

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Βοήθεια

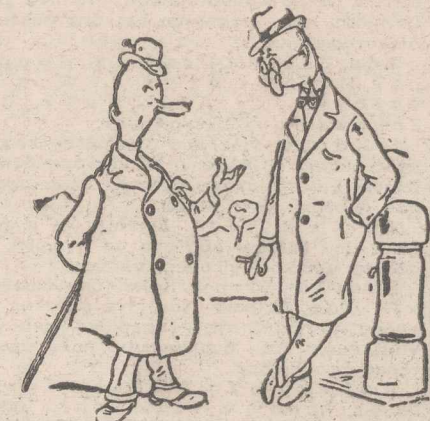
—Σας παρακαλώ, δεσποινίς, έχετε την καλωσύνη να μου πείτε πόσο ζυγίζω ;

Η μόνη διασκέδασις

Ο Ιατρός. — Έφ' όσον θήκετε δέν πρέπει να καπνίζετε ούτε να πίνετε.
Ο πελάτης. — Και τότε ως μόνη διασκέδασις θα μου μείνι ο βήχας ;

Αποτελεσματικόν

—Δέν εννόω απολύτως ν' αναγνωρίσω τα χρέη της συζύγου μου. Τό καταλαβαίνεις ;
—Δέν είναι και σπουδαίο ! Έγώ δέν αναγνωρίζω ούτε τα δικά μου.

Θησαυρός

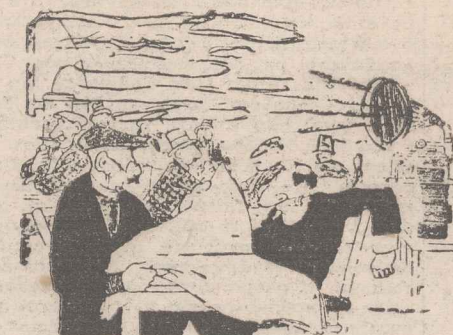
—Βλέπω κάπου θαμμένο ένα θησαυρό.
—Καταλαβαίνω. Είναι ο πρώτος άντρας της γυναίκας μου. Άλλά μη μου πείτε περισσότερα. Διαρκώς μου λέγει η γυναίκα μου πως ήταν χρυσός άνθρωπος.

Η ώραία και τó τέρας

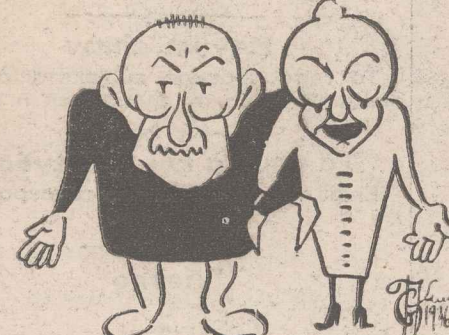
Η ώραία ήθοποιός του Χόλλυγουντ Μπέττυ Χόρν εις τó Μαϊόμι, όπου περνά τις διακοπές της, παίζει με τόν αγαπημένο σκύλο της. πού την συνοδεύει παντού.

Μονοτονία

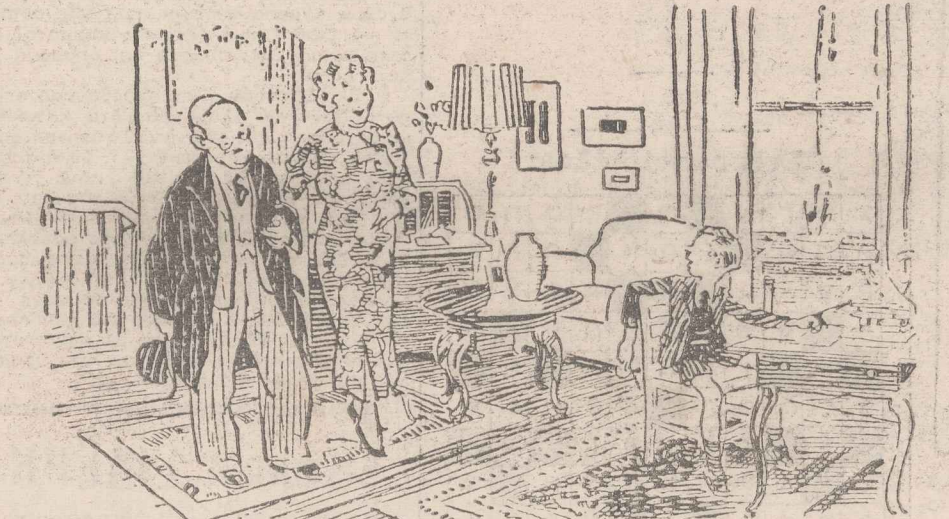
—Τι νέα λένε οι έφημερίδες ;
—Τίποτε, εκτός από τó ότι οι γερμανικές οδίδες αποδεκατίζουν τους Ισπανούς και ή ισπανική γρίπη αποδεκατίζει τους Γερμανούς.
(Από τó «Άκαρτα» της Κων/πόλεως)

Ασέλεια

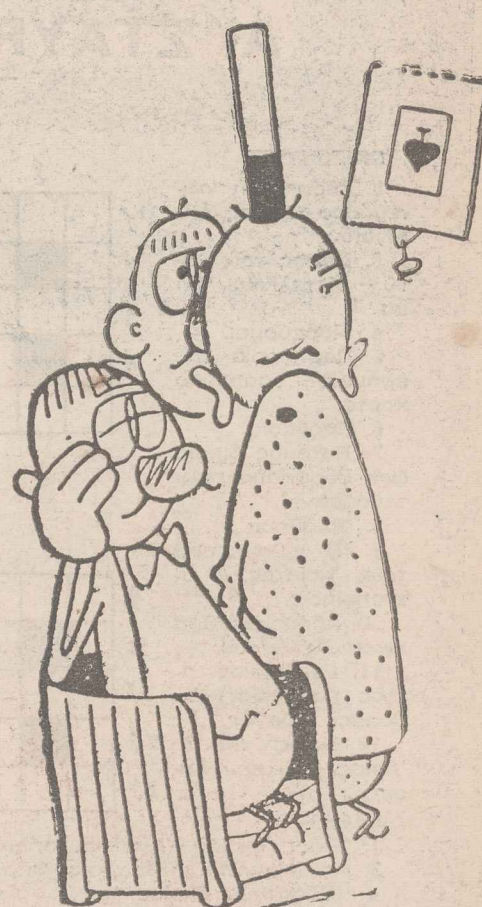
—Τι θα έκανες αν εύρισκες ένα εκατομμύριο στο δρόμο ;
—Θα τó πήγαινα στην άστυνομία. Ίσως να τó είχε χάσει κανένας φτωχός που καράς.

Σοβαρός λόγος

—Έλα να χαιρετήσης τó νέο σου μπαμπά, Άλθέρτο.
—Καλά, μαμά, αλλά πρίν να τόν προσλάβετε διστακτικώς, αφήστε να δούμε αν έσθι να μου λύνη τά πρόβλημάτα.

Σπουδή

—Ένας άγνωστος μου τηλεφώνησε σήμερα για να μου ζητήσει την κόρη μου εις γάμον.
—Και τι τού απάντησες ;
—Σας τη δίνω. Σε ποιόν έχω την τιμήν να μιλά ;

Διαφορά

—Την ξαίρεις τη δουλειά ;
—Δουλεία ; Μα εγώ νόμιζα πως ζητάτε τυμπιτάρχη.

Πληροφορία

—Έδώ είναι τó γραφείο πληροφοριών του Σιδηροδρόμου ;
—Μάλιστα, κυρία.
—Τότε, μπορείτε να μου πείτε τι πρέπει να δώσω στη Φιλή, πού έφαγε τó στήθιο της ;

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 24 ΜΑΡΤΙΟΥ 1937 — ΕΤΟΣ Α' — Άριθμός φύλλου 22 — ΔΡΑΧΜΑΙ 2

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ
ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
Γραφεία: Σταδίου 23
ΑΘΗΝΑΙ : ΕΤΟΣ Ιεν.
Αριθμός φύλλου 22
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ-ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
Ν. Γ. ΟΚΤΩΡΑΤΟΣ

'Εσπερος

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΕΤΑΡΤΗ
24
Μαρτίου 1937
Τιμή φύλλου δραχ. 2
Αριθ. τηλεφώνου 31909

Στις τέχνες τις σφαίρες ΤΕΝΑΣΙΤΥ

Στη σειρά των άτυχων του ρεπερτορίου του Βασιλικού μας θεάτρου, μία ακόμη προσέθετο, το «Τενάσιτυ». Είναι, αλήθεια, εκπληκτική η οπική, ιοχική και δόκιμη έκλαση των έργων. Μπορεί κανείς να πει ότι από τον καιρό του Φώτου Πολίτη, έκτος όλων εξαιρεσεων, στο Βασιλικό μας θέατρο βλέπουμε έργα, που θα ήταν ίσως καλά για ένα θέατρο πρόζας της κατηγορίας. Το «Τενάσιτυ» δεν είναι, βέβαια, οίκτρο κατασκευασμένο, όπως η ανεκδιήγητος εκείνη «Πριγκίπισσα Τουραντά». Είναι έργο έμφανισμο το οποίο όμως σπειρείται ολόκληρο δραματικής πνοής, ποιήσεως, συγκινήσεως. Το λείπον όλα εκείνα τα στοιχεία της θεατρικής τέχνης, που δημιουργούν μία κατάστασι τότε δραματική και τότε κωμική και φανερώσουν αν ένα έργο είναι κάτι κι αν αξίζει πραγματικά. Για να βρει ο θεατής δύο-τρεις καλές σκηνικές δημιουργίες, που περιέχει, είναι υποχρεωμένος πρώτα-πρώτα να υποστεί την ένοχλητική παρακολούθησι του όλου έργου, με αποτέλεσμα να αισθανθεί στο τέλος το αίσθημα της κοπώσεως. Το έργο αυτό είχε παιχθεί πρό καιρού από την Κυβέλη κι όμως, παρ'όλη της την προσπάθεια για να το στήσει τότε, δεν τό κατάβηκε. Το «Τενάσιτυ» στάθηκε, όταν πρωτοπαρουσιάσθηκε στο Παρίσι, πριν από είκοσι περίπου χρόνια. κι αν απέκτησε μία κάποια ορεκτική φήμη, αυτό συνέβη, διότι ήτο προσαρμοσμένο προς το πνεύμα της εποχής και ιδίως διότι είχε τοπικιστικές ιδιότητες.

Η ιστορική μέριμνα, με την οποίαν έρμηνεύτηκε το έργο στην κρατική μας σκηνή, δεν ήτο αρκετή για να δημιουργήσει στην έκλειψη την ατμόσφαιρα της έσωτερικής ανθρώπινης δραματικότητας, που χρειαζόταν το έργο. Όλοι οι εκτελεστές του ρόλου των στάθηκαν κατ'έναντι στο αδιόλογο τρόπον σημειώνοντες τον Κ. Γληνόν, ο οποίος με εξαιρετική, αληθινή, τέχνη έδωσε τον ζωηρό, τολμηρό και αποφασιστικό τύπον του Μπασιέν, τον Κ. Βεσάνν, που κάλεσε στο ρόλο του Ιντό, μόνον που, κατ'έναντι της συνείδησής του, προσέθετε μερικές νότες αδικολόγητης υπερβολής. Τον Κ. Δενδραμίν, που λέει κι' ήτανε κυμένος σε καλούπι για τον όνειροπόλο και τρυφερόν Σενγκό. Την Κ. Μιράντα Βελικτήν εις την εμφάνισιν ως Τερέζης.

Γενικά, το «Τενάσιτυ», ως παράστασις, μπορεί κανείς να πει ότι ήτο καλό, ως σκηνική δημιουργία όμως, τελείως άσχημο. Για τη σκηνοθεσία του έργου, προτιμότερο είναι να μη μιλήσουμε, από σεβασμό πρώτα στην τέχνη κι ύστερα στην κρατική μας σκηνή. Άς σημειώσουμε μόνον δια του Κ. Κ. Ροντήρη και Κληνών ότι το σκηνικό του έδωκεν είναι περισσότερο φιλολογική και λογοτεχνική από τεχνική και, σαν τέτοια, θέλει διάδομα νερό. Αν ξεφύλλιζαν μερικά βιβλία, θα μάθαιναν τουλάχιστον ότι τα ναυτικά κέντρα της Χάδρης δεν μοιάζουν με τις αριστοκρατικές ταβέρνες των Αθηνών και δεν θα μας παρουσίαζαν τον γελόιον τόνον, που παρουσιάζει μία άποστράφους κι' ολοκαίνουργη επίπλωσι μέσα σε ναυτικά κέντρα.

ΔΟΡΟΣ

ΣΑΡΑΚΟΣΤΙΑΝΑ

Στ' Ανάκλη, στον «Αγιώργη»
Γυμνάζουνται παιδιά,
Στο «γενεαί α' πόσας»
Επαιθεί και η Παπαδιά,
Και του Παπα, η Σταυρούλα,
Που έχει γλυκεία φωνούλα
(Της τσίπης, ο' δεξιάς)
Του δόκιμου ο' ανήψιου (!)
Το «Κύματι θαλασσιν»
Τον κόσμο θα χαλάρει,
Τ' Ανάκλη θα θαυμάσει
Τον φάλτι, τον δεξιά
Και η Παπαδιά λιβάδι
Στο θυμιάτο θα βάνη
Και προσευχές θα κάνη.
— Άν είναι τυχερό —
Τον φάλτι στη Σταυρούλα
Ν' άποτάγνε γαμπρό....
Α. ΑΝΑΠΛΩΤΗΣ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΠΟΥ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ο «'Εσπερος» εις τρία φύλλα του υποθεωρεί τις ανάγκην ιδρύσεως ελληνικού Στούντιο και εξέθεσε τους λόγους, δια τους οποίους η ίδρυσις του καθίσταται έπιτακτική ανάγκη.

Τον «'Εσπερον» ηκολούθησαν εις την καμάναν του μερικόν των ημερησίων έφημερίδων, που υποστηρίζαν και αυτή την άποψίν μας. Έπιλογές των σημειωμάτων μας εκείνων ήτο ότι οι νέοι και οι νέοι, που θα ήθελαν, όταν το Στούντιο ιδρυέται, να έχουν άποψιν προτεραιότητα, εις είποιμε, μπορούσαν να άποστείλουν τις φωτογραφίες των στον «'Εσπερον», ο οποίος και θα τις εξημερίσει, υποστηρίζοντας πλαιοσίν των ιδρυτών του Στούντιο την πρόσληψιν των εις αυτό, εάν βέβαια είχαν τον «Τύπον», που άπαιτείται. Γιατί έτοιμάσαμε: Καί η ώρα, βέβαια, παίζει ρόλο στον κινηματογράφο. Όχι όμως άπόλυτο. Ο κινηματογράφος θέλει «τύπους». Καί, όταν βρεθούν τέτοιοι τύποι, οι έκοντες την διαχειρίσι, κάνουν τ' άδύνατα δυνατά, για να τους προσλάβουν. Ακόμη και την μόνη τους έπιμελούνται. Στην πρόσληψιν άσπληντσαν πολλοί νέοι και νέες.

καμάναν του μερικόν των ημερησίων έφημερίδων, που υποστηρίζαν και αυτή την άποψίν μας. Έπιλογές των σημειωμάτων μας εκείνων ήτο ότι οι νέοι και οι νέοι, που θα ήθελαν, όταν το Στούντιο ιδρυέται, να έχουν άποψιν προτεραιότητα, εις είποιμε, μπορούσαν να άποστείλουν τις φωτογραφίες των στον «'Εσπερον», ο οποίος και θα τις εξημερίσει, υποστηρίζοντας πλαιοσίν των ιδρυτών του Στούντιο την πρόσληψιν των εις αυτό, εάν βέβαια είχαν τον «Τύπον», που άπαιτείται. Γιατί έτοιμάσαμε: Καί η ώρα, βέβαια, παίζει ρόλο στον κινηματογράφο. Όχι όμως άπόλυτο. Ο κινηματογράφος θέλει «τύπους». Καί, όταν βρεθούν τέτοιοι τύποι, οι έκοντες την διαχειρίσι, κάνουν τ' άδύνατα δυνατά, για να τους προσλάβουν. Ακόμη και την μόνη τους έπιμελούνται. Στην πρόσληψιν άσπληντσαν πολλοί νέοι και νέες.

καί άπό σημειωμάς μας να δημοσιεύσμε τις φωτογραφίες των. Η πρώτη άποψις είναι η νεαρά εξ' Αθηνών δεσποινίς Φώτ. Πλάκ. Ο δεύτερος ο Κ. Βύρων Δημητράκογλου από την Νέα Κοκκινιά, ο τρίτος ο Μακεδών Κ. Κίτσος και ο τέταρτος ο Κ. Παν. Νικολόπουλος. Όλοι έχουν ένα όνειρο: Να γίνουν άστέρες. Τους το εύχόμεθα και, όταν θα πραγματοποιηθή η ίδρυσις του Στούντιο, θα τους υποστηρίξμε θερμώς. Φωτογραφίαί γίνονται δεκταί. Όσοι θέλετε, στείλτε τη φωτογραφία σας στο περιοδικό, με τη σημειωσί στο φάκελλο: Δια το «Στούντιο».

ΠΟΙΟΝ ΤΟ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΟ — ΓΕΓΟΝΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ 21

Εις το έρώτημα «ποίον θεωρείτε το σπουδαιότερο γεγονός της Έλληνικής Έπαναστάσεως;» μας άπάντησαν οι κάτωθι έπιφανείς Έλληνες ως έξης:

Το σπουδαιότερον γεγονός της Έλληνικής Έπαναστάσεως κατά την κρίσιν μου, είναι ότι το Έθνος άδυνήθη ακριβώς να συντηρήσιν επί επτά ολόκληρα έτη έναν άγώνα φοδερόν και ανιστορήτως άνιστον. Άπαράδεκτον το Έθνος εξάρμοσε προς την μεγάλην πάλιν και αι πρώται συγκρούσεις, προς τις όποιες το έθερεν η όρμη του δια την έλευθερίαν και την θρησκείαν των πατέρων του, διεδραματίσθησαν σκεδόν χωρίς όπλα και με λίθους και με ρόπαλα. Άπό των πρώτων στιγμών του Άγώνος ένεφανίσθησαν αι δυσχερείαι, αι όποιες εις πλήθος περιπτώσεων άπέδωκαν τόσον τραγικά, ώστε να είναι θαύμα πως η έλπις της Έπαναστάσεως δεν έθούσε.

Το θαύμα αυτό με την προστασίαν της Κραταίας χειρός του Κυρίου, ήδυνήθησαν να πραγματοποιήσουν οι Έλληνες. Δεν γινώριζον εις την Ιστορίαν του Κόσμου άλλον λαόν, του όποιου τα χρονικά να αναγράφουν παρόμοιον κατόρθωμα.

Χ' Ο Άθηνών
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

«Η Έλληνική Έπανάστασις έχει να έπιδείξη άτελείωτον σειράν κατορθωμάτων, από τα όποια δυσκόλως δύναται κανείς να ξεχωρίσιν ποίον είναι το σπουδαιότερον. Δεν γινώριζον όμως όλοι πολλά από αυτά θα δύνανται να τοποθετηθούν εις άνωτερον των άλλων ήσαν, αλλά την έπιλογήν αυτήν άς άφή-

Μουσική κίνησις

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΔΑΜΑΣΙΩΤΗ

Την προηγούμενη έβδομάδα στην αίθουσα του Ώδειου Άθηνών δόθηκε η συναυλία τραγουδιού του ζευγους Δαμασιώτη με πλούσιον πρόγραμμα.

Είναι περιττόν να πούμε ότι η συναυλία αυτή έσημείωσε εξαιρετικήν επιτυχίαν και από άπόψεως εκτελέσεως και από άποψεως συγκεντρώσεως κόσμου.

Ο Κ. Δαμασιώτης με τη συμπαιδικάτατη φωνή του έτραγουδισε με πολλήν τέχνη και βαθεία κατανόησι τα τραγούδια των Μπετόβεν, Βόλφ, Φωρ, Γκόρκ, Καλλιμικω. Χαρακτηριστικώταται ήταν επίσης η εκτέλεσις του τραγουδιού του Μεφιστοφελή από τον «Φάουστ» του Γκαίτε, του Μουσορόγκι, κατά την όποιαν δόθηκε η εύκαιρία στον Κ. Δαμασιώτη να μάς παρουσιάσιν όλα τα φωνητικά και μουσικά προσόντα του.

Η Κ. Κ. Δαμασιώτη, μία εξαιρετική πλούσια και ωραία φωνή μεσοφώνου, έλάμπρυνε πραγματικά το πρόγραμμα με τη λεπτή και μουσικώτατη άποδοσίν των τραγουδιών του Σούμπερτ, Μπραμς, Γκρετσανίωφ, Στράους, Ραβέλ και Κασεκάροφ, και ένθουσιασε το ακροατήριον με την μεγάλην τέχνη της και την έκφραστικότητα του τραγουδιού της.

Έκείνο, το όποιον πρέπει επίσης να σημειωθή, είναι ότι όλο το πρόγραμμα έτετελέσθη εις ελληνικήν μετάφρασιν, —γεγονός, που είναι σπάνιον δια συναυλιών τραγουδιού και που είναι προς τιμήν των δύο καλλιτεχνών.

Η Κ. Λιάσοη, η όποια συνώδευσε με το πιάνο της τους καλλιτέχνας, ήτο άριστη.

Χ.—

ΑΓΑΠΗ

“Άς μη γυρίξω ο λογισμός
στά χρόνια εκείνα πίσω,
Κάλλιο μία τέτοια θύμησις
για πάντα να αχθή,
ποιός ξέρει, τώρα θάτανε
γραφτό να σ' αγαπήσω,
και τόσο, που καμιά ποτέ
δεν έχει αγαπήσθι.
Κι' αν έφυγε η νεότης σου,
που θλίβεσαι για δασύτη,
ως για πουλί που πέταξε
μ' άλλα μαζί πουλιά,
περισσότερο από μία άνοιξι
τον έρωτά μου άναφτεί
του Χινόπουρου τ' άγγιγμα
στά ώραιά σου μαλλιά.
Κι' άκόμα φτάνω ν' αγαπώ
σ' έσέ μίαν άλλη εικόνα
—τ' άρκίζωμει στά μέτια σου
που τόσο λαχτάρω—
τόν ήμερο κι' άνέφελο
και το γλυκό χεϊμάνα
που στο χλωμό σου πρόσωπο
μία μέρα θα θωρώ.
Και μάθε τ' τις μελιχρές
λαμπράδες του Δεκέμβρη,
και τις φεγγαροσκέπαστες

Εις την 7ην σελίδα Τό Αίνιμα του μεσουκνιού

του Γενναριού όμορφιάς,
μήτε στις τρέλες τ' Απριλίου
κανένας θα τις εύρη,
μήτε καί στις μονότονες
του Μάη καλοκαιριές,
ΜΙΑΤ, ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

κικής Γης, ήτο η άμυνα και η έξοδος του Μεσολογγίου. Τουτό δε διότι εκ του κολοσσαίου εκείνου και άπελπιστικού άγώνος έθεμελιώθη γενικώς η πεποιθήσις εις τα έκτακτομύρια των έν Ευρώπην και έν Ρωσία φιλελλήνων ότι καθίστατο ΑΔΥΝΑΤΟΣ εις το μέλλον η ΣΥΜΒΙΩΣΙΣ μεταξύ των δύο άντιπαχομένων φυλών, Έλλήνων και Τούρκων. Άπό πολιτικής δέ άποψεως η έξοδος του Μεσολογγίου ήτο το γεγονός, το όποιον έπέσπευσε την ύπογραφήν του πρωτοκόλλου του Λονδίνου, δια του όποιου άνεγνωρίσθη μεταξύ Ρωσίας, Άγγλιας και Γαλλίας η άπελευθέρωσις της Ελλάδος και άμεσως συνέπεια του ίδιου πρωτοκόλλου υπήρξεν η άποστολή των μοιρών και των τριών στόλων εις τό Ιόνιον και η καταστροφή του Τουρκο-Αιγυπτιακού στόλου εις τό Ναυαρίνον.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΑΣΠΡΕΑΣ
Ιστορικός συγγραφέας

ΕΣΠΕΡΟΣ

25 ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

ΩΣ ΗΜΕΡΑ ΕΘΝΙΚΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

Του συγγραφέως της Έλληνικής Επανάστασεως Κ. ΔΙΟΝ. ΚΟΚΚΙΝΟΥ

Η ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ των προκρίτων της Άχαίας, των Καλαβρύτων και του Αίγιου, δια να λάβουν τελειωτικήν άπόφασιν δια την κήρυξιν της έπαναστάσεως, έγινε την 10ην Μαρτίου.

Παρευρίσκοντο εκεί ο Παλαιών Πατρών Γερμανός, ο Ασπμακίος Ζαΐμης, ο Άνδρέας Ζαΐμης, ο Ασημάκης Φωτλάς, ο Σωτήριος Θεοφάστου, ο Σωτήριος Χαλαδάρης, ο Π. Φωτλάς, ο Άνδρέας Λόντος και ο επίσκοπος Κανόνικας. Ο Γερμανός και ο Ασπμακίος Ζαΐμης, πρό της εϋθύνης της μεγάλης αποφάσεως, έωσαν ακόμη διαταγμούς. Ο Ασπμακίος Φωτλάς ώμίλησε τότε δια την ανάγκην να έπιτακυνθώ το κίνημα. Δεν υπήρχε πλέον καιρός.

Και τα γεγονότα έπιτακυνθήσαν.

Την 10ην και την 18ην Μαρτίου έπεσαν τα πρώτα επαναστατικά τουφέκια εις επήθεσιν μονομερείς εναντίον των Τούρκων ταχυδρόμων και εισπρακτόρων.

Την 23ην ώρμησαν από την Άγιαν Λαύραν ο Σωτ. Θεοφάστου, ο Ν. Σολιώτης, ο Ι. Παπαδόπουλος, ο Βασ. Πετμεζάς και ο άδελφός του Νικόλαος, με τους άνδρας των κατά των Καλαβρύτων, όπου και έπληρωσαν τους έντρομους Τούρκους. Την 24ην έπλησαν εις τας Πάτρας ο Διονύσιος Κολοκοτρώνης, ο άναρχος του Νικηταρά και ο άρχιεπίσκοπος Γερμανός και ο Ασπμακίος Ζαΐμης.

Ηδη εις την πόλιν περφερόετο επί κεφαλής ένόπλων Πατριών, ο Παν. Καρατζάς, όστις, βοηθούμενος από Έπτανήσιους, εγκατεστημένους εκεί, άπέτρεπε την έπίθεσιν των Τούρκων κατά ελληνικών σπιτιών και τους ήνάγκαζε να κατασύγουν εις τό φρούριον. Ο θαρραλέος Ιεράρχης ύψωσε κατά την ίδιαν ήμεραν, εις την πλατείαν του Άγίου Γεωργίου, τον σταυρόν της έπαναστάσεως, όπου προσήκοντο όλοι οι έντόπιοι και ξένοι και ώρκίζοντο με την φράσιν:

—Έλευθερία ή θάνατος.

Κατά τας ίδιαις ήμέρας διεδραμάζοντο εις την Νότιον Πελοπόννησον ανάλογα γεγονότα. Την 22 Μαρτίου ο Πετρόμπεης, επί κεφαλής των ένόπλων Μανιατών, κήρυξε την επανάστασιν και την 24ην εξεχύθησαν οι Μανιάτες από γειτονικών τημάτων έπαρχίας των, προς την περιοχήν των Καλαμών. Μαζί με αυτούς εύρίσκετο και ο δεσφύρος Κολοκοτρώνης, ο άνεψιός του Νικηταράς και ο άρχιεπίσκοπος Γρηγ. Δίκαιος, ο Παπαφλέσσας. Και κατά την ίδιαν ήμεραν και την αυτήν περίπου ώραν μάλιστα, που ύψωνε το σταυρόν της έλευθερίας εις την πλατείαν του Άγίου Γεωργίου των Πατρών, ο ηγεμών και στρατάρχης της Μάνης έτέλει δοξολογίαν παρά των μικρών ποταμών των Καλαμών, όδια την σωτηρίαν της πατρίδος, ενά οι Ιερείς εύλογούσαν τα όπλα.

Η σύμπτωσις των ήμερομηνιών άξίζει την προσοχήν. Υπήρξεν έπαση μεταξύ των προκρίτων της Άχαίας και των εις την Μάνην άρχόντων, αλλά η ήμερα ακριβώς της κήρυξεως της επανάστασεως δεν είχε άριστη. Όμιλούσαν όλοι άορίστως, δια την ήμεραν της εορτής του Ευαγγελισμού, άλλ' έγγραφον έγκυρον, ένέχον θεσιν επίσημου διαταγής και κοινής συνεννόσεως, δια την αυτήν ήμεραν, δεν υπήρχεν, αφού δεν υπήρχε και γενικός άρχηγος.

Τι συνέβη λοιπόν κατά την 25ην Μαρτίου; Οι πρόκριτοι της Άχαίας, κατά την έπιμελήν της καταλήψεως της πόλεως, όλησθ την 25ην, κατήρτισαν διοικητικήν έπιτροπήν, την όποιαν άνωμασαν Έπαναστατικόν Διευθυντήριον και συνέταξαν έγγραφον προς έπίδοσιν εις έκαστον εκ των Ευρωπαίων προσέων των Πατρών, που ήρχισε με την ακόλουθον φράσιν:

«Ημείς το ελληνικό Έθνος των Χριστιανών, βλέποντες ότι μας καταφρονεί το θωμανικόν γένος και άποφασίζοντες άναγκασμένον με εναίκα και ποτέ με άλλον τρόπον, άποφασισμέν σταθερώς η ν' αποθάνωμεν όλοι η να έλευθερωθώμεν. Και τουτου άνεκα βαστούμεν τα όπλα εις χείρας κλην».

Το έγγραφον τουτό έπέχει θεσιν επίσημου ανακοινωθέντος της πρώτης ελληνικής άρχης προς τας Δυνάμεις, αφού εις τας Πάτρας εύρίσκοντο και οι δια την Πελοπόννησον προσένοι, έπεσθε δε εις τα Ευρωπαϊκά προσένοια την 26ην Μαρτίου.

Κατά την 26ην έπίσης, εις τας Καλαμάς, ο Πετρόμπεης συνέταξεν άλλην προκήρυξιν προς έπίδοσιν εις τους αντιπροσώπους των Δυνάμεων και προωρισμένην δια τας «Ευρωπαϊκάς αϋλάς». Το έγγραφον ήρχισε με την φράσιν:

«Ο άνυπόφορος ζυγός της θωμανικής τυραννίας εις το διάστημα ενός και έπτεκναι αιώνος κατήντησεν εις μίαν ακμήν, ώστε να μη μένι άλλο εις τους δυστυχείς Πελοποννησίους Γραικούς. Είητ μόνον φωνή και σπινθήρ, δια να ώφθι κυρίως τους κρυφούς έσπαστενισμούς των Απαστολίσμενων να καθάρουν τα όπλα και να άρπάξωμεν κατά των τυράνων μας».

Η προκήρυξις αυτή, που είχε συνταχθή από τον Παπαφλέσαν, φέρε ήμερομηνίαν 25 Μαρτίου.

Η σύμπτωσις των ήμερομηνιών των σπουδαίων τότεν έγγραφών είναι πιθανότατον ότι υπήρξεν ένας σφαιρικός λόγος, δια να όρισθ ως έπέτειος της επανάστασεως η 25η Μαρτίου, αφού τα καθ' αυτό επαναστατικά γεγονότα συνέβησαν κατά τας προηγουένας ήμέρας. Ο φάσμας έλάττα την χαρακτήριζεν ως «περιεκτικήν» των διαφόρων ήμερομηνιών των επαναστατικών γεγονότων.

Αλλά και η εορτή του Ευαγγελισμού, του συμβολίζοντος την αναγέννησιν, δεν υπήρξεν άσχετος προς τουτό. Έφασον όμως την 25ην Μαρτίου άνηγέλη η επανάστασις εις τους ζένους, δύναται να θεωρηθώ ως ανταποκρινόμενη προς την χρονολογίαν του πραγματικού ιστορικού γεγονότος.

ΔΙΟΝ. Α. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 17082
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 38407

"Ενας αλχημιστής κατασκευάζει..."

ΧΡΥΣΑΦΙ!

Κατέχει το σπουδαίον μυστικόν ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ θὰ τὸ κληρονομήσῃ στὸν γιού του.

χρυσού και διαφόρων άλλων μετάλλων. Τα μέταλλα αυτά χάρις εις τὸ ἐπιστήμονικό του μέσον, τὸ ὁποῖον κρατεῖ μυστικόν, ἀπὸ ἑνὸς τόνου καὶ τοῦ Σάν Ρέμο κατασκευάζει 6 ἕως 10 γραμμάρια χρυσοῦ! Εἰς διάστημα ἐνὸς μηνὸς καταβύθωσεν νὰ κατασκευάσῃ 120 γραμμάρια, τὰ ὁποῖα ἠγόρασε ἀντὶ 1644 Γαλλικῶν φράγκων ὁ Γάλλος συγγραφεὺς κ. Ντυκρό, ὁ ὁποῖος διεξάγει τώρα πραγματικὴν ἐκπορεύσιν ὑπὲρ τοῦ Ντυνικόδοκου διὰ σειράς ἀρθρῶν, πού δημοσιεύονται στὶς Γαλλικὰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ.

ΠΩΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ

Τὸ «ἐργαστάσιον» τοῦ μοντέρνου αλχημιστοῦ εἶναι ἀπλοῦστατο. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα μικρὸ ξύλινο κουτί, κατὰ ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὑπάρχει μία μεταλλικὴ πλάκα. Μέσα στὸ κουτί αὐτὸ ρίχνεται τὸ χυμὸν τοῦ Σάν Ρέμο. Τὸ πὶ γίνεται καὶ μέσα δὲν μὴν ἔχει νὰ μᾶλλον κανεὶς, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τὸ χυμὸν ἐξάγειται. Ἐκεῖ ὑποστῇ τὴν πρώτῃ ἐπεξεργασίᾳ, σύμφωνα μὲ τὸ μυστικὸν τοῦ Ντυνικόδοκου.

Κατὶν τοποθετεῖται μέσα σ' ἓνα μεταλλικὸ δοχεῖο, τὸ ὁποῖον μεταφέρεται στὸ μαγειρεῖο. Ἡ ἐπεξεργασμένη αὐτὴ οὐσία θράζει ἐκεῖ σὲ θερμοκρασίαν πολλῶν βαθμῶν καὶ μέχρι τοῦ σημείου τῆς ρευστοποίησεως, διὰ νὰ τοποθετηθῇ ὑπὲρ σ' ἓνα γυάλινο σωληνάριον, μέσα στὸ ὁποῖον ὑπάρχει κάποιο χημικὸ ὑγρὸ τῆς ἐφευρετικότητος τοῦ Ντυνικόδοκου. Ἐκεῖ μέσα ἀποχωρίζονται οἱ ξένες οὐσίαι ἀπὸ τὰ διάφορα μέταλλα, τὰ ὁποῖα ἐν τῷ μεταξύ μετὰ τὴν ἐπεξεργασίαν ἔχουν μεταβληθῇ σὲ χρυσόν!

Τὸ πολυτίμητο μέταλλο ἔχει περὶ κατὰ

σκευασθῇ, τὸ ὄνειρόν τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεσαίωνος, ἔχει πραγματοποιηθῇ, ὁ Ντυνικόδοκος ἔχει γίνῃ υπεράνθρωπος γίνας!

Ὁ μοντέρνος αλχημιστὴς προσπαθεῖ τώρα νὰ δικαιολογήσῃ γιὰ τὸ ζήτημα τῆς καταδίκης τοῦ ἀπὸ τὰ Γαλλικὰ Δικαστήρια.

Πρὶν νὰ εἰσαχθῇ εἰς δίκην τῷ 1932, εἰκε κλεισθεὶ συμβόλαιον μὲ κάποιο ἔργοστάσιον, τὸ ὁποῖο ἐξήρτησε νὰ μᾶλλον μυστικὸν τῆς ἀφαντάστου ἐφευρεσεως τοῦ.

Ὁ Ντυνικόδοκος ὅμως ἠρνήθη καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ κατηγορήθη ἀπὸ τὸ ἐργαστάσιον ἐπὶ ἀπάτης καὶ καταδίκασθαι ἀπὸ τὸ Δικαστήριον.

Τὸ πλέον ἐνδιαφέρον εἰς ἄνθρωπον τὴν ὑπόθεσιν εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι, ὅπως δηλώσῃ ὁ ἴδιος ὁ μοντέρνος αλχημιστὴς, τὸ μυστικὸν τῆς ἐφευρεσεως τοῦ, τὸ ἔχει μᾶλλον ἐν μέρει ἀπὸ τὸν πατέρα του, ὁ Ντυνικόδοκος τὸ ἐτελειοποίησε καὶ κατάρθωσε ὅτι δὲν κατάρθωσε ὁ πατήρας του.

Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ προσεφέρθησαν μυθώδη ποσὰ διὰ νὰ πωλήσῃ τὴν ἐφευρεσίαν του.

Ἄλλ' ὁ Ντυνικόδοκος ἠρνήθη.

— Ὅπως ὁ πατήρας μου, εἶπε, μὴ ἀνεκρίνωσεν τὸ σπουδαῖον μυστικὸν τῆς ἐφευρεσεως τοῦ, εἴτι κ' ἐγὼ, ὅταν θὰ προέβηται νὰ πεθάνω, θὰ παραδώσω στὸ παιδί μου τελειοποιημένην τὴν ἐφευρεσίαν τῆς κατασκευῆς χρυσοῦ. Εἶναι ἡ μόνη περιουσία μας, ἡ ὁποία πρέπει νὰ μεταβιβάσῃται κληρονομικὰς στοὺς ἀπογόνους μας. Ὅπως ἔκανε ὁ πατήρας μου κ' ἐγὼ, εἴτι θὰ κἀν καὶ τὸ παιδί μου. Ὅ' ἀνακρινόμενός τὸ μυστικὸν στὸ παιδί του.

ἔπευρε πάνω τῆς τὴν προσοχὴ τοῦ κόσμου, ἐξήγησε, μολὶς ἀρχίσει νὰ κἀν τὴν ἐμφάνισιν τῆς στὴν Παρισίαν κοινωνίαν. Ἐνὰ λεπτὸν χαριτωμένον, ξανθὸ καὶ ρισκὶ ὅπως ἦταν τότε, ἐνδιαφέροντα πολλὰ νὰ μείνῃ ἀγνώστη ἡ σχέση τῆς μετὸν πολὺκροτον πίνακα.

— Τώρα ὅμως, προσέθεσε γελώντας, νομίζω πὼς δὲν ὑπάρχει πιά λόγος νὰ ἐπιμένω.

Μολοντοῦτο, ὅσο κοίταξε πίσω, πέρα ἀπὸ τὰ χρόνια πού πέρασαν, τὰ μάτια τῆς κ. Ντελέ σκετίνεσσιν.

— Αὐτὸς ὁ Κόμιστος κατέστρεψε τὴν ζωὴν μου, ἐξήγησε σθεναρὰ. Τὴν κατέστρεψε, ὅπως ἐννοοῦσαν τὴν ζωὴν προπολεμικῶς. Τότε εἶχαμε τὴν παραδοξείαν μας. Ἡ ὑπερσεία τῆς τέχνης ἦταν μὴ ἀπὸ αὐτῆς.

Τὸ σκάνδαλον ἦταν τελείως ἄλλο πρᾶγμα.

«Τὴν ἐποχὴ τῆς Ἱταλικῆς Ἀναγεννήσεως ἡ Σιμονέττα ποζάρει γυνὴν γιὰ τὸν Μεγάλον γλύπτη Κάνοβα. Καὶ ἡ Γαλλικὴ κοινωνία πιστεύει πάντα στὴν «Ἀρτεμὶ τοῦ Πουαττέ, τὴν στενὴν φίλιν τοῦ βασιλέως μας, τοῦ Φραγκίσκου Α' καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ Ερρίκου Β'». Τὸ ὄρασιόν σῶμα τῆς διεφυλάχθη γιὰ νὰ τὸ θαυμάζουμε ἀπὸ γλύπτας ἢ ζωγράφους τῆς ἐποχῆς τῆς.

«Θεωροῦσε τιμὴ τῆς νὰ ποζάρῃ γι' αὐτοῦ» καὶ ἦταν πάλι εὐτυχισμένη πού τῆς

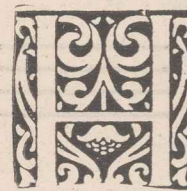

Αὐτὸς εἶναι ὁ πίναξ πού προέκαλε τὸ πολυκροτον σκάνδαλον.—Ἀριστερὰ τὸ μόντελο ὅπως εἶναι σήμερα

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑ...

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

“Ενα ἄρθρο, πού ἐνδιαφέρει ὄχι μόνον τοὺς συλλέκτας τῶν γραμματοσήμων, ἀλλὰ καὶ κάθε ἄνθρωπο, πού παρακολουθεῖ τὴν διεθνὴ πολιτικὴν κίνησιν.

ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ εἶναι γεμάτη ἀπὸ πολιτικὰ ἐπεισόδια ὑψηλῆς σημασίας κ' ἂν δὲν ὑπῆρχαν αὐτὰ, εἶναι ζήτημα μὲ τί εἶδους ὕλη θὰ ἐνέμιζαν οἱ ἐφημερίδες τῆς σελίδος τῶν.

Ἀς παρακολουθήσωμε ὁμῶς ὅλ' αὐτὰ τὰ σοβαρὰ πολιτικὰ γεγονότα ἀπὸ μίαν περιερῆν πλευρὰν, ἡ ὁποία εἶναι καὶ ἀρκετὰ διασκεδαστικὴ. Ἀπὸ τὴν πλευρὰν τῶν γραμματοσήμων, πού ἐκδίδει κάθε Χώρα!

Ἡβία Ἰσπανίαν—ζήτην ἡ Ἰσπανία—διαβάσετε σ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ. Εἶναι τὰ γραμματόσημα τῆς Ἰσπανικῆς Δημοκρατίας, ἀπάνω νὰ ὁποῖα ἔχει τεθῇ ἡ σφραγὶς τῶν Ἐθνικιστῶν μετὰ τὴν ἐπανάστασιν.

Ἐκτός ὅμως ἀπ' αὐτὰ οἱ ἐθνικιστὰς ἐκυκλοφόρησαν καὶ νέου τύπου γραμματόσημα, ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῶν ὁποίων μὴν νὰ λάρ κανεὶς ἰδέαν τῶν πολιτικῶν γεγονότων πού διαδραματίζονται στὴ Χώρα αὐτῇ. Τὰ δευτέρω αὐτὰ γραμματόσημα φέρουν τὴν ἐπιγραφὴν «Χοῦντα ντε ντεφένσα νανιόναν», δηλαδή, «Ἐνωσις τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύντης».

Ἐπιπροσθετως ὑπάρχει μία εἰκὼν ἀρκετὰ χαρακτηριστικὴ τῆς καταστάσεως. Ὁ καθέστις νὰ τὸς μνηστέρας, πού θεωρεῖται ὡς τὸ μεγαλύτερον ἀρχιτεκτονικὸν ὄραμα τῆς Ἰσπανίας κ' ἐκτίσθη τὸ ἔτος 1442.

Οἱ ἐθνικιστὰς ἐξέδωκαν ἐπίσης γραμματόσημα τῆς αὐτῆς κατηγορίας, ἀλλὰ τὰν 30 λεπτῶν, τὰ ὁποῖα ἐτέθησαν εἰς κυκλοφορίαν τελευταίως καὶ ἀνεκρίνουν μίαν λαϊκὴν ἐορτὴν ἀπὸ τὴν ἐπαρχιακὴν πόλιν τῆς Ναβάρρας.

Σ' ἓνα ἄλλο γραμματόσημο πού διαβάσετε τὴν λέξιν «Ποσιάζ» φέρει τὴν εἰκόνα τοῦ Ἐδουάρδου, τοῦ τέως Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας. Εἶναι ἐκεῖνον, πού μᾶς θυμίζει τὰ συνκλονιστικὰ γεγονότα τῶν τελευταίων μηνῶν, ἐξ ἀφορμῆς τῆς παρατήσεως τοῦ Ἐδουάρδου. Εἶκεν ἐκδοθῇ εἰς πολλὰ ἑκατομμύρια ἀντιτύπων. Μὲ τὴν παρατίθηται ὁμῶς τὸ Ἐδουάρδου ἐξηφανίσθησαν ὅλα καὶ, πέρα τὰς καταγορηματικὰς ἐπιδράσεις τοῦ Ἀγγλικοῦ ταχυδρομείου, ὅτι κυκλοφοροῦν εἰσέτι, ἐν τούτοις εἶναι ζήτημα, ἂν μὴ πορὶ νὰ θρῇ κανεὶς, ἔστω καὶ ἓνα ἀπ' αὐτὰ.

Τὸ γεγονός, φυσικὰ, εἶναι ἀπλοῦστατον. Ἐκεῖ ἐπιβέβη τὸ ἐμπόριον τῶν γραμματοσήμων, τὸ ὁποῖον τὰ ἐξηφάνισεν διὰ λόγους κερδοσκοπικοῦς.

Στὰ σοβαρὰ πολιτικὰ γεγονότα τῶν τελευταίων μηνῶν, συγκυτἀλίνεται καὶ ἡ προσοχὴ τῆς Ἀδουσσινίας στὴν Ἱταλία.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο δὲν πρέπει νὰ παραβλεπθῇ κανεὶς, μὲ τὴν πληροφориαν, ὅτι καὶ τὸ γεγονός αὐτὸ ἐπηρεάσει ἐκδηλώσῃ τὴν ἱστορίαν τῶν γραμματοσήμων, ὅπως καὶ ἔγινε.

Στὴν περίπτωσιν αὐτῇ ἔχουμε τὰ τελευταία γραμματόσημα τῆς Αἰθιοπικῆς Αυτοκρατορίας καὶ τὰ πρώτα γραμματόσημα τοῦ Ἱταλο-Αἰθιοπικοῦ Κράτους.

Τὰ τελευταία γραμματόσημα τῆς Αἰ-

Μία σειρά τελευταίων γραμματοσήμων, πού δειγνουν τὰς γενομένας πολιτικὰς μεταβάσεις στὸν κόσμον.

θιοπικῆς Αυτοκρατορίας ἐξεδόθησαν τὸ 1936 ὑπὲρ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ βρίσκονται ἀκόμα σὲ κυκλοφορίαν. Ἐκτός τῆς Αἰθιοπικῆς ἐπιγραφῆς, φέρουν καὶ τὸν Ἰταλιστὴν τὴν ἑξῆς: Κρούα Ρουζ.

Ἐποπλ. (Ἐρυθρὸς Σταυρὸς Αἰθιοπίας). Τὸ εἰσαριθμικὸν διὰ τὰ γραμματόσημα αὐτὰ, ἀπὸ ἱστορικῆς ἀποφάσεως, εἶναι ἡ ἑταιρεία, ὅτι ἐτέθησαν εἰς κυκλοφορίαν πολλὰ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ

Νεγκούς ἀπὸ τὴν Ἀδουσσινίαν καὶ ἐτυ-1936 ὑπὲρ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ βρίσκονται ἀκόμα σὲ κυκλοφορίαν. Ἐκτός τῆς Αἰθιοπικῆς ἐπιγραφῆς, φέρουν καὶ τὸν Ἰταλιστὴν τὴν ἑξῆς: Κρούα Ρουζ.

Ἐποπλ. (Ἐρυθρὸς Σταυρὸς Αἰθιοπίας). Τὸ εἰσαριθμικὸν διὰ τὰ γραμματόσημα αὐτὰ, ἀπὸ ἱστορικῆς ἀποφάσεως, εἶναι ἡ ἑταιρεία, ὅτι ἐτέθησαν εἰς κυκλοφορίαν πολλὰ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ

Νεγκούς ἀπὸ τὴν Ἀδουσσινίαν καὶ ἐτυ-1936 ὑπὲρ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ βρίσκονται ἀκόμα σὲ κυκλοφορίαν. Ἐκτός τῆς Αἰθιοπικῆς ἐπιγραφῆς, φέρουν καὶ τὸν Ἰταλιστὴν τὴν ἑξῆς: Κρούα Ρουζ.

Ἐποπλ. (Ἐρυθρὸς Σταυρὸς Αἰθιοπίας). Τὸ εἰσαριθμικὸν διὰ τὰ γραμματόσημα αὐτὰ, ἀπὸ ἱστορικῆς ἀποφάσεως, εἶναι ἡ ἑταιρεία, ὅτι ἐτέθησαν εἰς κυκλοφορίαν πολλὰ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ

Νεγκούς ἀπὸ τὴν Ἀδουσσινίαν καὶ ἐτυ-1936 ὑπὲρ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ βρίσκονται ἀκόμα σὲ κυκλοφορίαν. Ἐκτός τῆς Αἰθιοπικῆς ἐπιγραφῆς, φέρουν καὶ τὸν Ἰταλιστὴν τὴν ἑξῆς: Κρούα Ρουζ.

Ἐποπλ. (Ἐρυθρὸς Σταυρὸς Αἰθιοπίας). Τὸ εἰσαριθμικὸν διὰ τὰ γραμματόσημα αὐτὰ, ἀπὸ ἱστορικῆς ἀποφάσεως, εἶναι ἡ ἑταιρεία, ὅτι ἐτέθησαν εἰς κυκλοφορίαν πολλὰ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ

Νεγκούς ἀπὸ τὴν Ἀδουσσινίαν καὶ ἐτυ-1936 ὑπὲρ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ βρίσκονται ἀκόμα σὲ κυκλοφορίαν. Ἐκτός τῆς Αἰθιοπικῆς ἐπιγραφῆς, φέρουν καὶ τὸν Ἰταλιστὴν τὴν ἑξῆς: Κρούα Ρουζ.

Ἐποπλ. (Ἐρυθρὸς Σταυρὸς Αἰθιοπίας). Τὸ εἰσαριθμικὸν διὰ τὰ γραμματόσημα αὐτὰ, ἀπὸ ἱστορικῆς ἀποφάσεως, εἶναι ἡ ἑταιρεία, ὅτι ἐτέθησαν εἰς κυκλοφορίαν πολλὰ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ

Νεγκούς ἀπὸ τὴν Ἀδουσσινίαν καὶ ἐτυ-1936 ὑπὲρ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ βρίσκονται ἀκόμα σὲ κυκλοφορίαν. Ἐκτός τῆς Αἰθιοπικῆς ἐπιγραφῆς, φέρουν καὶ τὸν Ἰταλιστὴν τὴν ἑξῆς: Κρούα Ρουζ.

Ἐποπλ. (Ἐρυθρὸς Σταυρὸς Αἰθιοπίας). Τὸ εἰσαριθμικὸν διὰ τὰ γραμματόσημα αὐτὰ, ἀπὸ ἱστορικῆς ἀποφάσεως, εἶναι ἡ ἑταιρεία, ὅτι ἐτέθησαν εἰς κυκλοφορίαν πολλὰ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ

Τέλος ἔχουμε ἀκόμα δύο σοβαρὰ πολιτικὰ γεγονότα, ἐξ ἀφορμῆς τῶν ὁποίων προσετέθησαν δύο ἐπὶ πλέον τύποι γραμματοσήμων εἰς τοὺς ἡδὴ ὑπάρχοντες.

Τὸ πρώτον εἶναι ἡ Συνθήκη τῶν Στενῶν τῶν Δαρδανελλίων, δυνάμει τῆς ὁποίας ἀνετέθη εἰς τὴν Τουρκίαν ἡ ἀνωτάτη ἐποπτεία τῶν Στενῶν. Τὸ γεγονός ἐχαίρεισθη χαρμούνως καὶ τὸ σχετικὸν γραμματόσημον μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Προέδρου τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας Κεμάλ Ἀτατούρκ καὶ τὴν ἡμερομηνίαν 29 Ἰουλίου 1936, ἡμέραν τῆς ὑπογραφῆς τῆς Συνθήκης τοῦ Μοντράι.

Τὸ ἄλλο πολιτικὸν γεγονός εἶναι ἡ ἀναγνώρισις τῶν Φιλιππίνων Νήσων, ὡς Κράτος Ἀνεξάρτητον, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους 1935.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ τὸ νέον Ἀνεξάρτητον Κράτος τῶν Φιλιππίνων Νήσων προσέθη εἰς τὴν ἐκδοσὶν παμνεγέθους ἀναμνηστικὸν γραμματόσημον.

Ἄλλ' ἐκτός ἀπ' αὐτὰ ἐξεδόθησαν καὶ ἄλλα φέροντα τὴν εἰκόνα τοῦ πρώτου Προέδρου τοῦ Ἀνεξαρτήτου Κράτους τῶν Φιλιππίνων Νήσων κ. Κιντῶν, πού ἐξελέγη Πρόεδρος γιὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 15 Νοεμβρίου 1935 μέχρι 15 Νοεμβρίου 1946, δηλαδή διὰ μίαν ὁλόκληρον ἐνδεκαετίαν.

Φαντασίαι καὶ ὄνειρα

ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΙ ΠΟΝΟΙ

Γιὰ μίαν στιγμὴν ὅταν σ' ἐννοίωσα κοντὰ μου καὶ τ' ὄραμα τῆς πρωτογνωρῆς ἀγάπης σου μ' ἐμέθυσε, νόμισα πᾶς βρόσχη ἀνεσθασμένος στὸ ὄραμα τῆς πρώτης ἀκτίδας τῆς εὐτυχίας, καὶ μ' ἐμπιστοῦντο πλέον γιὰ τὴν ζωὴν μου τὴν μαλλοντική, ἀφού εἶχα εἶσεν καὶ τὴν ἀλλοτρίαν σου, γιὰ ὁδόνους, συνέχισα τὸ ταξίδι μου ἀνάμεσα ἀπὸ τῆς ἐρμῆς τοῦ κόσμου.

Μὰ εἶναι μακρὺς ὁ δρόμος καὶ θέλει πολὺ καιρὸ γιὰ νὰ τελεσθῇ τὸ ταξίδι αὐτό.

Ὅσο ὅμως μακρυνὸς καὶ ἂν εἴναι ὁ δρόμος πάντα περισσότερο κοντὰ σοῦ μετ' ἐμὲν γιὰ νὰ μὴν στήν ἐπιμονὴν ἀρνησὶ σου γιὰ συντροφικὴν καὶ ἁγνότητα τοῦ πόνου γιὰ καρδιάς μου.

Καὶ εἴτι ἡ ἐπιμονὴ φέρνει σοὶ καὶ ἡ ἀγνότης μου γιὰ παρηγορίαν μὲ κάνουν νὰ μοιάζω μὲ τ' ἀγνὸν λουλούδι πού δὲν ἀνοίγει τὰ φύλλα του σ' ἀπαλιτάκι ἀπλάσσο, τὸ ὑπερτιμὸν ἀνερίστου φιλμῆ, ἀλλὰ ἀπὸ φόβον πᾶν πολὺ κἀνείναι τὰ πέταλά του, γιὰ νὰ ἀναστρέψῃ τ' ἀγέρῃ νύκτα, καὶ μόνον τὴν χαράν τῆς δεξιᾶς, δεξιὰ ἐναντιοῦνται τὰ πέταλά του, γιὰ νὰ δεχθῇ τὰ δακρυὰ τῆς αὐγούλας μετὰ πόνου τῆς μαζῆς γιὰ τὸ φόβον πού περᾶσε ἀπὸ τὴν νύκτα μοναχόν.

Ἐρπονταὶ ὅμως πάλι στιγμῆς πού κάποια κορυφὴ χαρὰ καὶ εὐτυχία μοῦ λέγει πᾶς μία μέρα θὰ υποχωρήσῃς καὶ θὰ μοῦ χαρίσῃς καὶ σὺ τὴν ἀγάπην σου, μὰ πᾶς ὅμως θὰ γίνῃ αὐτὸ ; ; ; γιὰ νὰ παύσῃ νὰ τρανοῦναι τὸ σκέψι μου λογικῆς λογικῆς συλλογισμοὶ ὅλες τῆς μακρυνῆς τῆς ζωῆς μου μερῆς ; ; ;

Ἡ αὐτοπρὴν γιὰ σὸν ἀπεικεία μου, ἐκεῖ πλέζει τὰ φάδια τῆς γύρῃ στὴν ζωὴν μου.

Μέσα στὴν ἴδια κοινωνίᾳ πού ζοῦμε, νομίζω πᾶς ἔχω καὶ ἐγὼ κάποιο δικαίωμα στὴν ζωὴν, ἔχω καὶ ἐγὼ μίαν γυναικα νὰ σταθῶ, μὰ μέσα στὸν ἄπειρον αὐτὸ κόσμον μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν βρῶ, ἀφοῦ ἐπὶ ἀρχικὰ μὴν χάρισε καὶ μ' ἔκαμε νὰ γνωρίσω τὴν θὰ τὴν ζωὴν, τώρα ἀπὸ ἐπαισιόχρηστον μου τ' ἀφαιρῆς δικὴν, κανένα νὰ λὸγον, δικὴν καμμία φθορῇ.

Ἀφού, λοιπόν, ἡ ζωὴ γοργοκυλᾷ καὶ κάθε εὐτυχία καὶ χαρὰ φεύγει χωρὶς νὰ τὴν γνωρίσωμε ὁλοκληρικὰ ζαναγνῶν σὲ σπιν ἀγάπην καὶ τὴν πρωτινήν, γιὰ νὰ γνωρίσωμε τὸ ἀπὸ τὴν ἀγάπην τὴν θερμὴν ἀνάμνησιν.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΓΓ. ΣΑΛΟΥΤΣΗΣ

“Όσοι δὲν ἐδιάβα-
σαν τὴν «Ἀγωνία» ἀ-
πὸ τὴν ἀρχή, ἡ μπό-
ροῦν νὰ τὴν παρακο-
λουθήσουν καὶ ἀπὸ σή-
μερα. Πρῶτος σ.ε.τ.α.ι
πλήρης συνέχεια.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

“Όσοι ἀγάπησαν, ὅσοι
ἐπόνεσαν, ὅσων ἡ
καρδιά μάτωσε ἀπὸ ἑ-
να ἔρωτα ἀπελπισμέ-
νο ὡς διαβάσουν τὴν
«Ἀγωνία».

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΣΥΝΕΧΕΙΩΝ)
Ἡ φῶτα Βέλλη, κόρη καλῆς οἰκογενεί-
ας, μόλις δέκα ὅκτι ἐτῶν, παντρεύεται
τὸν βιομήχανον Μάρκο Μιρέζη, πλούσιον,
σαράντα περίπου χρόνων καὶ μετ' ἑφθίμην
καρδιοεκτετατοῦ. Ἀναδραμενὴ μὲσα εἰς μιὰ
ἀτμόσφαιρα οἰκογενειακῆς θαλπωρῆς, δι-
δεσται μὲν ὅλην τὴν θερμὴν τῆς ἀγάπης ψυχῆς
τῆς, στὸν ἀνθρώπον αὐτὸν ἡ φῶτα, ὅποτε-
ρα ἀπὸ τὴν ἀποκαλύψει τῆς φιλίας τῆς Μελ-
λῆς, γιὰ τὴν ἐρωτικὴν ζωὴν τοῦ Μάρκου καὶ
εἰδικὰ γιὰ ἕνα συνδεσμὸν τοῦ, μὲ τὴν Ρένα
Σποντέλλη, τὴν κόρη γυναικὸς τραπεζίτη,
ζητάει ἀπ' αὐτὸν νὰ ἐπισκευθῇ ὁ γάμος
τὸν. Ὁ Μάρκος δέχεται. Καὶ τότε, πάλιν
τρεμμένοι πᾶς, φεύγουν γιὰ τὸ γαμήλιον το-
τεῖδι. Βρίσκονται στὴ Βενετία. Ἡ νύκτα
εἶνε ἄρεμ καὶ μαλακὴ. Στὸν ἐξώστη τοῦ
«Ἐξέλιον Πάλας» οὐ μὴ φαντασμαγο-
ρικὴ γιορτῇ, ἡ φῶτα συγκινῆται τὸν Μιρέζη,
μὲ τὴν ἀγάπην τῆς καὶ τὸν κάνει νὰ νοιώ-
σῃ κ' αὐτὸς νὰ φουντῶνῃ ὁ ἐρωτὸς τοῦ
γι' αὐτήν. Καὶ ἐνῶ ἡ ἐρῶτι συνεχίζεται,
θέλοντας νὰ δρεθῇ μόνος μαζί της, φεύ-
γει γιὰ ἕνα περπάτο στὸ κανάλι μὲ τὴν
γόνδολαν.

5ον

Ὁ Μάρκος, μέσα στὴν ὑπέροχην ἐκεί-
νη νύκτα, κοντὰ στὴ νέα αὐτὴ γυναί-
κα, ποὺ ἔως τότε δέχονταν παθητικὰ
τὸν ἐρωτὰ τοῦ, νοιώθοντας τὸ ζῆλον
τῆς νεότητός της, τόσο ὀρμητικὸν, τὴν
πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ ζήτησε τὰ
χειλῆς της. Ἐκείνη τοῦ τάδεψε πρόθυμα,
ἐνῶ τὰ μπράστια της ἀπλώθηκαν καὶ δέ-
θηκαν γύρω στὸ λαιμὸ του.

Ἀγκαλιασμένοι ἔτσι, παραδομένοι
στὴν τρελλὴν ἀγάπην ποὺ ζύγνησε μέσα
τους, ποὺ ζέσπεσε ἀνὰ λάβαν ἡφαιστοῦ,
δὲν κατάλαβαν, πῶς ἕνα τῶρα, ὁ Νίνο
κυπλιστοῦσε. Δὲν εἶχαν δῆ, μήτε τὴ
Ναυτικὴ Λέσχην, ποὺ πῶμποτε γάναζε
μὲ τὴν περὶ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τῆς, μή-
τε τὸ μέγαρον Ἰντιανίλι, οὐτε τῆς διπλῆς
γέφυρας τοῦ Κάμπο Μανίν. Ὁ Νίνο, ὡ-
δῆγους τὴν ὁμορφὴν γόνδολαν, πέρα-
δίδας, τραγουδώντας γλυκὰ. Εἶχαν δῆ
κι' αὐτοῦ, πολλὰ τὰ μάτια του, σὴ μα-
κρυνὴ ἐπαγγελματικὴ ζωὴ του, κ' ἤθε-
λε νὰ γίνεταί εὐχάριστος στοὺς ἀνθρώ-
πους ποὺ ὑπερετοῦσε. Ἦταν ἀκόμη εὐ-
τυχῆς, ὅταν ἐβλεπε ζευγάρια ἐρωτευμέ-
νων. Κάποτε εἶχε ἀγαπήσει κ' αὐτὸς
κι' ἐστῆκε ἀτυχος. Ἡ εὐτυχία τὸν ἄλ-
λων, τοῦ λάρωνε τὴν δυστυχία τὴ δική
του—φιλοσοφοῦσε, ὅταν ἦταν στὰ κέφια
του.

Τὸ τραγοῦδι του, τὸ διέκοψε ἡ φωνὴ
τοῦ Μάρκου:

—Στὸ Λίνο, Νίνο.
—Μάλιστα, κύριε.

Τώρα κρατοῦσε ὁ ἕνας τὸ χέρι τοῦ
ἄλλου, παραδομένοι εἰς μιὰ γλυκερά,
ἡδονικὴ νύκτα. Εἶχαν κουρασθῇ. Ἡ φῶ-
τα μὲ ριγνιμὸν πᾶσι τὸ κεφάλι, ἀνάντες
τὸν δροσερὸν βλασίο ἀέρος. Ὁ Μάρκος
τὴν κῦτταξε μέσα στὸ σκίῳφως, ἀχόρτα-
γα. Σκεπτόνταν:

—Γιατὶ νὰ μὴν εἶμαι νέος ἀκόμη τόσο,
ποῦ νὰ μπορῶ νὰ τὴν συντροφεύω σ' ὁ-
λο τὸ δρόμῳ τῆς ἐρωτικῆς ζωῆς της, ποὺ
ἀπὸψε τὴν ἀνοίξει μὲ τόσο πάθος.
Κι' αὐτὴ τὴν ἴδια ὥρα, σκεπτόνταν τ'
ἀντίθετο:

—Ἔτσι πρέπει νὰ εἶνε ὁ ἀνδρῶς.
Κι' ἦταν πολὺ εὐτυχῆς ἡ φῶτα, ὅσο ὁ
Μάρκος ἄρχισε νὰ στενοχωριέται μ' αὐ-
τὴ τὴν ἐκείνη ποὺ ἐπιμύον τὸν ἀπασχο-
λοῦσε.

Ἀναψέ ἕνα τσιγάρο, προσφέροντας
καὶ τὴν γυναίκα.

Ἐκείνη παρ' ὀλίγον νὰ φωνάζει... Τόσο
τὴν τρώμεν ἡ χειρὸν τοῦ Μάρκου. Μὰ
τὰ μάτια της ἔπαισαν στὰ δικά του καὶ κα-
τάλαβε πῶς θὰ τὸν εὐχαριστοῦσε. Χω-
ρὶς νὰ μιλήσῃ, μελιώδυναν γλυκὰ, ὑποτα-
γμένη στὴ θέλησίν του, τὸ πῆρε καὶ τὴ
φέρει στὰ χεῖλῃς της. Ἐκείνης τῆς πρῶ-
της φιλίας, μὲ τὸν ἀναπτήρ τοῦ, κομ-
ψὸ μπιμπιάνο μὲ οἶματό ἀλβανὸν. Ἀνα-
ψέ καὶ προστάθηκε νὰ καντινιέρη—πρῶτὴ
φορὰ στὴ ζωὴ της ἔκανε αὐτὴ τὴν ἀπό-
κρισιν. Ὁ καπνὸς τὴν ἐπνέει. Μὰ συγ-
κρατήθηκε καὶ οὐκ ἔλεγε νὰ καταφέρει νὰ
καντινιέρη, σκεδὸν ἀνετα καὶ τόσο ὠραία,
πῶς ὁ Μάρκος τῆς ψιθύρισε:

—Εἶσαι ὑπέροχη, φῶτα...
Ἡ νέα δὲν ἀπάντησε. Χωρὶς νὰ θέλῃ,
θυμῆθηκε τὴ σκηνὴ τῆς Γλυφάδας... τὴ
Νέλλη, ποὺ τῆς διηγήθηκε τὸ δεσμὸν τοῦ
ἀντρα τῆς μὲ τὴν Ρένα Σποντέλλη:—Ἔ-
τσι θὰ κάπνιζε κ' αὐτὴ, σκέφτηκε. Κι' ἡ
ἐκείνη αὐτὴ—ποὺ παράδοξο πῶς τῆς ἴλ-
θε, ποὺ δὲν εἶχε τὴ θέσιν αὐτῆς τὴν
ὥρα—τὴν ἀνασάτωσε τόσο, ποὺ, χωρὶς
νὰ τὸ θέλῃ, πέταξε τὸ τσιγάρο στὸ κα-
νάλι, μὲ μία τόσο νευρικὴ χειρὸν τοῦ
Μάρκου, ποὺ ἐπὶ παραεὐνοῦντο. Μ' ἄμε-
σως ἡ νέα γυναίκα ἀντιλήφθηκε τὴν ἔκα-
με, ποῖα ἐντύπωση τοῦ προζένησε τὸ

Ἡ φῶτα Μιρέζη

φροσισμὸς της. Καὶ πρὶν ἐκείνης προφτά-
σῃ νὰ τὴν ρωτήσῃ, τοῦ εἶπε:

—Μὲ χάσεις...
Καὶ σκεδὸν ἀμέσως:

—...μὲ ἂν τὸ θέλῃς, θὰ συνηθίσω...

Ἡ δικαιολογία ἦτο πολὺ φυσικὴ. Ἐ-
κείνος ὅμως, πολὺπειρος στὴ ζωὴ, δὲν
τὴν πίστεψε. Ἡ κίνησίν της ἦταν τόσο
ἀπότομη, σκεδὸν ταυτοχρόνως μὲ τὸ
καρτερικὸν τοῦ, ὥστε κατὰ κρυφὸν τὸν
πῶς ἀπ' αὐτῆς...

Μὰ ὁ Μάρκος δὲν μίλησε. Σὰν νὰ κα-
τάλαβε τὸ τί σκέπτεται ἡ γυναίκα του.
Καὶ, θέλοντας νὰ διωχῇ μακριὰ τὴν κα-
κὴ ἀνάμνησιν, τὴν ἐπῆρε ξανά στὴν ἀγ-
καλιά του καὶ τῆς ψιθύρισε:

—Θάμει δικὸς σου δὲν τὸ θάνατον...

Ἡ φῶτα ἔνοιωσε στὴ διαδεσβαίωσιν αὐ-
τῇ νὰ φωνῇ μακριὰ κάθε κακὴ σκέψιν.

—Ἀλήθεια; ῥώπως, φιλονεικῶν τὸν με-
πῶδες.

—Στὴν εὐτυχία μας!

—Κι' ἐγὼ δική σου, κατὰδικαί σου, Μάρ-
κο... Ἡ φῶτα ἀνέδρασε νὰ μὲ ζε-
χάσῃ, δὲν θὰ μπορούσα νὰ τραβήξω μόν-
ον τὸ δρόμῳ τῆς ζωῆς.

Ἐκείνης πέρασε τὸ χέρι τοῦ ἀπαλὰ
ἐπάνω ἀπὸ τὰ καστανὰ μαλλιά της. Ὑ-
στερα, ὅταν νὰ φοβῶν μὴν τὴν χάσῃ,
τὴν ἐφίεσε στὸ στήθος τοῦ τῶρα παρῶ-
τος, ποὺ ἡ φῶτα δὲν ἔνοιωσε σὲ λῆν-
α, πορὰ τὴ βαθεῖα ἀνάσα τοῦ ἀγαπημένου
ἀντρα ποὺ ροφούσε ἀπὸ τὰ χεῖλῃς τῆς
τῆς δροσῆς τῆς ζωῆς.

Ὁ Νίνο κατὰ ἥξερε, ποῦ, τραγουδώντας

πάντα, ὠδηγοῦσε τὴν γόνδολαν τοῦ ἀνά-
μεσα στὰ κανάλια, ἕως τὸ νηοκὸν τοῦ
Σαν-Σέρβου, ἀποφενύγοντας νὰ πλησιά-
σῃ κοντὰ, μὴν τᾶραζε τὴν εὐτυχισμένην
ὥρα τῶν ἐρωτευμένων, τὸ στρίγγλιασμα
κανενὸς τρελλοῦ, ποὺ μπορούσε νὰ μέ-
νῃ ἀγρυπνῶν ἀπὸ κάποια κρίσι στὸ μεγα-
λὸ φρενοκομεῖο, ποὺ βρίσκεται καὶ κτι-
σμένο.

Ὅταν καὶ πάλιν βρέθηκαν πιασμένοι
χέρι-χέρι, νυκτελικά ἀκουμπισμένοι στὰ
παχέια μεταξὺ τὰ μαλλάρια, μὲ τὴ γλυ-
κερὰ κομάρια τῆς ἀπολαύσεως βαθεῖα ζω-
νός.

—Στὸ ξενοδοχεῖο.

Κι' ὁ Νίνο, κυπλιστὰντας ῥάθυμα, ἔ-
φερε τὴν γόνδολαν στὴν ἀποβάθρην τοῦ
«Ἐξέλιον Πάλας».

ΟΡΕΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Γιατὶ νὰ μὴ διαρκοῦν αἰώνια οἱ
ὥρες τῆς ἐρωτικῆς εὐτυχίας;

ὍΤΑΝ ὁ Μάρκος Μιρέζης ἀνοίξει τὰ
μάτια του, ὅποτε ἀπὸ ἕναν ὕπνιν
εὐχάριστον, εἶδε τὴν γυναίκα του
νὰ κάθεται καὶ ν' ἀποθυμᾷ τὴν ὑπέ-
ροχην εἰκόνα τῆς Βενετίας.

Ὁ ἥλιος εἶχε γείρει πρὸς τὴ δύση καὶ
οἱ ἀκτίνες του ἀντανάκωναν ἐπάνω
στὰ τζῶμα τῶν παλαιῶν ἀνακτορῶν καὶ
τοὺς εἶδαν ἕνα χρώμα φωτῆς.

—Μ' ἕνα χαμόγελο στὰ χεῖλῃ καὶ μιὰ
συστολή, ποὺ πρῶτὴ φορὰ τὴν ἐνοιῶσε
μπροστὰ σ' ἕνα γυναικῶν, ὅταν νὰ ντρεπόταν
ἀκόμη γιατί δὲν κατάλαβε τὴ φῶτα, ποὺ
ζύγνησε, γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῇ, τῆς
εἶπε:

—Μὰ γιατί βιάστηκες τόσο, παιδί μου;

Ἡ νέα γυναίκα, ποὺ ὅρες τότε, ἀφού
ἔκαμε τὴν τὸν αὐτὴν καὶ κ' εἶχε περά-
σει ἕνα μεταξὺ τὸν πενιουρὸν στὸ ὑπέ-
ροχον κορμὶ της, εἶχε μείνει κοντὰ του, κοι-
τάζοντας τὸ ἀγαπημένον τοῦ πρόσωπον—
πρὶν ἀποθυμᾷ τὴν Βενετία ἀπὸ τὸ ὕ-
ψος τοῦ διαμερισμάτος της—κοκκίνισε
ἐλαφρὰ. Ψιθύρισε!

—Μὰ... μόλις... ζῦνται, Μάρκο.

Κι' ἐπλησίασε στὸν κρεβάτι, πρὶν ὁ
ἀνδρῶς τῆς προστάξῃ νὰ κινηθῇ.

Ὁ Μιρέζης ἀνοίξει τὰ μπράστια του καὶ
πῆρε ἐλαφρὰ στὰ χεῖρά του τὸ κορμὶ
ἐκείνης καὶ τῆς φῶτας, δὲν ἦταν πῶς
ὁ θερμὸς ἐρωτικὸς τῆς νύκτας, ποὺ πέ-
ρασε. Μὲ προσοχὴ, μ' ἐντάλματα, ὅταν νὰ
ἀπεδίωξε στὴν νέα γυναίκα τὸ φέρον τῆς
εὐτυχίας, ποὺ τὸ χέρι, τὴ φιλία ὅ-
ποια στὸ μέτωπον. Ἐκείνη, ὅπως εἶχε
γεῖρει ἐπάνω του, τοῦ ἀνταπέδωσε τὸ
φίλ. Μὰ ἦταν τόσο θερμὸ, ποὺ ὁ Μάρ-
κος ἀισθάνθηκε νὰ κυκλοφορῇ βίαια τὸ
αἷμα στὰς φλέβες του. Τὸ φίλ αὐτό, τὸ
τόσο θερμὸ, τὸ γεμάτο ἀπὸ πάθος, τὸν
ἔκαμε νὰ λομολογήσῃ τὴν παρὰλειψίν του,
νὰ ζεχάσῃ πῶς λίγο πρὶν εἶχε στενοχω-
ρηθῇ, γιατί δὲν σκέφθηκε πρῶτος—ὅπως
θὰ ἐπρεπε—καὶ νὰ ἐτοιμασθῇ τὴν γυναίκα
τοῦ ἕνα εὐχάριστον ζῆλον, ὅπως αὐ-
τὸς ἤξερε.

Ἡ ἴδια κακὴ σκέψιν, ἡ ἐκείνη πῶς ἀπο-
χαίρετοσε τὴν νεότητά, τὸν βασάνισε
καὶ πάλιν.

Καὶ, ὅταν περσιωμένους, ὅταν νὰ ἀισθάν-
θηκε μὴ πεινιμὸν ἐκθρόνισα γιὰ τὸ νεο-
τὸν αὐτὸ πᾶμα, ποὺ μόλις ἐμπαίνε
στὴν πρῶτὴ νεότητά, κοιτάζοντας τὸ αἰ-
ετικὸν πρόσωπον, ποὺ ἡ γαργύλην καὶ ἡ
ἐρωτικὴ μάχη δὲν εἶχαν κούρασε καθό-
λου, εἶπε:

—Μὰ κρατήθηκε. Θέλοντας νὰ διωχῇ μα-
κριὰ τὴν κακὴ σκέψιν, κατέβηκε τὴν γυναι-
κά του μ' ἕνα θωπευτικὸν ἐλάφρο, ἀέρι-
νον πέρασμα τοῦ χεριοῦ, ἐπάνω ἀπὸ τὰ
καστανὰ μαλλιά της καὶ, σκεδὸν, πῆρε
στὸν ὄρθον.

—Μὲ συγκυρεῖς δύο λεπτὰ, εἶπε.

Καὶ πέρασε στὸ λουτρό.

Ἡ φῶτα, εὐτυχισμένη, πῆγε στὸ δι-
αμέριον καὶ κ' ἄρχισε νὰ ντυνέται, ἀφού
ὁμῶς, γιὰ νὰ φέρουν τὸ... «πρῶτον».

Ἐσκέπτετο:

—Τὴν ὁμορφὴν ποῦναι ἡ ζωὴ, κοντὰ σ' ἕ-
να ἀγαπημένον δικὸ σου ἀνδρα.

Κι' ὅποτε περνούσε ἡ ζωὴ τῆς ὅλη
μπροστὰ στὰ μάτια της, διαφόρες εἰκό-
νες ἀπὸ τὴν ζωὴ της:

Ὁ Νίκης...

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Συγγραφεὺς ΜΙΝΟΣ ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

Διαβάσατέ το ὅλοι!

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ

Τὸ νέον ἀστυνομικὸν γεμᾶτο ἀπὸ περι-
πέτειες καὶ ἔρωτα, ἀνάγνωσμα
τοῦ «ΕΣΠΕΡΟΥ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΠΙΣΟΠ

ΡΟΖΜΑΡΙ ΜΠΙΣΟΠ, ἡλικίας 27 ἐτῶν, ὁμορφὴ καὶ ἐξυπνὴ, κόρη ἑκατομμυριοῦκου
Ἀμερικανοῦ.
ΙΑΚΩΒΟΣ ΜΠΙΣΟΠ, πατέρας της, πλούσιος καραγοματισμένος Ἀμερικανός.
ΠΩΛ ΙΒΑΝΦ, Ρώσος εὐγενής, ἀνατρεφὴς τῆς Ἀγγλίας, ἀρραβωνιστικὸς τῆς
Ροζμαρί.
ΓΚΕΩΡΓΚ ΜΠΑΡΟΛ, ἀντιπανεπιστήμιος, πλούσιος, οἰκογενειακὸς καὶ ἀχώριστος φίλος
τῶν Μπίσοπ.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΓΚΟΥΛΤ

ΤΖΙΜ ΓΚΟΥΛΤ, 30 ἐτῶν, πρῶτον ἀξιωματικὸς τοῦ ἀμερικανικοῦ ναυτικοῦ, συμ-
παθητικὸς πρῶτος ἐρωμένος τῆς Ροζμαρί.
ΣΑΝΤΡΑ ΓΚΟΥΛΤ, γυναίκα τοῦ Τζίμ, ἐκκεντρικὴ, μὲ ἐξωτική ὁμορφιά. Πισ-
τὸν νὰ κατὰγεταί ἀπ' τὴν Βραζιλία, μὰ κανεὶς δὲν ζερεῖ ἀκριβῶς. Γοητεύει
τοὺς ἄνδρας.

ΑΛΙΞ ΓΚΟΥΛΤ, μητέρα τοῦ Τζίμ.
ΛΟΥΙΣ ΤΟΡΠ, τὸ γέννημα Γκούλτ. Ἀδελφὸς τοῦ Τζίμ, δυστυχισμένην στὸ γάμο
της μὲ τὸν Ἄντυ Τόρπ.
ΑΝΤΥ ΤΟΡΠ, σύζυγος τῆς Λούισ, ἀπὸ πολὺ καλὴ οἰκογένεια.

ΟΙ ΑΛΛΟΙ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΛΑΤΑΜ, ἡ κυρία ἡ ὁποία ἀπεργεῖται τὴν ἱστορία αὐτή.
ΣΥΝΤΗΞ ΠΡΩΤΟΡ, μυθικός ἀστυνομὸς τότε, ἀλλοτε στρατιωτικός.
ΛΟΚΙΑΣ ΜΠΟΥΚ, δούλος τοῦ Πρίμορ.
ΔΟΚΤΩΡ ΠΟΤΕΡ, ἱατρός στὸ Πάλημφλδ, ὅπου διεδραματίσθησαν τὰ γεγονότα
τῆς τραγικῆς αὐτῆς ἱστορίας.

Ἡ ΤΡΑΓΙΚὴ καὶ αἰσθηματικὴ αὐτὴ πε-
ριπέτεια, κυρίως καὶ κύριον, δὲν
εἶναι μυθιστόρημα, ὅπως τὰ συν-
ταχθέντα, ἀλλὰ μιὰ πραγματικὴ ἱστορία,
ποὺ ἐγίνετο πρὸ δύο ἐτῶν στὴν Ἀμερικὴ
κι' ἀσκολήθηκαν μ' αὐτὴ ὅλες οἱ ἐφημε-
ρίδες τοῦ κόσμου. Τὴν ἱστορία αὐτὴ τὴν
ἀπεργεῖται τώρα μιὰ κυρία, ποὺ ἔζησε τῆς
τραγικῆς ἐκείνης ἡμέρας καὶ, χωρὶς νὰ
τὸ θέλῃ, ἀνεμίσχθη σὲ ἕνα φρικαστικὸ
ἐγκλημα.

Ἡ Κατερίνα Λάταμ εἶναι σήμερα σα-
ράντα ἐτῶν. Τότε, ποὺ ἔγιναν ὅλα ὅσα
ἔφην, ἦταν τριανταοκτὼ. Ὁ ἀν-
δρας τῆς ἐκοιτάζετο ὡς κάποιο δυστυ-
χημα, ποὺ συνέβη, τὰ παιδιὰ της σπου-
δάζοντες τώρα. Αὐτὴν καίτοι ἀκόμα στὸ
Πάλημφλδ, στὸν τόπον, ποὺ διεδραματι-
σθήσαν τὰ γεγονότα.

Ἡ Πάλημφλδ εἶναι μιὰ μικρὴ παραλι-
κὴ πόλιν, στὴν ὁποία παραθερίζουν οἱ
πρὸ πλούσιους οἰκογενεῖες τῆς Νέας Ὑ-
όρκης. Ἐδῶ ἔμενε ἀνέκαθεν ἡ Κατερίνα
Λάταμ, ὁ ἕνα μικρὸ σπιτάκι, ποὺ, κατὰ
τὴν, βρίσκεται στὴ μέση τῆς ἐπαύλει-
ας οἰκογενεῖας Γκούλτ καὶ τοῦ μεγα-
ρῶν τῆς οἰκογενεῖας Μπίσοπ.

Ἄλλα' ἀφῆσθαι τὴν κυρία Κατερί-
να Λάταμ νὰ μᾶς ἀφηγηθῇ ἡ ἴδια τὴν ἱ-
στορία, ὅπως τὴν ἔζησε.

—Θυμῶμαι ἀκόμα πολὺ καλὰ τὴν τρα-
γικὴν ἡμέραν, ποὺ ἀρχίζει ἡ περιπέτεια
αὐτή. Ἀπὸ τὸ πρῶν εἶχε διαδοθῇ στὴν
πόλιν, πῶς αὐτὸ τὸ καλοκαίρι θὰ ζαναρ-
κόντουσαν οἱ Μπίσοπ στὸ μέγαρον τοῦ
«Ἰακώβου Μπίσοπ», ἡ κόρη τοῦ Ροζμαρί,
ὁ ἀρραβωνιστικὸς τῆς Πῶλ Ἰδάνφ—ἕ-
νας εὐγενὴς Ρώσος—καὶ ὁ ἀχώριστος
φίλος τῆς οἰκογενεῖας Γκέρνοκ Μπάρολ,
ποὺ τοὺς ἀκολουθεῖτο πάντα, ἀπουδῆ-
στε κ' ἂν πῆγαν. Εἶχε πολλὰ χρέ-
ματα, μὰ δὲν ἔζη γιὰ ποῖο λόγο ἦταν
ἕνα εἶδος ἰδιαίτερου γραμματικῆς τοῦ
γέμου Μπίσοπ.

Ἐκείνο ὅμως, ποὺ μᾶς ἀντακούσε ὁ-
λους, ἦταν τὸ τί θὰ γινόταν μὲ τὸν Τζίμ
Γκούλτ καὶ τὴν Ροζμαρί.

Ὅτι νῦν, ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια,
εἶχαν ἐρωτευθῇ τρελλὰ... Ἀλλὰ σὲ κά-
ποια ταξίδι, ποὺ εἶχαν κάνει οἱ οἰκογε-
νεῖες τοὺς στὴν Κίνα, δὲν ἔζη γιὰ ποῖο
λόγον, ἐξάρσαν.

Ἐπειδὴ ὁ Τζίμ, μόλις τ' ἀκούσε,
θὰ βλεῖται τὸ γέμου Μπίσοπ μὲ τὴν Ροζ-
μαρί γιὰ πρῶτὴ φορὰ, ὅποτε ἀπὸ τότε
γινώσκουν ν' ἀφίσουν τῆς ἄλλης γυναίκες
νὰ τοὺς παίρνουν τοὺς ἄνδρες τοὺς!

Καί, ἐπειδὴ δὲν ἤξευρα ποῖα ἦταν ἡ
πατρίδα τῆς Σάντρα, ἐθεώρησα περὶ τὸ
νὰ ἐξακολουθῶ τὴν ἀκρίβειαν μαζί της.
Ἐφύγα μαζί μὲ τὸν ἱατρὸ Πότερ.

Ἔτσι, τὸ ζήτημα, ποὺ μᾶς ἀπασχο-
λοῦσε ὅλους μας, ἦταν τὸ ἐξῆς: Ἦξερε ὁ
Τζίμ πῶς θὰ ἔφτανε σήμερα στὸ Πάλημ-
φλδ ἡ Ροζμαρί; Ἀπὸ μᾶς τοὺς ἀλλοτρίους
κανένας δὲν τοῦλοῦσε νὰ τοῦ τὸ πῇ.

Ἀγόραζα πενήντα, τὴν στιγμὴν ποὺ ἡ
Σάντρα, ἡ γυναίκα τοῦ Τζίμ Γκούλτ,
εἶπε καὶ μὴ ἀγκάλιασε.

Ἐνῶ μετὰ τὴν Σάντρα, ζαπλωμένη
σὲ μιὰ πολυθρόνα, χωρὶς νὰ τὴν προσέ-
ξῃ κανεὶς, τῆς εἶπε:

—Εἰμαι ἡ Σάντρα Γκούλτ. Τὸν Τζίμ
τὸν ἀντρα μου, φυσικά, τὸν ζερετε...

Ἡ Σάντρα μὲ τὴν συμπεριφορὰ τῆς αὐ-
τῆς προκαλοῦσε χωρὶς ἄλλο τὴν ἀντίτι-
λὴ τῆς.

Ἡ Ροζμαρί χαμονέλασε καὶ τῆς εἶπε:

—Εἰσθε πολὺ εὐτυχῆς, ποὺ παντρευτή-
κατε τὸν Τζίμ. Εἶναι καλὸς.

Συγχρόνως ἐκοίταξε τὸν Τζίμ καὶ τοῦ
χαμονέλασε. Ὁ δυστυχισμένος! Προσε-
πάθησε κ' αὐτὸς νὰ τῆς χαμονέλασῃ, μὰ
δὲν τὰ κατάφερε.

—Δὲν τᾶρα πῶς θάρρης, κατάρθωσε
νὰ τῆς πῇ μὲ δυσκολία.

—Μὰ δὲ σὺ τώρα σήμερα τὸ πρῶν,
Τζίμ; εἶπε ἡ Σάντρα. Γὰρ θυμῶσαι! Τὴν
ὥρα ποὺ παίρναμε τὸ πρόγευμα! Καὶ μὴ
μὰ

Ο πατήρ των δύο πολιτικών 'Ιωσήφ Τσάμπερλαιν, αρχηγός της 'δυναστείας'.

ΑΙΦΝΙΔΙΟΣ θάνατος του οπέρ 'Όστεν Τσάμπερλαιν άσφαίρει από την Άγγλική πολιτική σκηνή ένα από τους πρωταγωνιστές και τα μύδια στα οποία στηρίζεται η οικογένεια των Τσάμπερλαιν.

Να παίζει πλέον πρωτεύοντα ρόλο εις την πολιτική ζωή της μεγαλύτερης Αυτοκρατορίας του Κόσμου.

Ο άποθανών, όπως και ο αδελφός του Νέβιλ Τσάμπερλαιν, σημερινός υπουργός των Οικονομικών και βέβαιος αβριανός Πρωθυπουργός, είναι τέκνα του μεγάλου 'Ιωσήφ Τσάμπερλαιν.

Ο 'Ιωσήφ Τσάμπερλαιν, ο πατέρας και άρχηγός της δυναστείας, άντικει ο μιά οικογένεια ευπόρων και βιομηχάνων του Σίτυ του Λονδίνου και νεώτατος σπατάλη εις το Μπρίμινχχαμ, κοντά εις τόν θάλασσαν, ο οποίος διηύθυνε μίαν άνδρυσαν βιομηχανίαν: ένα εργοστάσιο που έκανε δίετες.

Σε ηλικία τριάντα έτών, άσφύ έκαμνε περιουσία, άπεσούρη από τις επιχειρήσεις για ν' άρχισεν ένα λαμπρόν πολιτικόν στάδιον. Την έποχή εκείνη τα ύπουργικά έξώματα είχαν μονοπώληση από τους υίους των παλαιών οικογενειών, τους άσφοίτους του Καίμπριτζ και του 'Οξφόρντ. Ο 'Ιωσήφ Τσάμπερλαιν ήθελε να μη μαζύ με τα παιδιά του ο αυτόν τον μαγεμένο κύκλο. Ήταν ριζοσπαστικός των άκρων, σκεδόν δημοκρατικός. Παρ' όλα αυτά έρρυθμίσε τη ζωή των παιδιών του όπως θα έκανε μόνο ένας άριστοκράτης με τελείως άπολιταρχικές άντιλήψεις. Λόγω του δικαιώματός των πρωτοτόκων, ο 'Όστεν θα άβριωνόταν στην πολιτική.

Και ο Νέβιλ θα άβριωνε το εργοστάσιο, θα νινόταν Διευθυντής της 'Εταιρείας 'Νετάρφολντ και Τσάμπερλαιν'.

Ο 'Ιωσήφ Τσάμπερλαιν υπήρξε άσφαλώς ο αιδενητικώτερος μεγάλος άνδρας της σύγχρονης Άγγλιας. Άπό τας άρχάς του αιώνας, ειχε την γνώμη ότι η Βρετανική Αυτοκρατορία δεν θα μπορούσε να έξασφαλισή το μέλλον της χωρίς να χρησιμοποιήση των τελειωσιακών προστατευσιών. Κατάδε πριν από τριάντα χρόνια ότι το σύστημα της έλευθέρου ανταλλαγής ήταν πια καταδικασμένο. Άλλα γελώστικα, όσον άφορρά τα προσόντα και τα έλαττώματα των παιδιών του. Ο 'Όστεν, μορφωθείς για τη Βουλή και την Κυβέρνηση με άλες τις φροντίδες που χρειαζόταν (εστάλη στη Σχολή Πολιτικών 'Επιστημών στο Παρίσι και στο 'Ινστιτούτιον του Βερολίνου) άπέδειξη μετρίαν ικανότητα. Εύανεισθη, άφροσύμως οτά κατέκρινε, άπολαύοντας την έλληνοφιλία με μιά 'Ηρώδεια σφαγή και μιά Νερόνεια πυρκαϊά. Μα το Δοξάτο, που σήμερα άνθεί, που έξελίσσεται, που ζή τον γλιγορ ρυθμό της εργασίας. Ή έγκαταστάσει των προσφύγων, το έτόνωσε και το μεγάλωσε. 'Ραγία σπίατα, καλό σχολείο, κέντρα άρωαία. Και κάθε Κυριακή άπόγευμα και γιορτή, έξοδος γενική των κατοίκων. Σ το κεντρικό δρόμο, έως έξω οτή γέφυρα, πεντάμορφα, ροδόκκινα κορίτσια, εολτάρουν και δίδουν μιά νότα χαράς, στο καυμένο το Δοξάτο.

Πιο πέρα ο 'Άγιος Αθανάσιος, Πόρτα-νιν λεγότανε άλλοτε. Τουρκοχώρι τότε, 'Ελληνοχώρι τώρα έως το μεδούλι του. Οι πρόσφυγες κι' έδω, έδωσαν ζωή, τις καπνοφύτες των. Συνεταιρισμός άκμαίος υπήρξε, που ο 'Ιδρυτής του, κ. Παπαδόπουλος, το έσκε γερά βεβέλια. 'Εδω μιά νύκτα, που περνούσα, είκοσι χρόνια πριν, παιδί άκόμη, στρατιώτης οτή Δράμα, κοιμήθηκα μαζί με τους συναδέλφους οτής φάδες κάποιου τζαμιά, μ' ένα φοβερό κρύο. Σήμερα άκόμη, το θυμάμαι και κρύνω.

Α' ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΙ ΤΩΝ ΥΓΗΓΟΡΩΝ

Η ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΤΩΝ ΤΣΑΜΠΕΡΛΑΙΝ

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΩΣΤΕΝ ΚΑΙ ΝΕΒΙΛ

Θεως που θα μείνη προς τιμήν των τελειών Άγγλικών Κυβερνήσεων έργον πρωτότυπον που άποτύποισε τόσο θάρρος όσο και άξύτατον αίσθημα της πραγματικότητας.

'Εχει το αίσθημα και ψυχρό παρουσιαστικό των Τσάμπερλαιν: το ντύσιμό του και τα μαλλιά του άκόμη φαίνονται πως έρρυθμίσθησαν για να τονίζουν τα ζωηρά μαύρα μάτια του. Άλλα ο αυτόν κατέφυγε ένα μέρος της πατρικής ευφύας. 'Οχι μόνο οτά λουλούδια, άλλα και οε πολλά άλλα έμοιασε με το μεγάλο Τσάμπερλαιν.

Και τη στιγμή ακριβώς που ο μεγάλος Πρωθυπουργός, θ' άποχωρήσει της πολιτικής ζωής. Αυτό σημαίνει ότι θα λάβει κανέαν τίτλον λόρδου και θα γίνη συμβουλευτικόν πρόσωπον του όποιου η γνώμη θα ζήτηται εις εξαιρετικές περιστάσεις. Δεν θα εξαφανισθή τελείως, θα πάη μόνο να προεδρεύη της Κυβερνήσεως και να διευθύνη την Βουλήν των Κοινοτήτων. Θα περνά τον περισσότερο καιρό του στην έσοχή.

'Εχει ήδη δημιουργήσει το θρόνο του ο 'μικρός λοχίας', με τη γκρίκεντικότη 'Εχει την πίπα του, τα γου-

Με μιά φυσική καλαιούνη, με άπλοστα ρούχα μπακάλη, με φθος άγουρο-ζυγνημένον, με φράσεις περιπόλες και συχνά άντιφαστικές και ζαφνικά με μίαν εύγλωττία που φθάνει γραμμή στην καρδιά εκείνων που τον άκούον, με κάποια πνοή λοιπότητας, με την έκφραση κάποιας λεπτής καλλιέργειας, αυτός είναι ο Στάνλεϋ Μπάλντουιν.

'Εχει και θάρρος, τουλάχιστον οτής υποθέσεις που ζέρει και συνεπώς, σκεπτικά με αυτές, το μνημρές άποφάσεις. Συνέτριψε την άπεργία του 1926 και έσπρωξε με πολλήν τέχνην τόν άνυποχτικόν 'Εδουάρδον άον από τόν θρόνο, άλλα στην έξωτερική πολιτική, της οποίας δεν άντιλαμβάνεται πολύ εύκολα τα προβλήματα, άπεδείχθη εξαιρετικά άπολύμνος. Ήμολόγησε δημοσία ότι ο επανεξοπλισμός της Χώρας έπρεπε να έπικρατή από το 1932 άλλα ότι άν γινόταν θα ήταν άσφομη, τρουακτικής έκλογικής ήττης του Συντηρητικού Κόμματος.

'Ολοι σήμερα στην Άγγλια άντιλαμβάνονται ότι το καλλίτερον που έχει να κάμη ο Μπάλντουιν είναι ν' άποσυρθή τη στιγμή που άνομιώνονται σοβαρά διπλωματικά άποφάσεις.

Βέβαιος διάδοχος του είναι ο Νέβιλ Τσάμπερλαιν. Τι θα κάμη; Δεν έπιτρέπεται κομμία προφητεία. Το μόνο που μπορεί να λέχρη είναι ότι θα έχη πάντοτε την λογικήν τάλημν και ότι ο άποφάσεις του θα είναι άκλόνητες. Άλλα μη του ζήτηστε χιόδιον και εύγλωττία.

Εκτός από ένα σημείον. 'Όπως ο 'Εντουαρντ Γκρέϋ, ο ύπουργός των 'Εξωτερικών του 1914, άναγν έξαιρετικά την έσοχή, τα φυτά και τα πουλιά. Το συνέθετο να μείνη έαπλωμένος μπρούμυτα μέσα στο μικροσκοπικό κήπο του Ντάρουνγκ Στρίτ, παρακολούθοντας ένα σπουγγίτη, και οτή στάση αυτή να γράψη ένα γραμμά στούς 'Εταίρους, ένώ στο Χρηματιστήριο έπικρατούσε καταιγίδα. Άντίθετα όμως από τόν Γκρέϋ, δεν θα φθάσει μέχρι του σημείου να άκυρώσει ραντεβού με τόν πρεζβύτε της Γαλλίας, έπειδή από μακρόν Νορ-θάμπερλαιν, μιά άλεπού είκε την κακεντρέχεια να μη οτά κλουδί των έζωτικών πουλιών και να φάη μερικά άπ' αυτά.

Ο άνδρας αυτός συντόμως θα λάβη εις τας χείρας του ολόκληρον την Άγγλικήν πολιτικήν εις μίαν στιγμήν που πρόκειται να καθορισθή ασφώς και άποκαλόπτης η οτάσις της Άγγλιας έπι των μεγάλων προβλημάτων που τίθενται εις την 'Εισρητικήν Ευρώπην και εις την Μεσόγειον. Και η οικονομική συγνεργασία της Άγγλιας με την Γαλλίαν και τας 'Ηνωμένες Πολιτείας που αυτός έγκαίνιασε μπορεί να θεωρηθή ως άσφαλής πρόλογος και της πολιτικής την όποιαν πρόκειται να έφαρμόση.

Την στιγμήν που ένας Τσάμπερλαιν κατέρχεται εις τόν τάφον, ένας άλλος Τσάμπερλαιν μεσουανεί.

Ο Νέβιλ Τσάμπερλαιν, πρωθυπουργός της Άγγλιας μετ' όλίγων μήνας έξερχόμενος του Ντάρουνγκ Στρίτ. Κό τας: 'Ε-ν' παίζει γκολφ.

Ο άποθανών 'Όστεν Τσάμπερλαιν με τον μετ' όλίγον άποχωρούντα της πολιτικής σημερινόν Άγγλον πρωθυπουργόν Μπάλντουιν.

Λείτερος αδελφός του, αυτός που πρωϊζέτο για την πολιτική, πεθαίνει χωρίς ν' άφιση μεγάλην όσην εις την Άγγλικήν ιστορία, το άστρο του Νέβιλ Τσάμπερλαιν μεσουανεί.

Γιατί θεωρείται βέβαιον ότι εντός όλίγων μηνών θα γίνη Πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας.

'Αντιγένη ήδη ότι μετά τας έορτάς της στέψεως του νέου Άγγλου Βασιλέως, ο Στάνλεϋ Μπάλντουιν, ο σημε-

ρούνιος του και τούς 'Ελλήνας και Λατινικούς συγνεργάτες που μελετά με τη βοήθεια του λεξικού και της γραμματικής. Κατεστράφη στην Κυβέρνηση, η τουλάχιστον, κατά την διάρκεια που ήταν ύπουργός η κρίσις κατέστρεψε την περιουσία του. Μιάν ημέρα είπε πως από κάθε σελλινι που είκε προσηγμένους του έμεινε μόνο μιά πέννο 'Αλλωστε ποτέ δεν ήταν ικανός έπικειρηματίας.

Μερικά έντυπώσις ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΑΒΑΛΛΑΝ Πέραν του 'Ολύμπου

7ον
Προχωρούμε στον δρόμο Δράμας — Καβάλας. Συναντούμε το Δοξάτο. 'Οχι το Δοξάτο το παλιό, το κατακαμένο, το ματωμένο, το δούτοχο. 'Οχι το Δοξάτο, που πλήρωσε την έλληνοφιλία με μιά 'Ηρώδεια σφαγή και μιά Νερόνεια πυρκαϊά. Μα το Δοξάτο, που σήμερα άνθεί, που έξελίσσεται, που ζή τον γλιγορ ρυθμό της εργασίας. Ή έγκαταστάσει των προσφύγων, το έτόνωσε και το μεγάλωσε. 'Ραγία σπίατα, καλό σχολείο, κέντρα άρωαία. Και κάθε Κυριακή άπόγευμα και γιορτή, έξοδος γενική των κατοίκων. Σ το κεντρικό δρόμο, έως έξω οτή γέφυρα, πεντάμορφα, ροδόκκινα κορίτσια, εολτάρουν και δίδουν μιά νότα χαράς, στο καυμένο το Δοξάτο.

Πιο πέρα ο 'Άγιος Αθανάσιος, Πόρτα-νιν λεγότανε άλλοτε. Τουρκοχώρι τότε, 'Ελληνοχώρι τώρα έως το μεδούλι του. Οι πρόσφυγες κι' έδω, έδωσαν ζωή, τις καπνοφύτες των. Συνεταιρισμός άκμαίος υπήρξε, που ο 'Ιδρυτής του, κ. Παπαδόπουλος, το έσκε γερά βεβέλια. 'Εδω μιά νύκτα, που περνούσα, είκοσι χρόνια πριν, παιδί άκόμη, στρατιώτης οτή Δράμα, κοιμήθηκα μαζί με τους συναδέλφους οτής φάδες κάποιου τζαμιά, μ' ένα φοβερό κρύο. Σήμερα άκόμη, το θυμάμαι και κρύνω.

Στα άριστερά ένας λόφος με έρείπια άρχαιοτήτων. Δεξιά άλλα έρείπια. Κι' η σκαπάνη του άρχαιολόγου, φέρνει στο φως κάθε μέρα άλλα. Είνε η παλιή πόλις των Φιλίπων. Πέρα πέρα έίνε το άμόνημο χωριό. Γλήγορα έδω, θα γίνη ένα κέντρο άρχαιολογών, που θάβρυνται άπ' όλο τον κόσμο να το έπισκεπώνται. Κι' έχει ιστορία ο τόπος. 'Εδω έίκεν η σύγκρουσι της παλιής με τη νέα Ρώμη. Κι' ένίκησεν η Νέα.

Προχωρούμε. Χωριά άριστερά μας διακρίνονται. 'Ενα χάνι στο μεσοδρόματο. Κι' ένα πελώριο κέτρινο ποταμίρι, με γράμματα άργαία έλληνικά. Λένε, πως ο Μέγας Άλέξανδρος έδω πόντιζε τ' άλογό του: το Βουκέφαλο. Τόσο νερό έπινε ένα τέτοιο άλογο. Κάποιο σχολείο καθολικό —μ' 'Ελληνίδες μαθήτριες— έχει έκδράμει. Τα κορίτσια παίζουν στην πράσινη χλόη, πούχουστο το θεολογίτη, που έδω έρχεται και ξεκουράζεται, στ' άραιο νησί, με τ' άρχοντικό του άνοιχτό για κάθε έξοον. Άραιο νησί, άν έξεραι τι δείξεις, ποσά θα έρχονται να έκαλοκαίριάζουν στούς κόρφους σου.

Και τ' αυτόκινητο προχωρεί. Γιατί το τραίνο τ' αφήσαμε οτή Δράμα, άπ' όπου πάει Ξάνθη—Κομοτηνή—Άλεξανδρούπολι. Μεταξύ Δράμας και Καβάλας, η συγκοινωνία γίνεται μ' αυτόκινητο.

Προχωρεί λοιπόν αυτόκινητο και φθάνει μπροστά σ' ένα λόφο. Κάποιος δρόμος λούζει. Πάει στο Πράδι. 'Ραγία κομπολίκι, με κτίρια καλά και καλό κόσμο. Φίλοι πολλοί κι' έδω κι' ένθουσιώδες.

Μά έμεις άνεβαίνουμε το λόφο. Κορδέλαιστος φάνει στο ψήλωμα. Κι' η ψυχή μας άναγαλλιάζει.

Η θάλασσα έαπλώνει τὰ γαλάζια νερά της, ήρεμα, σπινθιρίζοντα κάτω από το ήλιο το χάδεμα. Νά, στο βάθος και η θάσος. Με τις χάρες της και τις άμορφές της. Με τα τοπία της άπέροχα και τ' άκρογιάλια της. Με τους πολλούς φίλους και ξεχωριστά τον Αύγουστο το θεολογίτη, που έδω έρχεται και ξεκουράζεται, στ' άραιο νησί, με τ' άρχοντικό του άνοιχτό για κάθε έξοον. Άραιο νησί, άν έξεραι τι δείξεις, ποσά θα έρχονται να έκαλοκαίριάζουν στούς κόρφους σου.

ΜΙΝ. ΑΝΑΡ.

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

Έξάμηνος 100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Έτησία ..... Λίρω 2
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Έτησία ..... Δραχ. 200
Εξάμηνος 1

ΠΡΟΣΟΠΑ

ΠΕΛΕΚΗΣ, ζυλέμπορος έκ Πατρών.
ΦΙΑΚΑΣ, φίλος του.
ΦΑΝΗ ΛΑΜΠΙΔΟΥ, μοντέρνα νέα έξ Άθηνών.
ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ ΣΤΟΥΜΠΑ, σαραντάρα κυρία.

Η πρώτη σκηνή εις τας Πάτρας.

Ο Πελέκης με τόν Φιάκαν συζητούν: ΦΙΑΚΑΣ: 'Όστε λοιπόν τ' άποφάσεις; ΠΕΛΕΚΗΣ: Τί ήθελες να κάνω, βρε παιδί μου; Άν δεν παντρευτώ τώρα, πότε θα παντρευτώ; Με ήπραν, βλέςμεις, και τα χρόνια. Δεν μπορώ να περιμένω άλλο. 'Επάτσα φέτος οτά σαρανταπέντε. ΦΙΑΚΑΣ: Καλά, και ήταν άνάγκη να τρέχης να βρής νύφη στην Άθήνα; Μέσα οε τόσες γυναίκες, που έχει η Πάτρα, δεν μπορούσες να διαλέξεις και ού μιά;

ΠΕΛΕΚΗΣ: 'Ε, όσα να κάνη, οι Άθηνάϊες είναι πιο έξελιγμένες, πιο κομψές, πιο χαριτωμένες. Τι να σου πώ, Φιάκα μου, έχω ξετρελασθή με τις γυναίκες της Άθήνας. Κάθε φορά, που πηγαίνω στην πρωτεύουσα, στέκομαι και τις κοιτάζω οάν χαζός, καθώς τις βλέπω να περνούν, κομψές και σκερτσόζες, στην όδον 'Ερμού και το βροδάκι στην όδον Σταδίου. Είναι θαύμα, φίλε μου, οι Άθηνάϊες. . . .

ΦΙΑΚΑΣ: Ναι, άλλά αυτήν, που πρόκειται να πάρη έσύ, δεν ζέρεις τι πράγμα είναι. Ούτε την νυνυρίζεις καν.

ΠΕΛΕΚΗΣ: Δεν έχει σημασία. Μου την περιέγραφε ο φίλος μου ο Στανίδης άπ' την Άθήνα, ο όποιος μεσολάβει να γίνη το συναικέσιο. Τώρα θα σου δείξω την έπιστολήν του, να ιδής τι μου γράφει. (Βγάζει την έπιστολήν).

ΦΙΑΚΑΣ: Άντιθέτα όμως από τόν Γκρέϋ, δεν θα φθάσει μέχρι του σημείου να άκυρώσει ραντεβού με τόν πρεζβύτε της Γαλλίας, έπειδή από μακρόν Νορ-θάμπερλαιν, μιά άλεπού είκε την κακεντρέχεια να μη οτά κλουδί των έζωτικών πουλιών και να φάη μερικά άπ' αυτά.

Ο άνδρας αυτός συντόμως θα λάβη εις τας χείρας του ολόκληρον την Άγγλικήν πολιτικήν εις μίαν στιγμήν που πρόκειται να καθορισθή ασφώς και άποκαλόπτης η οτάσις της Άγγλιας έπι των μεγάλων προβλημάτων που τίθενται εις την 'Εισρητικήν Ευρώπην και εις την Μεσόγειον. Και η οικονομική συγνεργασία της Άγγλιας με την Γαλλίαν και τας 'Ηνωμένες Πολιτείας που αυτός έγκαίνιασε μπορεί να θεωρηθή ως άσφαλής πρόλογος και της πολιτικής την όποιαν πρόκειται να έφαρμόση.

Την στιγμήν που ένας Τσάμπερλαιν κατέρχεται εις τόν τάφον, ένας άλλος Τσάμπερλαιν μεσουανεί.

ΠΕΛΕΚΗΣ: Βρέ Φιάκα, πήρες καθήκον και έφελούρησες άδικα έπί τόση ώρα. Περιμένε να σου διαβάσω την άντα της έπιστολής και ύστερα μίλας. 'Ακουσε λοιπόν τι μου γράφει άκόμη ο φίλος μου άπ' την Άθήνα: (Μη νομίσεις, άγαππτε μου Πελέκη, ότι το κορίτσι δέχεται να σέ παντρευτή, έπειδή είσαι πλούσιος. Μην υποθέσεις τέτοιο πράγμα. Ή δεσποινίς Φανή είναι ένα πολύ σεμνό και ήθικό κορίτσι και θέλει να πάρη έναν σοβαρό άνδρουν, όπως είσαι ού. Είς τούτο την παροτρύνει και η μαμά της, η όποια έμεινε ικανοποιημένη, όταν της είπα τι άνδρουνος είσαι και μου άπάντησε: (΄Εναν τέτοιον άνδρουν θέλω να πάρη η Φανή μου). 'Όταν έλθης έδω, θα πεισθής και μόνος σου δι' όλα τα άντιέρω. Σε περιμένουμε για τους άρραβώνες). Τώρα τι έχεις να ήης, άγαππτε μου Φιάκα;

ΦΙΑΚΑΣ: Έχω να πώ ότι και πάλι άμφοβώ. Οι Άθηνάϊες, σου είπα ότι είναι έπικίνδυνες. Άλλά, τέλος πάντων. Τώρα πηγαίνεις στην Άθήνα, για να άρραβωνιστή;

ΠΕΛΕΚΗΣ: Βεβαίως. Νομίζω μάλιστα ότι με την πολυλογία, που άρχισα, πέρασε η ώρα και το τραίνο θα φύγη. Πρέπει να βιασθώ. Με συνοδεύεις μέχρι το σταθμό;

ΦΙΑΚΑΣ: Εύχαρίστως.

(Οι δύο φίλοι μπαίνουν σ' ένα ταξί και σέ λίγο φθάνουν στο σταθμό).

ΦΙΑΚΑΣ: Θα κάμης εύχάριστο ταξιδάκι. Είναι άρωαίος καιρός.

ΠΕΛΕΚΗΣ: Τό βλέπω. Και μάλιστα καθώς είμαι και χαρούμενος, που πηγαίνω ν' άρραβωνιστώ! 'Ε, Φιάκα μου;

ΦΙΑΚΑΣ: Σε ζηλεύω, φίλε μου.

ΠΕΛΕΚΗΣ: Ξέρεις μονάχα, μωρέ Φιάκα, τι με άνησυχεί; Μήπως οτά βαγόνι, που θα μιά, βρδ κανένα φλύαρο και μ' άσχοιη στην κουβέντα. Δεν ζέρεις πόσο με νευριάζουν αυτοί οι ένοχλητικοί άνήλικτοι, τώρα μάλιστα, που θέλω ν' άρραβωνισθώ με την εύτυχία μου. Παρ' όλα-

ΕΣΠΕΡΟΣ

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΚΩΦΑΛΛΟΣ ΠΟΥ... ΑΚΟΥΕΙ ΚΑΙ ΜΙΛΕΙ

ΠΩΣ ΕΓΝΩΡΙΣΕ ΤΗΝ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΙΑ ΤΟΥ

ότι ήρα είσιτήριο πρώτης θέσεως, άσφαλώς δεν θα μείνω μόνος. Κάποιος ένοχλητικός θα μπη στο ίδιο διαμέρισμα. Άλλοίμονο, άν είναι φλύαρος.

ΦΙΑΚΑΣ: Θα σου πώ έγώ τι θα κάμης, για να γλυτώσης από την φλυαρία των συνταξιδιωτών σου. 'Όταν κανένας από δούτους έπικειρήνη να σου πιάση την κουβέντα, να βγάλης από την τσέπη σου ένα χαρτί και ένα μολύδι και να γράψης: 'Είμαι κωφάλαλος. Μη μου άμυλτες'. Και να το δώσεις στούς συνταξιδιώτες σου να το διαβάσουν. Θα σ' άφισουν άμέσως ήσυχον.

ΠΕΛΕΚΗΣ: Μωρέ, καλά λές. Αυτό είναι μιά θαυμασία μέθοδος.

ΦΙΑΚΑΣ: Έγώ την έχω χρησιμοποιήσει πολλές φορές οτά ταξίδια μου και έχω γλυτώσει από την φλυαρία των συνταξιδιωτών μου.

ΠΕΛΕΚΗΣ: Κι' έγώ θα την χρησιμοποιήσω σήμερα. Σ' εύχαριστώ, που μου την υπέδειξες. Το τραίνο όμως σφυρίζει. . . . Λοιπόν, άγαππτε μου Φιάκα, γιά σου και καλήν άντάμωση.

ΦΙΑΚΑΣ: Στο καλό και καλούς άρραβώνες. . . .

ΠΕΛΕΚΗΣ: Εύχαριστώ. Και οτά δικά σου.

(Το τραίνο ξεκινά. Ο Πελέκης είναι μόνος οτά διαμέρισμα του βαγονίου).

ΠΕΛΕΚΗΣ (Άπό μέσα του): Εύτυχώς ότι δεν έχω συνταξιδιώτες. Μακάρι να ταξιδέψω μόνος μου μέχρι την Άθήνα. Άλλά πολύ το φοβούμαι. Είναι άρωαί να ταξιδεύη κανείς μόνος του, πηγαίνοντας μάλιστα να άρραβωνισθώ. 'Όστε λοιπόν, πηγαίνω να παντρευτώ. . . . Δεν μπορώ να πιστέψω στην εύτυχία μου. . . . Ά-λθεια, θα είναι άρα να πολλώ άρωαί η Φανή μου; Φανή! 'Ραίο όνομα έχει. Φανή Λαμπίδου! Και το επώνυμό της είναι άμωροφο! . . .

(Μ' αυτά τα γλυκά όνειροπολήματα ταξιδεύει ο Πελέκης μόνος ού μέχρι την Κόρινθο. Στόν σταθμό ο-

μως της Κόρινθου άνοίγει η πόρτα του διαμερισμάτος του και μπαίνει μέσα η κυρία Μελομένη Στούμπα, κονδρη σαραντάρα).

ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ (Ριπτομένη στον καναπέ του βαγονιού): 'Οχ, Παναγία μου, κουράστικα. Τι τρεχάλα ήταν αυτή! Παρ' όλην να κάσω το τραίνο. Αυτός ο προκομμένος ο άνδρας μου φταίει, που μπόρεσε την κουβέντα. Μα τι άρα έχετε, κύριε;

ΠΕΛΕΚΗΣ (Άπό μέσα του): Πώ, πώ φλυαρία! Πρέπει να θέσω εις ένεργεσίαν την μέθοδο του φίλου μου του Φιάκα. (Βγάζει από την τσέπη του ένα μολύδι και ένα χαρτί και γράφει: 'Είμαι κωφάλαλος. Μη μου άμυλτες'. Και δείκνει το χαρτί στην κυρία).

ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ: Μπά! Είστε κωφάλαλος, κύριε; Τόν καύμενόν! Με συγχωρείτε, κύριε.

(Η κυρία Μελομένη σωμαίνει άναγκαστικά, φθάνουν οτά σταθμό της Ισθμίας. Έκει άνοίγει η πόρτα του διαμερισμάτος και μπαίνει μιά νέα κομψή και χαριτωμένη).

ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ: Μπά! Τι βλέπω; Η δεσποινίς Φανή Λαμπίδου. Τι κάνεις, Φανή μου;

ΠΕΛΕΚΗΣ (Άνατινάζεται και ψιθυρίζει από μέσα του): Θεέ μου, η άρραβωνιαστική μου! . . .

ΦΑΝΗ: Κυρία Μελομένη, σεις έδω, τι σόμπτωσις! Τι κάνετε; Τι κάνει ο άνδρας σου;

ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ: 'Ολοι καλά, εύχαριστώ. ΠΕΛΕΚΗΣ (Άπό μέσα του): Θεέ μου, τι να κάνω έγώ τώρα; Θα έξακολουθήσω να κάνω τόν κωφάλαλο κ' οτά στην άρραβωνιαστική μου; Τι να πώ; Μωρέ Φιάκα!

ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ: Λοιπόν, Φανή, τι άλλα νέα; Άπό πού έρχεσαι;

ΦΑΝΗ: Στο Λουτράκι είχα έλθει με κάποιο φίλο μου, άλλά αυτός τάκασε όλα στη ρολίνα και άναγκάσθηκα να τόν παρτήσω.

ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ: Κύριε κωφάλακα, έχασα την τσάντα μου και ύποπτεύομαι ότι μου την πήρε αυτός ο κύριος. ΧΟΡΟΦΥΛΛΑΣ: Έσύ ρέ, την πήρες την τσάντα;

ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ: Μη μου μιλάτε, γιατί δεν άκούει. Είναι κωφάλαλος.

ΠΕΛΕΚΗΣ: Δεν είμαι καθόλου κωφάλαλος, κυρία μου. Κύριε κωφάλακα, είμαι ένας τίμος άνδρουνος, εύκατάστατος, γνωστός εις όλην την κοινωνίαν των Πατρών και σας δηλώνω ότι δεν έ-κρυψα καμμίαν τσάνταν. 'Όναμάζομαι Πελέκης Λαμπίδης.

ΦΑΝΗ (Έκπληκτη): Πώς είπατε ότι άνγεσθε; Πελέκη;

ΠΕΛΕΚΗΣ: Μάλιστα, δεσποινίς.

ΦΑΝΗ: Είσθε ο. . . ο. . . . Ξυλμπορος άπό την Πάτρα, ο. . . ο. . . .

ΠΕΛΕΚΗΣ: 'Ο παρ' όλην χαζός και ήλιος αόυνος άσος. . . .

ΦΑΝΗ: Και τ' άρραβόνισε όλα σας είπαμε με την κυρία;

ΠΕΛΕΚΗΣ: Εύτυχώς για μένα και δυστυχώς για σας, το άκούσα όλα, δεσποινίς.

ΦΑΝΗ: 'Ο, σφοδρά μου! . . .

ΠΕΛΕΚΗΣ: Να την, καλέ, η τσάντα μου, την βρήκα. Είχε πέσει κάτω από το κάθισμα.

ΧΟΡΟΦΥΛΛΑΣ: Να προσέχης άλλοτε, κυρά μου. . . . (Φεύγει).

ΦΑΝΗ: Μελομένη μου, είδες τι πάθαμε; Με πήρες οτά λαμό σου. . . .

ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ: Πού να ραντισθώ τέτοιον πρεσβύτη, Φανή μου; Μα γιατί, κύριε, κάνετε αν κωφάλαλο;

ΠΕΛΕΚΗΣ: Είναι μιά σοφή μέθοδος, κυρία μου, η όποια με έδωθησε να γλυτώσω από την φλυαρία την δική σας και από την δεσποινίδα Φανή άπ' έδω, την παρ' όλην άρραβωνιαστική μου.

ΦΑΝΗ: Αυτό το κάζο, που έπαθα έγώ σήμερα, δεν θα το έχη πάλι καμιά άλλη γυναίκα στόν κόσμο. . . .

ΑΥΛΑΙΑ

ΠΩΣ ΛΑΝΣΑΡΕΤΑΙ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΕΙΣ ΠΡΟΣΟΧΗΝ!

Ο ΑΓΩΝ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙΟΥ

Ο "Εσπερος" έλαβε και δημοσιεύει την κάτωθι επιστολήν συνεργάτου του, με την δήλωσιν ότι ημερείς οδεύομεν εις την μετέωρον Καλαμπουριότητα των Αρχικαλαμπουριστών εγγώνων, άνοιγόν τας στήλας του εις άμφοτέρας τας μερίδας.

Πρός το κοινόν επιστολή ένδιαφέρουσα πολύ.

"Όπως τυγχάνει δά γνωστόν, από τας στήλας θραυκής τινος έφημε- (ρίδος) έγκαινιάζον ο Πάλ Νόρ, του λόγου νέον (είδος)

άγωνα ήρχισεν δεινόν —αυτό συνέχει πρό μηνών— κατά των καλαμπουριστών την συμπαθή (τήν τάξη)

τίς οίδε, άρα διατί, θέλον να την πατάξη.

Εις τόν άγωνα του αυτόν αντίπαλον δέν (έδρε) και μόνον τόν Άμίμη τον Μίμη τον (έφευρε) εις τόν όποιον έδωσε, θήθεν, την άρχη- (γίαν), ώστε εις τόν άγωνα του άν δή άποτυχίαν να ρίξη εις τόν άρχηγόν της ήττης την (εύθυνη)

κι' ο ίδιος να του δίνη.

Και συνεχίζετ' ο άγών, με πείσμα κάπως (δνεον) τά θυμάτά του ο Πάλ Νόρ ποτίζει άράδα (κώνοιον) έτοι πού καλαμπουριστής μόνος του ν' (άποιεση) και... τών τυφλών ο βασιλεύς, ο ίδιος να (γίγη).

Δέν πρέπει να παραταθή, όμως αυτή ή (κατάστασι) έμείς οι καλαμπουριστάι κηρύσσομεν έ- (πανόστασι) άς το χανέμει ο Πάλ Νόρ. Δέν έμιασε (κοπέλα του) "Εμείς καλαμπουρίζομε, κι' άλλος έα- (σά τα γέλια του) Και άν δεχθώμε καρπιάς στο σέρεκο (ή στη μούρη) άμέσως διαπράττομε και νέον καλα- (μπούρι).

"Εμείς στις συναναστροφές φέρνομεν εύ- (θυμία) δέν θα δεχθώμε επ' αυτό το σύζητι καμ- (μία) "Εάν τα καλαμπουρία μας κανέναν δέν (άρέσει) στο χέρι του απλούστατα είνε ν' άλλάξη (θέση).

"Εμπρός οι καλαμπουριστάι! "Ετοιμα τά (κουμπάκια σας) δεχόμεθα για τύπωμα, όλα τα καλαμπου- (ρία σας).

Μπρός! "Ας άνάγη ο άγώνας (κινήσате τας σιαγάννας).

Τά καλαμπουρία ζουμερά άς πέφτομεν (στη μέση)

κι' όποιου τ' άρέσει! "Εμπρός! "Ας πολεμήσομε. Κανέναν άς (μη λείψη).

"Ο "Εσπερος τας στήλας του πρέπει να (τας άνοίξη)

τίς τόν άγωνα μας αυτόν. Θερμώς εύχαριστών.

"Αρχικαλαμπουριστής και διά την αντίγραφην

ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ

ΑΝΑΠΛΩΤΙΚΟ

ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ

"Ε, παιδιά! Τρεχάτε! Στους Άγιο-Θωδύρους Πάν' τα 'οπερίνα!

— Νά, κουφέττα! Νά! Ι. Ι.

Και ή "μαρίδα τρέχει, Συννεφα, πέταει, Στους Άγιο-Θωδύρους, Σπερίνα να φάη...

Και τού Μπαρούνα-Γιάννη "Η μασούκα πέτει, Νά και τούτη, να, Στόν μικρό τόν κλέφτη

Π' άρπαζε και φεύγει Άλγα έσπερίνα...

Α. ΑΝΑΠΛΩΤΗΣ

Γιά να "πίσση" το άθηνναϊκό τραγουδί, για να γίνει "σουζέ" και για να... κυκλοφορή εκτός από τους δικούς και σά... στόματα του κόσμου, πρέπει να λανσαρισθί στο κοινόν με πολύ... όρεκτικό τρόπο! Πρέπει δηλαδή, έκεινη ή έκεινος που θάναλαθή να το "κρεάρη", να ξέρη πως θα το τραγουδήσει, για να το επιβάλη στο κοινόν. Γιατί τα τραγουδιά, όσο καλά και άν είνε, όσο ωραίους στίχους και πρωτότυπη μουσική άν έχουν, άν δέν λανσαρισθού καλά, θα... πάνε περίπατο!

Το τραγουδί, λοιπόν, λανσαρείται από το θέατρο, από τα κέντρα που έχουν όρχήστρες και από τα γραμμόφωνα. Πρό παντός από τα τελευταία. Γιατί, οι δίσκοι των γραμμόφωνών που κυκλοφορούν σ' όλη την Ελλάδα και στο έξωτερικό, λανσαρούν περίφημα τα διάφορα, ταγκό, βάλς, σλόου, φόξ και άλλα.

Μά εκτός αυτού, το "πίσση" ενός τραγουδιού όφείλεται και στήν... τύχη! Μάλιστα, ή Τύχη παίζει το σπουδαιότερο ρόλο για το "σουζέ" ενός τραγουδιού. Γι' αυτό κι' οι άνθρωποι της φιλολογίας του ταγκό είνε οι περισσότεροι προληπτικοί.

Μπορεί, λοιπόν, να "πίσση" κι' ένα ταγκό με καλούς στίχους. Άρκει να το βοηθήσει ή τύχη ή ή καλή μουσική. Παράδειγμα το ταγκό του κ. Θέμη Νάλτα "Μεσάνυχτα". Ένώ ή φύσις ήσυχάζει άπολύτως, χαλάει τόν κόσμο μία σειρήνα, ούρλιάζει ένα σκυλί, χαλάει ο κόσμος και ή φύσις εξακολουθεί να... ήσυχάζη! Και όμως το ταγκό, αυτό, χάρις στήν τύχη του "έπιπασε" άγρίως μάλιστα.

Ετοιμάζονται, λοιπόν, οι στίχοι, γράφεται ή μουσική — πολλές φορές γίνεται το αντίθετο, δηλαδή πρώτα γράφεται ή μουσική κι' έπειτα οι στίχοι — και κατόπιν τα κομμάτια παραδίδονται στους έκδοτικούς μουσικούς οίκους προς έκδοσιν. Άλλα κομμάτια παραδίδονται με τόν άγωνα του μουσικοσυνθέτου των και άλλα με τόν άγωνα του τραγουδιστή. Αυτό είνε μία "μηχανή" μερικόν συνθετών για να εισπράττουν από τις γραμμοφωνικές εταιρείες, περισσότερα ποσοστά. Οι οίκοι που αναλαμβάνουν την έκδοσι των "έξω-θεατρικών" ή των "θεατρικών" τραγουδιών είνε τού κ. Μιχαήλ Κωνσταντινίδη στήν οδόν Γλαδστωνος και Στόα Φέξη γωνία, τού κ. Γαϊτάνου στήν Στόα Άρσας, τού συνθέτου κ. Γ. Κωνσταντινίδου στήν ίδια στόα και τών κ. κ. Φιλίππου Νάκα και Νικ. Άνδρεάδη, που συγκεντρώνει τόν περισσότερο κόσμο στήν οδόν Χαρίλδου Τρικούπη 2.

Αυτοί οι έκδοτικοί οίκοι αναλαμβάνουν το τύπωμα των μουσικών κομματιών. "Επειτα τόν λόγον έχουν οι "βασιλίσκοι των δίσκων". Η Δανάη, ή Βέμπο, ή Ντέ Ροζέ, ή Λυκαρδοπούλου, ή Μένδρη, ή Καραγιώργη κλπ. Αυτές τραδούν το διάβολό τους από τους διαφόρους... "θαγοποιούς" που τις ένοχλούν παρακαλώντάς τις, να γραμμοφωνήσουν κάθε έμμετρον μουσικήν άνοσιαν τους. Το τι τραδούν οι "βασιλίσκοι" αυτές, οι όποιες έχουν και το "βέτο" των κομματιών που τραγουδούν, δέν περιγράφεται. Τις πολιορκούν συστηματικά, ίδιως οι νεαροί "ταγκογράφοι" τους γίνονται φόρτωμα και στο τέλος κάποι καθορίζουν καμιά φορά.

Οι ντιζέρ, λοιπόν, αυτές, καθώς και άλλοι που άναφέρουμε παρακάτω είνε εκείνοι που λανσαρούν το άθηνναϊκό τραγουδί.

"Ανάμεσα στο πλήθος των "βασιλίσκων του ταγκό" των άστέρων, τών βεντεττών και τών άσων, ξεχωρίζει άναμφισβητήτως ή ντιζέρ με ή βελούδινη φωνή Δανάη Στρατηγούπουλου, άποκλειστικώς "Κολούμπια" — "Χ. Μ. Βόις". Η Δανάη που έχει έξαιρετική μουσική μόρφωσι, παίζει την "γλυκύτερη κιθάρα των Βαλκανίων", όπως έγραφε, τούρκος δημοσιογράφος και τραγουδιστής 12 γλώσσας. Φραϊότερα τραγουδά στίς γλώσσες, τις όποιες όμιλεί άπαίσιως. Δηλαδή γαλλικά, αγγλικά, γερμανικά, ισπανικά, ιταλικά, ρουμάνικα και τούρκικα. Η συμπάθει αυτή "βασιλίσσα του ταγκό" έχει σημειώσει πλήθος έπιτυχιών μεταξύ των όποιων το "Απόψε όχι", το "Απόψε στίς 7". Η μεγαλύτερα της όμως έπιτυχία είνε άναμφισβητήτως το έφετεινόν τεράστιο "σουζέ" και το πανελήνιο ταγκό "Ζητώ ένα φίλο" των κ. κ. Πυρραίου-Πορτοκάλη, που "κρεάρισε" σε δίσκους "Κολούμπια" και τού όποιου ήδη εκκυκλοφόρησεν ή τρίτη έκδοσι σε μουσική τεμάχια Άνδρεάδη-Νάκα. Το "κρεάρισε" τού βασιλίσκου αυτού ταγκό τού όποιου ο δίσκος μεταδίδεται από τους ραδιοφωνικούς σταθμούς Μπαρί, Κάιρου, Παρισι, υν, Νέας Υόρκης, Μαρκόου κλπ. έχει ως εξής:

Ζητώ ένα φίλο απόπαι να ναι ζανθιά, μελαγχροινή, άδισοφόρ. Και δέν με νοιάζει κι' άν δέν μ' αγαπάνε έκδικησι για όσνα λαχαρώ. Ζητώ ένα φίλο για να ξεχωδώ ακόμα να δακρύζω θάν' κουτό. Να πάψω να πονώ να ήσυχάζω. Ζητώ ένα φίλο, ζητώ! Ι...

Όρα ή Δανάη έτραγουδούσε δύο νέα κομμάτια, που θα σημειώσουν άσφαλώς έπιτυχία. Είνε το ταγκό "Νυχτώνει" τού κ. Θέμη Νάλτα με ωραίους στίχους αυτή τη φορά, τού ίδιου και το "Γελάς για να μην κλάψης" τού νεαρού συνθέτου κ. Μυρογιάννη με στίχους τού κ. Κοφινιώτη.

Πολλές, άμέτρητες έπιτυχίες, έχει σημειώσει και ή ντιζέρ τού "Μία γυναίκα πέρισε" τού "Δέν έχεις τίποτα μ' έσεις κάτι" και τού "Άντα με" Σοφία Βέμπο με την παθιασκή φωνή, την γιομάτην ήδυσθάεια. Η δισ Βέμπο, αυτές τις μέρες έπιστρέψε από την θριαμβευτική "τουρνέ" της στήν Αίγυπτο.

Μά και ή Ελένη ντέ Ροζέ, που έχει μία από τις ωραιότερες φωνές των ντιζέρ μας, έχει πλήθος έπιτυχιών. Η κ. Ντέ Ροζέ είνε και ή ωραιότερα των "βασιλίσκων" των δίσκων. Έξαιρετικά γοητευτική με μουσική μόρφωσιν (είνε μαθήτρια τού κ. Νικολάου) ξεχωρίζει κι' αυτή ανάμεσα στις άλλες συναδέλφους της. Για να χαρακτηρίση κανείς την φωνή της κ. Ντέ Ροζέ, πρέπει να πρ ότι με μέταλλο της είνε πλασμένο από... ζάχαρι! Ι... "Ετσι μπορεί να ή χαρακτηρίση κανείς, για την γλυκύτητα της φωνής αυτής...

Τώρα, έχουμε και την Άγγελα Λυκαρδοπούλου την

1) Λουίζα Ποζέλλι, 2) ή ντιζέρ που γοντεύει ή φωνή της, Δανάη, 3) Βέμπο, 4) Τζέλλα Βαννάκου, 5) Ελένη ντέ Ροζέ, 6) Πίτσα ντέ Μισέλι, 7) Κάκια Μένδρη, 8) Τάσος Βάμπαρης, 9) Σ. Σιδιρόπουλος, 10) Πάνας Βισβάρδης, 11) Σ. Πολυκράτης, 12) Ρένος Τάλμας, 13) Ι. Βέλλας, 14) Λ. Τερζής και 15) Ν. Τσάμης.

ντιζέρ με την φωνή — καίδη και με την μεγάλη καρδιά. Η "υπερσυμπαθής" αυτή "βασιλίσσα", της οποίας ή άφθαστη έκτελεσις τού ταγκό "Κόποιτε κλάψαμε κι' ο ίδιος" τού κ. Βέλλα έκανε πολλούς να κλάψουν, είνε ένα μεγάλο άκακο παιδί, πάντοτε κοσμάγαπιτο.

Χαριτωμένη και πολύ γλυκεία στή φωνή και στήν εμφάνισι, άλλη "βασιλίσσα" των δίσκων "Οντέον", ή Σούλα Καραγιώργη, που είνε άληθινή κοκλίτσα, όπου εμφανισθί. Πολύ καλή έπίσης, με ωραία γοητευτική φωνή και με έξαιρετική εμφάνισι είνε και ή χαριτωμένη "βασιλίσσα" έπίσης των δίσκων "Οντέον" ή Σόνια Κουρτίδου. Η δ' ντιζ Κουρτίδου είνε μία από τις πιο χαριτωμένες ντιζέρ μας. Καλή έπίσης και ή δ' ντιζ Τζέλλα Βαννάκου, άλλη κοκλιτική εμφάνισι, καθώς και ή δ' ντιζ Σούλα Μακρή με την πραγματικά ωραία φωνή και ή δ' ντιζ Νικολαΐδου.

Η Ρίτα Καραγιάννη, ή Μαριάννα Λάζου, ή Χούλα Στήβενς, ή Τασία Βάμπαρη, ή γοητευτική Όλυμπια Παπαδοπούκα, ή ντιζέρ με την γλυκεία φωνή και την τσαπινική ύμωφια κυρία Πίτσα Ντέ Μισέλι, ή Χρύσα Πόνγη, ή Άνδραρά, ή Άλχη Χατζοπούλου, ή Φιλίππου, ή Νιόδη Σαρρίου, ή Έμμα Σπανιά ή Παναγιώτη, ή Βαλαά, ή Θωμάκος, ή Δημητρίου, ή Άλεξία Δελάη, ή Τζέννη Άρσεν, το χαριτωμένο Ποζέλλα, που είνε τώρα "τουρνέ" με τόν Άττικ, ή μικροσκοπική ντιζέρ, το παιδί-θύμα Βέττα Π. Σακελλαροπούλου, που είνε "πρωταγωνίστρια τού "Θεάτρου τού παιδιού", και άλλες.

Και οι ντιζέρ: Κι' εκείνοι βεβαίως τραγουδούν στους δίσκους κι' έχουν πολλές έπιτυχίες. Άλλά στους δίσκους τώρα τελευταία τους εξετόπισαν οι γυναίκες! Δίσκοι, στους όποιους τραγουδούν άνδρες, έλάχιστα πουλίσουνται. Σε τέτοιο βαθμό μάλιστα, που πρό καιρού έβασσε στο σημείο μιά από τις γραμμοφωνικές εταιρείες μας να πληρώσει έναν μελοδραματικό μας "άσωνα", για να μην είνε εγανωσθί!

Από τους "άσωνες" λοιπόν των δίσκων, που λανσαρούν και σε κέντρα τα τραγουδιά, που τραγουδούν στα γραμμόφωνα, είνε ο κ. Π. Έπιτροπιάκης, ο κ. Δελένδρας, ο κ. Άγγελόπουλος, ο κ. Θωμάκος, ο συμπαθής ντιζέρ Σταύρος Σαμαράκης, ο μοντέρνος ντιζέρ κ. Σώτος Σιδιρόπουλος, που "έκρεάρισε" τελευταίως το βάλς "Πρίν σε γνωρίσω" τού κ. Μιχ. Ίεροπούλου, ο κ. Γ. Δρακούλης, ο κ. Τ. Στεφανίδης, ο κ. Ν. Τσούναρης, ο συμπαθής νέος ντιζέρ της "Οντέον" κ. Νίκος Τσάμης, ή την γοητευτική φωνή και τήν οικ. εμφάνισι, ο κ. Ι. Μαγουλάς, τού όποιου το τελευταίο ταγκό "Κόποιτε θα κλάψης και σάληθινά" θα σημειώση έπιτυχία. "Ο κ. Λαζαρίδης, ο κ. Τώνης Ραίς, ο κ. Δ. Καθβαδίας, ο κ. Φιλάνδρος Μάρκου, ο λαοφιλής Μένιος, ο άσος ντιζέρ Βάσος Σειτανίδης, ο κ. Κουμπιζόπουλος, ο κ. Β. Παπαδάκης, ο κ. Σ. Σαλγιάρος, ο κ. Πύρρος, ο κ. Χριστόφορος, ο κ. Τριάδης, ο γνωστότατος Σταύρος ο Πολυκράτης, ο κ. Δελεβάντης, ο κ. Τρικούραρης, ο κ. Κ. Σάββας, ο συμπαθής ντιζέρ μας κ. Ζοζέφ Γκάι (Ι. Γαλιός), που μόλις προχθές έγυρισε από θριαμβευτικό "τουρνέ" στήν Αίγυπτο, ο κ. Τάσος Βάμπαρης, ο κ. Βλάσης, ο κ. Άνδρ. Άλιζυζάκης, Παρά λίγο να παραλείπαμε και τόν "άσων" τενόρο κ. Κώστα Μανιατάκη, καθώς και τόν κ. Ν. Περδίκη, τους δύο αυτούς θεατρικούς τενόρους. Το συμπαιθέστατο Ρένος Τάλμα με ή βελούδινη φωνή, το Λινέρο, τόν Χάρη, τόν Ραίση, τόν Ξύδα και άλλους.

Τώρα στή λίστα αυτή άν προσθήκη κανείς και τις πρωταγωνίστριες των θεάτρων μας, όπως Α. Χ. την κ. Καντιώτη-Ριτσάρη, την κ. Μαρίκα Νέζερ, την κ. Φωφώ Λουκά, την κ. Μ. Κρεβάτα και την νέα χαριτωμένη πρωταγωνίστρια τού θιάσου Πρίντα, την δ' ντιζ Μαίρη Λαμπρινού και μερικούς κολλιτέχνες μας, σαν τόν κ. Ι. Πρίντα, τόν κ. Τ. Οικονομίδη, τόν κ. Κωνσταντίνου, τόν κ. Χρυσόχοου, τόν κ. Όρεστή Μακρή, τόν μοναδικό... μπρεκρολόγο κολλιτέχνη μας, κλπ., θα έχουμε όλους εκείνους, που συντελούν στο λανσάρισμα τού τραγουδιού.

Ένας από τους ανθρώπους έπίσης, που λανσαρούν τραγουδιά, είνε και ο θαμνόνιος Άττικ, ο όποιος έπιβάλλει τα τραγουδιά του μόνος τών "Αττικ" είνε ο πιο ένδεδεσμένος να λανσαρή τα τραγουδιά του. Γιατί έχει μεγάλη πείρα.

Μά εκτός αυτού, είνε και τα χαδανέζικα συγκροτήματα, που λανσαρούν τραγουδιά. Μεταξύ αυτών είνε και τού κ. Γ. Μακρή, τού όποιου ή τελευταία έπιτυχία είνε το φοράκι "Πάμε στο Τάμ-Τούμ για μαϊμούδες", που καλά κοσμο, όπου παίζεται, τού κ. Ζοζέφ Κουρτίδου με τις πολλές έπιτυχίες, τού κ. Κώστα Μπέζου, τού πρωταγώνιστή αυτού κολλιτέχνη, τού κ. Τάσου Βάμπαρη, τού κ. Γ. Μαλλιά, τού κ. Σπ. Τρόκαλη, τού όποιου ή τελευταία έπιτυχία είνε το φοράκι "Ντάνια" με στίχους τού κ. Χρ. Πυρραίου, τού κ. Ευάγγελ. Γρηγόρη, Ζοζ. Μουράττι, Κ. Μπούρα, τού συγκροτήματος "Μποξέρ" τού κ. Ι. Βέλλα με δύο τελευταίες έπιτυχίες τού "Λελα" και "Όρνα πάλι σά παληά". Έπίσης καλό είνε και το χαδανέζικο συγκρότημα των κ. κ. Άλχη Παπαδοπούλου, Β. Βασιλείου, με ντιζέρ τόν κ. Νικό Τσάμη τού όποιου ή τελευταία έπιτυχία σε δίσκους "Οντέον" είνε το φοράκι των κ. κ. Πυρραίου-Πορτοκάλη "Δέν είνε κρίμα ν' αγαπάς". Παραθέτομεν το "κρε φραίν":

Ποτέ δέν είνε κρίμα ν' αγαπάς και να φιλιέσαι σαν άγοιόσσι ραντεβού μπορείς να πας. Τα νεύατα να χαρς όσο μπορείς γιατί περνάει και δέν γυρνάνε φεύγει ή μορφή νωρίς...

Αυτοί είνε οι αίτιοι των... δεινών μας. Αυτοί, που θέλουν να "έκδικηθού", να "μίσουν", να "οκτώσουν" τις γυναίκες στο... τραγουδί βέβαια, και τού το λανσάρισμα όπως μπορούμε με τήν πραγματικότητα, τις όρχήστρες και τήν παντοφλάδα των τραγουδιών τους. Έτσι παίρνουν το όρμηο και κυκλοφορούν στα στόματα του κοινού, στις ρουβίες και τα όργανάκια...

Ο ΤΑΓΚΟΓΡΑΦΟΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΑΤΑ

Η ΓΕΥΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΕΝΤΟΜΑ

Όλοι γενικώς νομίζουν πως οι άνθρωποι έχουν τήν τελευταίαν γεύσιν. Άν όμως οι άνθρωποι συγκρίβουν με μερικά ζώα, στο ζήτημα της γεύσεως, θα άποδεικθί ότι ύστεροισιν κατά πολύ. Η γεύσις εις τους ανθρώπους, όπως είνε γνωστόν έδρευει στή γλώσσα και γι' αυτό μόνον όταν τρώνε κάτι, μπορούν ν' άποφασθού, άν είνε πικρό ή γλυκό, ζυνό ή άλμυρο και ούτω καθ' εξής.

ΤΑ ΦΑΡΙΑ ΕΧΟΥΝ ΠΕΙΟ ΛΕΙΠΗ ΓΕΥΣΙ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Είνε δύσκολο να μην έκπλαγί κανείς, όταν πληροφορηθί, ότι ώριμένα φάρια έχουν τήν γεύσιν περισσότερο άνεπτυγμένην άπ' τούς ανθρώπους. Και έπειτα θα φάρια δέν έχουν γλώσσαν, προέχει μεγαλύτερη ακόμη έκπληξιν το γεγονός, ότι σ' αυτά, ή γεύσις έδρευει εις το δέρμα.

Σε ώριμένα μέρη ενός Ικθυοτροφείου όρριβή διαφορετική ποσότης ζακκάρως, ούτως ώστε ή γλυκύτης των νεύων εις πολλά σημεία να είνε διαφορετική.

Κατ' αυτόν τόν τρόπον άποδεικθί, ότι ώριμένα φάρια συνεκτρέφουν στο μέρος, που το νερό περιέχει μεγαλύτεραν ποσότητα ζακκάρως. Έπιπροσθέτως, το πείραμα αυτό άπέδειξε ότι ή γεύσις των φαριών είνε βξη φορές μεγαλύτερη της γεύσεως των ανθρώπων.

Η ΓΕΥΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ

Κατά φυσικόν τρόπον τα όργανα της γεύσεως στα έντομα έδρευνούν στο στόμα.

Εις τήν κατηγορίαν όμως αυτών ή πάρομοις εξαίρεσις, οι όποιες προκαλούν κατάπληξι. Διότι, άπολύστα, ό, παρουν έντομα, τα όποια έχουν τήν γεύσιν εις τα πόδια.

Άν πίσση κανείς μιά μύγα και τις δεομένη όλα τα πόδια-πλήν ενός-το-όποιο να το θρέψι με λίγο νερό, θα βή ότι ή μύγα δέν δείκνει το παραμικρόν ένδιαφέρον.

Άν όμως το νερό με το όποιο άραχί το πόδι της μύγας περιέχει μικράν ποσότητα ζακκάρως, τότε τα πράγματα θα είνε εντελώς διαφορετικά.

Το έντομο αυτό, να καταβάλη μεγάλη προσπάθεια ν' αναρροφή δια της προσοκίσεως του το γλυκό νερό, διότι ή γεύσις εις τα πόδια είνε πάρα πολύ άνεπτυγμένη και άπ' τήν πρώτη στιγμή αισθάνεται, ότι πρόκειται περί ύγρου, το όποιον έχει γλυκύτητα. Συγκεκριμένα υπάρχουν έντομα τα όποια, έχ τήν έπιστημονικήν έρευνάν, εί όποια έγένοντο, άποδεικθί ότι ή γευστική δύναμις των ποδιών των είνε χίλις φορές μεγαλύτερη της γεύσεως, τήν όποιαν έχουν οι άνθρωποι εις το στόμα των.

ΟΙ ΜΕΛΙΣΣΕΣ :

"Υστερ' άπ' όλα τ' άντρωπ, όλοι φυσικά, θα νομίζετε, ότι οι μέλισσες, οι όποιες με έξαιρετικήν όπομηνή και καρτερικότητα παρασκευάζουν το μέλι, θα έχουν άνεπτυγμένην τήν γεύσιν περισσότερο άπ' όλα τα έντομα.

Κι' όμως, το αντίθετο συμβαίνει. Οι μέλισσες έχουν έλάχιστα άνεπτυγμένην τήν γεύσιν και αυτό, άκριβώς, είνε το θαύμα, που καταπλήσσει όλους, όταν μβούν, πως ή γεύσις της γλυκύτητας στο έντομο αυτό είνε τριεσφρές μικρότερη άπ' τήν γεύσι των ανθρώπων. Πώς καθορίζουν λοιπόν και άναγκάζουν τού μέλι; Το ζήτημα είνε άπολύστον, διότι ή θάσις είνε έντελώς φυσική. Προέρχεται από τήν ίδια τη φύση, ή όποια προνοεί δια τούς πάντας και τα πάντα.

Τά θαύματα αυτά έντομα-οι μέλισσες-όπως και οι μεταλλίδες-αισθάνονται έξαιρετικήν εύχαρίστησιν και έπισκεπτόνται τα άνθη, στους κόλπους των όποιων ευρίσκεται το νεκτόρ.

Οι μέλισσες ένθουσιάζονται άπ' τα ποικιλόχρωμα και ώραια άνθη, αισθάνονται δε έξαιρετικήν εύχαρίστησιν να τα έπισκεπτόνται και να άπορροφούν το νεκτόρ των, παίρνοντας με τα πτερά και τήν ύδριν.

Έτσι άπ' το νεκτόρ των λουλουδιών μέσα στήν κυψέλη στήν όποια γίνεται πραγματική κοσμογονία, παρασκευάζεται το μέλι.

Η ΑΥΘΕΝΤΟΤΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Ο ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΥΝΑ

Ο ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΛΟΡΔΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Άσους εγκατέλειψε τη ζωή του ανθρώπου-θηρίου, ο Ταξάν-που στην πραγματικότητα ήταν Άγγλος λόρδος-παντρεμένος, μίαν ώραίατη νέα και ζούσαν στην Άγγλια με το παιδάκι τους, Άλλά ο παλιός εκθρόνιστος του, ο Ρόκωφ, άπαγει το παιδί του, ο Ταξάν όρμα προς καταδύειν των άπογόνων, αλλά πέφτει κι' αυτός στην παγίδα και άπάγεται με ένα βαπόρι. Στο ίδιο ίδιο πλοίο βρίσκει και η γυναίκα του και το παιδί του, αλλά ο Ταξάν δεν τ' όζει. Οι Άποτοι πληροφορούν τον Ταξάν ότι το παιδί του θα παραδοθή στους κανθαλάους και θα γίνει άγριος σάν κι' αυτός, και τον ίδιο τον έγκαταλείπουν σ' ένα έρημο νησί. Ο Ταξάν συνιθίζει πάλι αυτήν την άγρια ζωή και ζή με μία φυλή πιθήκων και ένα νάνο, του οποίου έσωσε τη ζωή. Κατορθώνει να περάσει με μία βάρκα ίθαγενών στην Άφρικανική ήπειρο, αλλά εκεί δέκεται την έπιθεση των ίθαγενών.

9ον

Άκρως χαράς έτρεχαν από τα μάτια της Τξέιν, ενώ έβριγε πάνω της το κοιμώμενο μέσα στην κουβέρτα παιδάκι. "Ελάτε, είπε ο Άντερσον, δεν πρέπει να κάνουμε καίρι. Άθροισα, άκολουθούμενος από τη Τξέιν, πήγε προς την άκρη του θαλασσιού και κατέβασε με τέχνη μία βάρκα που βρισκόταν πίσω. Κατόπιν βρήκε τη νέα να κρατήσει με το μικρό και έκοψε το σκαμνί που κατόπιν με τη βάρκα. Σε λίγο, κυπλητάσας, γρήγορα, άναβλόντας τον ποταμό Ούγκαντι. Ο Σουδός φαίνονταν πως έλειρε λαμπρά την περιφέρεια αυτή και προσανατολιζόνταν άδιστακτα. Το φέγγαρι έλαμπε στον καθαρό ουρανό και η σιγή έταράσσετο καμιά φορά μόνο από τη θορυβία κανονική κροκάδειλου ή την κραυγή κανονική ιπποπόταμου. Η Τξέιν έβριγε το παιδί της στην άγκαλιά της κι' αυτό την έκανε πιο ευτυχισμένη παρά την τραγικότητα της στιγμής. Περιμενε με άσυμφορησία την αύγη για να ξαναδεί επί τέλους το μικρό προσώπιό του Τξάν της. Θα ήταν τρέλας το πάλι όντας ο Άντερσον, που πολλές φορές άκούσθηκε παραπομπή του ποταμού, σταμάτασε τη μικρή βάρκα κοντά σ' ένα ξέφωτο όπου υπήρχαν πολλές καλύδες. Ο Σουδός φώναζε πολλές φορές πριν πάρη καμιά άπάντηση των ίθαγενών. Τότε βρήκε τη Τξέιν να βγαί από τη βάρκα και οι δύο κατευθύνονταν προς το χωριό. Στην πόρτα έγιναν δεκτοί από τη γυναίκα του άρχηγού που δέχθηκε το μάγερο σάν παλιό γνώριμο. Ήθελε να τους όδηγησει σε μία καλύδα, αλλά ο Σουδός την βεβαίωσε πως προτίμασε να κοιμηθί κάτω και η γρηά

6ον

Ο τελευταίος ούτος άκούσας τους πωλητάς λαχείων να διαλαλούν, εκάλεσε ένα εξ αυτών, σπανόν, λέγων-"Ελα θρέ σπανέ να πάρω ένα λαχείο. Τότε ο κ. Ζήσης ένευθυμήθη την παραγγέλαν και ήγώρασε τυχαίως και αυτός έν δεκάδραχμον χωρίς καν να κωτάξει τον άριθμόν και το βάλει εις την τσέπη του. Ποία άμως ύποψεν η καταπληξίς του, όταν είδε την Δευτέρα, όταν έγινε η κλήρωσις, ότι ο άριθμός που το παρήγγειλε ο γαμβρός του να έβρη έβρισκε δεύτερος κερδίζων 5.000 δραχμάς, ότι δε το λαχείον που είχε αγοράσει, ως είδομεν έντελέως τυχαίως είχεν άκριβώς τον άριθμόν αυτόν. Τόση δε ύπέρβη η καταπληξίς του, ώστε διά να δειβάλησιν άκόμην περισσότερον έπιληφώνοντες εις τον γαμβρόν του έρωτων ποιον άριθμόν του είχαν ειλίη ν' αγοράσθ, όταν δέ ήκουσε πάλιν τον 30.215 τον έπιληφόροφρονε περί του συμβάντος και έμοιράσθησαν το κέρδος. Σημειώσαν δε ότι την ήμέραν καθ' ήν ήγώρασε το λαχείον, μεταβάντων μετ' της συζύγου του εις Μουσείομ, της άνεκρίτουσας το συμβάν έντός της Έυκαιρίας εκείνην μέρα συνιθισμένη να τον βλέπει ν' αγοράζει λαχεία χωρίς κανέν άφελος, έσώκωσε τους άμους γελάς. "Όχι! ι αυτή τη φορά θα βάλη ο θεός το χέρι του.....είπε ο κ. Ζήσης με περιέργην πεποιθίσιν. Άκόμην την νύκτα της Δευτέρας, ή κ. Μιχαήλ, άδελφή του κ. Ζήση, είδεν άνδρα... τι έκέρδιος το λαχείον και έμεινόντο τα χρήματα και το είπε το

άφου έξεπλήρωσε τα χρέη της οικοδοποιήνης, έξπρανίσθη. Ο Άντερσον έξηγήσας τότε στην Τξέιν ότι έόρκατος προηγουμένω παρατήρη της προτασίας των καλόντων που γενικά είνε γιμάτες φείρες και η νεαρά γυναίκα συνεφώνησε πρόθυμα. Ο Άντερσον είκε ήδη έσπλήσει την κουβέρτα του κάτω και, έπειτα από λίγο, ροκάεισεν ψαύκα. Η Τξέιν άργησε περισσότερο να δει μία κάπως άναπαυτική σταιν πάνω στο σκληρό χώμα, αλλά τέλος κοιμήθηκε με το παιδί στην άγκαλιά, τοακισμένη από την κόρη και τις συγκινήσεις. Όταν ξύπνησε, ήταν μία μέρα. Γύρω της, ένας κύκλος μαύρων την κοίταζε περιέργα. Ένοτικτύως ή Τξέιν έσφιξε το παιδί στην άγκαλιά της άν και έλειρε πως αυτοί οι άνθρωποι δεν ήθελαν να κάμουν κακό στο παιδί της. Συγκρίνοντας, είκε πως ο Άντερσον ήταν άρθιος και μίλουσε με τον άρχηγό σ' ένα ιδίωμα που της ήταν τελείως άγνωστο. Ο Σουδός ήταν πραγματικά πολύτιμος σύμμαχος! Στην άρχη των θεωρούσε έλάχιστα πιά έξυμνα από ένα ζώον και τις τέλειταίες είκοσι έτάσσας άσας διαπιστώσε ότι τοναντιον έδεικνε άπρόστυχον έφευρικήτα την! Έπίσης, τον είκε θεωρήσει κτηνήθη και άπότομον και τώρα ήταν υποκρεμμένη να όμολογήση πως της έδεικνε άπρόδοκτο ή άφροσύνη. Δεν μπορούσε να πιστέψη πως ένας ύποπτος, του Ρόκωφ ήταν ίκανός για μία τόσο ίπποτική χειρνομία και, κοιτάζοντας, από μακρην, την ψηλή σιλουέττα του, το μικρό άκρη μάτια του να πελώρια αυτά τον, άρξιας να σκέπτεται πως ήταν δύσκολο να πιστέψη πως μία γυναικί ψυχή κρυβόταν σ' ένα τόσο άσχημο περίβλημα.

Ένώ σκεπτόταν έτσι, άκούσθηκε ένας έλαφός ψιθύρος που έκοψε την καρδιά της να κτυπήσει δυνατότερα. Το παιδί της είκε ξυπνήσει! Χαμονέλασε έσφιξε ειγιά - αιγιά πάνω του και άναόχησε το άσπασμα..... Τότε ή Τξέιν σκέπθηκε, με τα μάτια μεγαλωμένα από την όρλη και κάπως τα μάτια της πάντοτε που έκοψε προσώπιό..... Και έπεσε άναίσθητη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι Ο ΣΟΥΔΟΣ

Έν τω μεταξύ, οι πολέμιτοι που ήσαν συγκεντρωμένοι γύρω από τον Ταξάν, όμυς πέραςο ο πρώτος τρώμος, άρχισαν να ξαναπαίρνουν θάρρος βλέποντας πως, παρά το φόβο που τους ένέπνευε το θηρίο, ήταν άρκατα γιά να τ' άνάλουν πέρα με αυτόν τον άλχημα από την όρλη και κάπως τα μάτια της πάντοτε που έκοψε προσώπιό..... Και έπεσε άναίσθητη.

Πόσοι άνθρωποι είπαν

ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΡΑΓΕ ΤΥΧΗ;

Τι άπαντά ο κ. "Αγ. Τανάγρας

πρώι της Τρίτης εις τον συζύγον της. "Ο κ. Ζήσης διηγήθη το περιστατικό εις πλείστους συναδέλφους του εξ έν ό τότε αντιπλοίαρχος κ. Ζακελλαρίου τον παρώτρυνε να το εκθέσει εις την Έταιρείαν Ψυχικών Έρευνών. Όντως δε ούτος συναντήσας τον Πρόεδρον αυτής, τον Δεκέμβριον, έξωθεν του Υπουργείου Ναυτικών του άνεκρίνωσε με όλας τας λεπτομερείας. Το άνωτέρω όνειρον παραπτοούμεν ότι όπως άλλως αί πλείστα των προρηψεων δεν έπραγματοποιήθη εις τας λεπτομερείας του, διότι το κέρδος υπήρξεν 5.000. Τούτο άποτελεί τεκμήριον έξέτακτικής σπουδαίοτης διά την μετέπειτα μας, διότι άποδεικνύει, ότι δεν υπάρχει άσπότης και μαθηματικός προκαθορισμένον είςαρμένον. Έκτος, τούτου δεον να παρατηρηθί ότι όμοια φαινόμενα παραπτοούνται σκεδόν πάντοτε εις άτομα έχοντα διασθητικές ιδιότητες έπομένως κατά το μάλλον ή ήττον ψυχοθάλα, όπως άποδεικνύεται εις την περιήγησιν αυτήν από το όνειρον της άδελφής του κ. Ζήση, όπερ είναι πλεονάθεια μεταξύ αυτής και του κ. Ζήση γνωρίζοντες ίσδη το κέρδιό του λαχείου. Δεν είναι δυνατόν λοιπόν ν' άποκλεισθί ή έξηγήσις τηλεκινητικής ψυχολογίας ήτις να ένήργησε κατά τρώ-

Μέ ένα ούρλιασμα τρώμου, ο άρχηγός έκαμε μεταβολή και έφυγε προς την πύλην του χωριού. Ο Λαός του, ζητώντας να δει τι πράσσεισας αυτόν τον πανικό, έβγαλε κι' αυτός μία κραυγή και έτράπη εις φυγήν... γιγνι από την καλύδα τω καταδίκου έδωσαν, όγκυδεις και τρομεροί, οι άγριοι ύπτικοι οι του Άκούτ!

Ο Ταξάν έδωσε μία σούντομ και εύχεσθ διαταγή και τότε έπικολούθησε ένα τρομερό άνακάτωμα των πολέμιτών, από τους οποίους οι περισσότεροι κατόρθωσαν να φύγουν και τών τρομερών πιθήκων.

Όταν ο τελευταίος γέντρος έξπρανίσθη, ο Ταξάν έφραζε με τα μάτια του να δει τον πιστό του Μογκάμιν. Ο μάσρας δεν ήταν εδω.

Μία όμάδα πολέμιτών παρουσιάσθηκε στην πόρτα του φράχτη, αλλά μόλις είσαν το Σεάτα και τους άνθρωποις, έκασαν το θάρρος τους πάλι και έφυγαν να κρυφθούν στη ζούγκλα. Άλλά μετά μίαν ώρα ξαναφάνηκαν και αυτήν τη φορά ο Ταξάν δεν άμφέδανε ότι θα τολμούσαν να περάσουν το κατόφει της πόρτας. Με τα νεύρα τεταμένα, τις φλέδες φουσκωμένες, ο Ταξάν προσποθείς να όσπη το δεσμά του. Άυστυχώς ματαίωσεν... Έπρεπε να ύποκαθί στο μοιραίον και να δει τους πιστούς συντρόφους του να πεδινώον άργά ή γρήγορα από τα κτυπήματα των δηλητηριωμένων άκοντίων χωρίς να μπορεί να έπέμειν. Οι μαυροί μαγεύσαν, όταν ένας έλαφός θόρυβος κίνησε την προσοχή του Ταξάν προς μία καλύδα. Με άπερίγραπτην άνακούφισιν, είκε το Μογκάμιν που έτρεχε προς το μέρος του.

Ο μαυρός ήταν λαχανιασμένος και κονδρές σταγόνες ιδρώτος έτρεχαν από το πρόσωπό του... Έτρεξε κοντά στον Ταξάν και τη στιγμή που ο πρώτος πολέμιτος περνώσας την πόρτα, το μοκαμί του Μογκάμιν έκοβε τον τελευταίο δεσμό που συγκρατούσε τον Ταξάν.

Ο λόρδος Γκέρσσοκ μόλις είκε τον καιρό να τρέψι το σώμα του που είκε ζυλωμένο από την άκνισία μέσα ήμερας και μία νύκτας και πήρε από ένα πατώμα που έκατο κάτω, ένα άκοντιον και ένα μοκαμί.

Τώρα ο Ταξάν είκε έμπιστοσύνη. Άριθμητικές υπερίκον πολύ οι μαυροί, αλλά είκε έξασφαλισί με τον πρότερον τη νίκη. Η μάχη ήταν τρομερή, γιατί οι μάγοι είχαν άπαγορεύσει στους μαυρούς να ύποκρησθούν, αλλά στο τέλος ή ήττα ήρθε τη μορφή πανικού και οι έλάχινοι πολεμισται που είχαν γλυτώσει από τα δόντια του Σεάτα, τα χέρια των πιθήκων και τα άκόντια του Ταξάν και του Μογκάμιν, ύπεκρίσαν άτάκτως.

Ένας πληγμένος έμεινε στο μέρος. Ο Ταξάν τον έρώτησε και, με την ύπόσχεση πως θα τον άφειν να ζήσει, έμαθε πως ο Ρόκωφ άρνήθηκε να πάρη μέρος στην έπίθεσι και ότι έσπευσε με τους συνδούσους να έπιστρέψι στις άσφακες με τις όποιες άνέπλευσε γρήγορα τον Ούγκαντι.

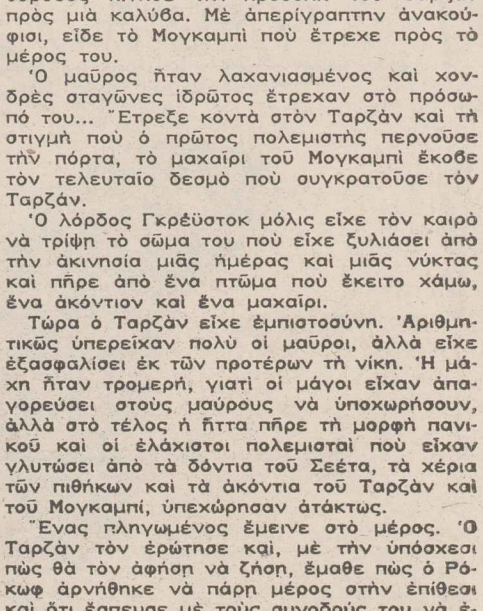
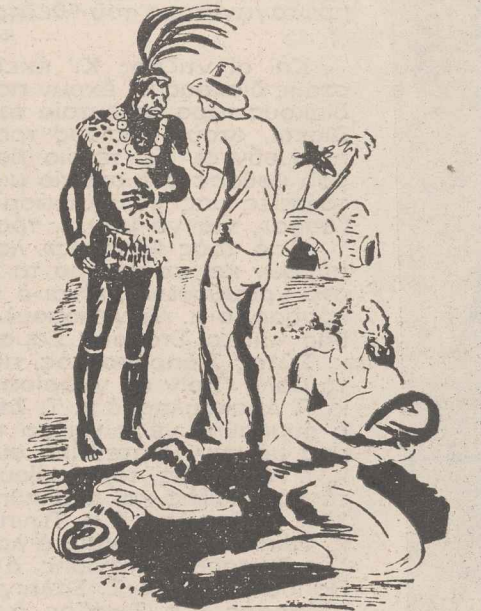
Ρώτησεν τον Άκούτ που αντί άλλης άπάντησας έδωκε ένα μουγκρητό. Άντα και κατέλασε τον Ταξάν. Έσαν πάντα γερά δεμένοι στο στυλο και έλειρε πως ούτε οι πιθήκοι ούτε πάλι περισσότεροι ο Σεάτα, δεν ήσαν ίκανοι να λύσουν το δεσμό του. Και οι πολέμιτοι δεν θ' άργούσαν να συνέλθουν, να παύοιρκρατούν το χωριό και να προσποθούν να τον ζεκάμουν. Τι μπορούσε να κάμν, έτσι δεμένος, στόκος εύκολος γιά το πρώτο θέλω;

Η νύκτα πέραςε χωρίς κανένα έπισόδιο, αλλά την αύγη ο Ταξάν διαπίστωσε ότι οι φοβίτοι έπραγματοποιούνο γιαντί διέκρινε σκόνη σκαρφαλώνων το φράχτη.

Η ήμερα, διαλύοντας τα σκόταδια της νύκτας, θα ξανάδενε το θάρρος στους μαυρούς που διψούσαν έξοικον και το άποτέλεσμα της μάχης δεν ήταν καθόλου άμφιβολο.

αίνιγμα του ζωικού οργανισμού εύρισκόμεθα πρό εκπλήξεων άπινες όλιγα έπτι πριν θα μάς έφαινότο παραλόγιοιμοι. Είναι παράλογον, και όμως είναι άληθινό! Έλεγες έπιγραμματικώς ένας εκ των μεγαλειτέρων προσοκήτων της συγχρόνου προόδου ο καθηγητής Ρισο. Μολονότι έν τούτοις έχομε άναπαύει άλλαχού τα φαινόμενα της Τηλεκινησίας και της Τηλεπαθητικής ύποδοχής, νομίζομεν άναγκαίον προς πληρεστέραν κατανόησιν των φαινομένων της Τύχης να παραθέσωμεν όλιγα άκόμην εξ αυτών, όπως γίνονιν εναργέστερα. 7) Ο ίατρος κ. Ίνγνάτιος Παπακωνσταντινίδης (Άθηνών) γνωστός εκ των ίσχυρών διασθητικών ιδιοτήτων του, κατέθεσε τα εξής: Προκειμένου να ύποσώτ τας διαδοκρικές μου έξετάσεις, είδα καθ' ύπνον προς 4-5 ήμεράν, ότι έστητάσθη υπό δύο καθηγητών, της Άνατομίας και Γυναικολογίας, ότι ο πρώτος με ήρώτησε την άνατομίαν του Νεφρού και ο δεύτερος περί Έπιπλοίου πυρετού. Έν τούτοις ο καθηγητής της Γυναικολογίας δεν ήτο μετ'εξού των έξετάσων. Μολοντούτο έμελέτσα προσεκτικά και το δύο αυτά θέματα και τον 20ην Ιουλίου 1902 παρουσιάσθη προς έξέτασιν. Προς μεγάλην μου έκπληξην λοιπόν, είδα να προσέρχεται αντί του καθηγητού της Οφθαλμολογίας, όστις θα εί' έξήτασεν και όστις άνεχώρησε δια κάποιο Συνέδριον, τον Γυναικολόγον, όστις με ήρώτησε περί Έπιπλοίου πυρετού, ενώ ο καθηγητής της Άνατομίας με ήρώτησε περί Νεφρού.

ΣΤΟ ΕΠΙΟΜΕΝΟ : Η συνέχεια.

Είς κάθε στιγμήν άναυδαζόντες το

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΠΛΕΥΡΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟΥ

Ποιταί, μουσικοί, άοιδοί, ζωγράφοι και κάθε άλλης (άποχρώσεως) καλλιτέχνες. Τό θλιβερό θέαμα των ανθρώπων, που τους άγνόησε όλότελα ή δόξα.

ΠΙΣΕΣ φορές δεν άκούμε να γίνεται λόγος τελευταία γιά την Τέχνη, τη σοδαρή ή την έλαιο, τη σεμνή ή την ιδιότροπη, την τέχνη, που παρουσιάζεται άλλοτε μέσα στα πλαίσια της λογικής κι' άλλοτε κάτω από τις πιο παραδεδεγμένες και άνυπόφορες μάσκες. . . Κι' όμως κανένας από τους χρονονόρους των καθημερινών έφημερίδων τους κριτικούς των ζωγραφικών εκθέσεων, τους ανθρώπους, που τρέχουν μ' ένα καρνέ στο χέρι και με άφθονο «Ψφος» σε κάθε συναυλία, δε σκέφτηκε ποτέ ή καλύτερα δεν καταδέχτηκε να άκολληθί και μ' ένα άλλο είδος της τέχνης, την άλτιστα τέχνη, που σέρενται και παραδέρνουν από το πωλή ή τ' έθροδ στα πεζοδρόμια της έλληνικής πρωτεύουσας, που περιφέρει τη θλιβερή όπαραξί της μέσα στα βαγόνια των τραίνων ή στα ύπόγεια λαϊκά μπάρ της όδου Άθηνών.

Κι' όμως ή καλλιτέχνης, που ύπηρετούν αυτή την Τέχνη, δεν είναι τόσο άξιοκαταφρόνητοι και σκαμνοί, κι' άς μην έχουν έπισκεφθί το Παρίσι (κι' άντ'αυτ'ας σπουδάζει, όπως οι έμβριθείς, συνδεδεφοί των).

Ποιταί, μουσικοί, άοιδοί, χορευτές, ζωγράφοι κλπ. Αυτές είναι οι πιο συνθηματικές είδικότητες των άφανών καλλιτεχνών μας, που περνούν άνόμενα στο άνώγειον πλήθος, όμοιο, περιφρονημένοι και πολλές φορές σάν άφορμείς θυμιάδας.

Οι ποιταί: "Άρχίζουμε μ' αυτούς, γιαντί είναι πιο ιδιόρρυθμοι από τους άλλους. Άλλά έπιπροσθετως είναι και οι πιο μικροσκοπικοί, ως καταλληλότεροι σ' αυτό το είδος το «βανάγγελμα». Άλλοι άπ' αυτούς, που είναι και κάπως καλοντυμένοι, έχουνε το «τέχνη» τους στο σταθμό του Νέου Φαλήρου. Άλλοι σκνάζουν στο σταθμό Λαυρίου και λυγίζονται τους ταξιδιώτες του «θέρσιου». Θα ρωτήσετε ίσως γιαντί αυτή ή προτίμηση των πρώτων:

Άπλούστατα, γιά να μη «ληρωθούν» ολόκληρο είσιπτήρι Άθηνών - Πειραιώς, βρισκονται ένκατεστημένοι στην εξέδρα του Νέου Φαλήρου, μπαίνουν μέσα στα τρέινα και με όρχ. 150 ταξιδεύουν εις τον Πειραιά, ενώ κατά τη διάρκεια του ταξιδιού βρισκουν την εύκαιρία να κάμουν έπίδειξι του ποικιτού των τάλαντων, εν συνδυασμ με το της άπαγγελίας, γιά να έπικαλεσθούν εύθως άμέσως την ύποσθηξί των φίλων της Τέχνης, που, κατά τύχη, ταξιδεύουν μέσα στο βαγονί εκείνο, αλλά και που σπανίως καταφέρνουν να συγκινήσουν τα πορτοφόλια τους.

Γιαντί ο κύριος σκοπός των μικρών αυτών ποιητών δεν είναι άλλος παρά ή δεικνολογία. Παρ' όλο-βλέπετε-το τάλεντο τους, δεν έτυχε ποτέ να διαφέρουν τίποτα σκετικά με το περιήρημο δόγμα ή τέχνη γιά την τέχνη», άν και ο αυτό το ζήτημα οι καλλιτέχνες της σελίδος αυτής είναι πιο συγχρονισμένοι από τους άλλους, γιαντί-έστω και άκούσιως τους-έσπευσαν να άπομακρυνθουν από το δόγμα πιο γρήγορα από τους άλλους.

Έκεί που καθόσαστε μέσα στο βαγόνι του σιδηροδρόμου άφηρημένοι ή σκεπτικοί, έρχεται να σας άποσπών από τους ρεβιβατισμούς ή τις θλιβερές σκέψεις ή φωνή του μικρού περιπλανωμένου ποιητή, που, παίρνοντας πόδα σε μία γωνία του βαγονιού, άρχίζει ν' άπαγγέλλει:

«Άξιότιμο κυρίες και κύριοι, ο' αυτή την ψεύτικη ζωή, που βασίλευε (ό φθόνος, προεζέετε, γιαντί πολύ γρήγορα φεύγει (ό χρόνος, που οβύνει όλο στο διάβα του, τιμές, όσπια (α και πλούτη, σκεφθείτε πως θα γίνουμε όλα αυτά μπα (ρουτί (σικ!)

και μοναχά θα μείνι άπ' όλα όσα έπράξατε ή έλεμυσούν. Ύποκλίνεται άμέσως κατόπι και, βγάζοντας ένα διακάκι, παρουσιάζεται μπροστά σας, γιά να ζητήση την άμοιή των έμμετρων συμβούλων του. Κανένας σφαλμός δεν μπορεί να άρνηθί πως το πάρα πάνω ποιήμα (!) όοο

κι' άν είναι φαιδρό, όπως και το ύφος του ποιητού του, όταν τ' άπαγγέλλη, δεν είναι άξιοπρόσεκτο. Έκείνο, που μπορεί να άρνηθί εύκολα ο άκροατής, είναι ο όβολος, που ζητάει ο μικρός έπιπλοτός ποιητής. Είναι-βλέπετε-τόσο άντιποικτική ή έποχή μας. . . Ίσως να γίνεται αυτό και από έκδοκην, γιαντί ο άπρόσκλητος ριμαδόρος έρχεται να το θυμήσθ τη ματαιότητα της ζωής, που είναι τόσο άνεπιθύμητη, όσο και άδιόφευστη. . .

Κι' έρχόμαστε στους μουσικούς, που είναι και οι πολυληθεότεροι. Με μία κιθάρα ή ένα φλάουτο στο χέρι, γυρίζουν από κέντρο σε κέντρο, προσεφέροντας σε τιμή εύκαιρίας το τάλεντο τους.

Οι συναυλίες αυτές και τα ρεσιτάλ των περιπλανωμένων καλλιτεχνών παρουσιάζουν ένα έντελώς ξεχωριστό ένδιαφέρον.

Όταν έχης την έλευθερία, που σοι δίνει ή έντύπωση, πως δε βρίσκειται να μάς σπουδαιοφανή σίθουσα, που, γιά να μής έμιας, πλήρωσε ένα έκατοντάδραχμο είσιπτήρι, παρακολουθείς καλλιτερα τις «αίσθητικές συγκινήσεις», που σοι προσφέρουν οι άλτρες-καλλιτέχνες μέσα στην πνιγνή άτμόσφαιρα του λαϊκού καφενείου ή μιας όποιασδήποτε ταβέρνας στην όδο Άθηνών.

Κι' ύπερα άφου άκούσης, άφου διασκεδάσης ή ένκνευριθής-άνάλογα με το κέφι, που θάχης εκείνη τη στιγμή, θα παρουσιασθί μπροστά σου ένα δειλό χέρι μ' ένα διακάκι, που θα σοι ζητάει το. . . . είσιπτήρι γιά τη συναυλία, που παρακολουθώσας.

Είσιπτήρι υπέρβολικά πρωτότυπο, γιαντί δεν είναι προκαθορισμένο ή τιμή του κυμαίνεται συνήθως από μία δραχμή ως μία. . . . δεκάρας-και που μπορεί κάλλιστα να τ' άποσπών κανένας, με τη διακαίολογία ότι δεν έχει «ψιλά».

Μά αυτό, που είναι χαρακτηριστικώτατο της νοοτροπίας του λεγομένου κοινού, είναι και ή περιφρόνησι, που τρέφει γιά όλους αυτούς τους άσημους καλλιτέχνες, αυτοδιδάκτους τις περισσότερες φορές-περιφρόνησι, που πηγάζει άπό την έντύπωση, που έχουν γι' αυτούς, πως δεν διαφέρουν δηλαδή από τους ζητιάνους.

Θεωρείται από όλους σκεδόν ζητιανία, σύμφωνα με τα νεορρηματικά ήθη, ή περιφορά του μικρού δίσκου μπροστά τους από το φτωκό μουσικό ή τραγουδιστή, που προσπαθεί να διασκεδάση τις στενοχώριες σας μαζί με τη δική του, κι' να φτάσων εκεί, που έφτασαν, γιαντί βρέθηκε κάποιος από τους έκαστους «ακούρατος της ήμερας», που πρόσζε το τάλεντο τους, που άκουσε τυχαία τη φωνή τους, ή έζήτημασε όσο έπρεπε τη μουσική ικανότητά τους;

Μά πού να τους εύνοησθ όλους ή τύχη, άφου μάλιστα είναι και τυφλή! Το επάγγελμα των πλανομένων αυτών μουσικών έχει πληγή τελευταία, καθώς πάλι παραπονεθήκε ένας, από τις λατέρνες και τα γραμμόφωνα.

Οι άνθρωποι, που συνοδεύουν σάν κουστωδία μια λατέρνα ή ένα γραμμόφωνο, είναι επάγγελματιες, που πολύ διαφέρουν από τους πεινασμένους καλλιτέχνες, που κάνουν έπίδειξι των φωνητικών προσόντων τους και της ικανότητάς των στο χειρισμό ενός μουσικού όργανου.

Οι άνθρωποι, που γυρίζουν με τις λατέρνες, είναι κάπως πιο διακαίολογημένοι, γιαντί τ' ά γίνονιν τα μισάνοικτα παρόμοια των άπομερων συνοικιών, που περιμένουν καθημερινά ν' άκούσουν άπό τη γωνία του δρόμου το παθητικό τραγούδι της λατέρνας. Ύστερα οι λακαίολογία ότι δεν έχει «ψιλά».

ΑΝΟΙΞΙΣ

καλλιτέχνες του πεζοδρομίου, γιαντί συνήθως γυρίζουν στις συνοικίες, ενώ αυτή, που έχουν στην συναντίθετη πραγματική πληγή, είναι ο άνθρωπος με τα γραμμόφωνα-ό θεός, βέβαια, να τα κέρη γραμμόφωνα.

Μπαίνουν μέσα στην πρώτη λαϊκή ταβέρνα, άποθεωμένοι το διαβολικό μηχανήμα τους σ' ένα τραπέζι και άρχίζουν να το κορνιζώνουν, βάζοντας μία πλάκα -πάντα την ίδια- που ποιάς έξερει πόσον σπάνια άναμνήσεις σέρενοι μαζί της.

Και, θέλοντας και μη, άκούτε ένα νυσταλέον άμάνει, θλιβερό και άξιολύππιτο, που σας ένκνευριζει, άν δεν σας κέρη να άναπαύσαστε και να σπώθωτε να φύγετε.

Θά ήταν σημαντική παράλειψι, άν, άνέμεσα στους τόσοσ καλλιτέχνες του δρόμου, που άναφέραμε, δεν κάναμε λόγο και γιά τους άντιπροσώπους των... είκασιπών τεχνών.

Κι' είναι αυτοί ζωγράφοι, σκιτσονόφοι, άνιγνόραφοι, που περιφέρονται, έχοντας υπό μάλης τα πιο άντιπροσώπειτικά έργα τους, που όμως είναι πρόθυμοι να σας πουλήσουν γιά ένα ή δύο τάλπαρα.

Σας παρουσιάζουν ζωγραφίες με ιστορικό περιεχόμενο, όπως την άλωση της Κωνσταντινουπόλεως από τους Τούρκους, με σκαρφαλωμένον άπάνω στα τείχη της Πόλης τόν. . . Κολοκοτρώνη την την πατροπαράδοτη περικεφαλαία του ν' άποκρηθεί τους έκέρχους. Κι έρχεται ή σειρά της Μαρίας Πενταγυρισσας, της Μουσουλιάνας, του Έρωτόκριτου και της Άρετούσας.

Είναι δείγματα ένδιαφέροντα μιάς πρωτόγονης τέχνης, που γέννηκαν όμως το 1937, και που διακρίνονται γιά την παντελή έλλειψη συνδυασμού χρωμάτων. Στην τελευταία αυτή κατηγορία κατατάσσονται αυτοδιδάκτως και μερικοί ιδιόρρυθμοι καλλιτέχνες, που έμφανίζονται κάποτε-κάποτε άπ' εδω, γιαντί προτιμούν να λυμαινώνται τις έπαρξεις, όπου, καθώς φαίνεται, βρίσκουν πιο πρόσφορο έδαφος.

Όπλομένοι με ένα άτάλαιο έλασμα, σας ζητούν, με τη μεγαλειότερη ευένεια, που μπορεί να φαντασθί κανείς, ένα έπισκεπτικό σας και έντός δύο λεπτών έχουν σκαλίσει άπάνω μία μικρογραφία του Παρθενώνος ή ενός άλλου άρχαίου μνημείου ή και άνδρου ή ό,τι όποτε, τέλος πάντων, τους ήπτε.

Κατόπι-με την ίδια ευένεια πάντοτε-σας το έπιστρέφουν, γιά να σας ζητήσουν το αντίτιμο της καλλιτεχνικής εργασίας των, που είναι καθορισμένο-δεν δέκονται αυτόι ποτέ παρόρα-σε δύο δραχμίες.

Λίγοι επαρκώς περνούν από την Άθήνα, χωρίς να πέσουν στα βρόχια τους παίρνοντας μερικά τέτοια ένθύμια από την έπισκεψί τους στην πάλι των ήμετέρων προγόνων.

Τι θα μπορούσε άρα γέ κανείς να προσθέσθ, άνακαταλόγως τα πάρα πάνω σκετικά με τους καλλιτέχνες, που περιφέρονται, σέροντας μαζί τους και τα κουρέλια μιας τέχνης, που κανένας μέσα στην δελτίαση της ζωής των:

Είναι λιγάκι δύσκολο και τολμηρό να πη κανείς κατηγορηματικά μία όποιασδήποτε γνώμη, γιαντί πάλι άπ' αυτούς δεν είναι πέρα ανησυχισμένοι άπατεώνες μεγαλοδομήσαντες επανγυμμάτων, που πατέ τους δεν ένδοξοέρθηκαν να μάθουν, άν είναι ή όχι καλλιτέχνες.

Πόσο όμως άπό αυτούς πάλι δεν είναι πραγματικά τάλαντα, που χαθόν, γιαντί δεν τους δόθηκε ποτέ ή εύκαιρία να καλλιεργήσουν αυτή τη σπία της δημιουργίας, που θα ένδοξοέρσαν περισσότερο γιά τις ικανότητες των ανθρώπων της και λιγώτερο γιά τις καθιερωμένες και πατροπαράδοτες αξίες;

Πολύ άμφιβολο. Αυτό τουλάχιστο δείχνει το θλιβερό ύφος, που τους συνοδεύει, όταν περιφέρονται εδω και κεί, άγνοημένοι γιά πάντα από τη δόξα, διασκεδάζοντες την πληγή του καφενοδίου και όργασχόλου πλήθους.

ΣΠ. ΓΙΑΝ-

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑΙ
ΑΘΛΗΤΙΚΑΙ
ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΘΕΑΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ

ΕΝΑ ΒΑΡΒΑΡΟ ΣΠΟΡ: ΤΟ ΡΑΓΚΜΠΗ

Το σκληρότερο, βιαιότερο και επικινδυνώ-
δεστερο άγώνισμα που υπάρχει
στον κόσμο

Έπειδή η Ρουμανική Άθλητική Όμο-
σπονδία δεν έδωσε μέχρι τις στιγμές,
αν θα εκτελέσει την έντολην περί διο-
ργανώσεως της 7ης Παγκοσμιάς εις το
Βουκουρέστι, η δε βουλγαρική έχει ήδη
δηλώσει ότι άδυνατεί, λέγεται ότι οι Βαλ-
κανικοί άγώνες του 1937 θα γίνουν εις
το Ζάγκρεμπ, υπό της γιουγκοσλαβικής
Άθλητικής Όμοσπονδίας.

Την 14ην Μαΐου θα έξιμεν ποδοσφαι-
ρικών συνάντησιν έλληνοαγγλικήν εις
Κάϊρον και την 16ην εις Άλεξάν-
δρειαν. Πρό ταύτης, θα διεξαχθούν δύο
άγώνες προπονήσεως εις Άθήνας, διά
τον καταρτισμόν της εθνικής ομάδος.

Κατ' έγκληρος πληροφορίας μας, το
διοικητικόν συμβούλιον της ΕΠΟ απεφά-
σισε χθές την έσπεραν, όπως αποδεχθί
την υπό της Ιταλικής Ποδοσφαιρικής Ό-
μοσπονδίας πρότασιν διά την τέλειαν έ-
νός άγώνος των εθνικών ομάδων Έλλά-
δος-Ιταλίας εν Άθηναις. Ός ήμερομηνί-
α άρτιση ή δι' Ιουνίου, συμπίπτουσα
μέ την Ιταλικήν πρότασιν.

Είναι πιθανόν να γίνουν συναντήσεις
της έλληνικής εθνικής ποδοσφαιρικής ο-
μάδος με την Σοφίαν και την Κωνσταν-
τινούπολιν άργότερον.

Εις το άκαδημαϊκόν γυμναστήριον δι-
εξήχθησαν την πρωίαν της Κυριακής ά-
γώνες βόλλευ μεταξύ των ομάδων Πανε-
πιστημίου και Σχολής Ευελπίδων και εις
τόν στίβον του Παναθηναϊκού άγώνες
μπάσκετ-μπαλ μεταξύ Σπορτίγκ Κλούμπ
-Πανεπιστημίου, Πανελ. Γ. Σ.-Νήαρ 'Ώτ
και Χ.Α.Ν. με Πανελ. Γ. Σ.

Κατόπιν κληρώσεως των τελικών άγώ-
νων πρωταθλήματος Έλλάδος, θα διεξα-
χθούν ούτοι την 18ην και 29ην Ά-
πριλίου και την 23ην και 30ην Μαΐου.

Εντός του μηνός θα ληρθί άποφάσις
περί ίδρύσεως γυμναστηρίου εις Π. Φα-
λήρου.

Εις τούς διεξαχθέντας εν Μόντε Κά-
ρλο άγώνες περιστεροβολίας ο Έλλην
ακοντής Κ. Γ. Σκουζές συγκατέλην
πεντάκις μεταξύ των νικητών.

Επ' ευκαιρία της άγρίας κατά την
ήμεραν της Έθνικής έορτής 25ης Μαρ-
τίου, ο ποδοσφαιρικός σύλλογος Έθνικός
Άγίας Σοφίας θα εκδώσιν εις Αίγινα,
όπου θα συναντηθί μετά του Σαρωνικού
Αιγίνης. Ο Έθνικός Άγίας Σοφίας θα
κατέλθι ως έξης: Χιότης, Φλουτσάκος,
Καρνάκος, Γόμπας, Πασσαλάρης, Μπου-
χάρης, Παπαοικονόμου, Νικολάου, Παν-
τελάκης, Πετρόπουλος, Κερατούλας.

ΑΘΛΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

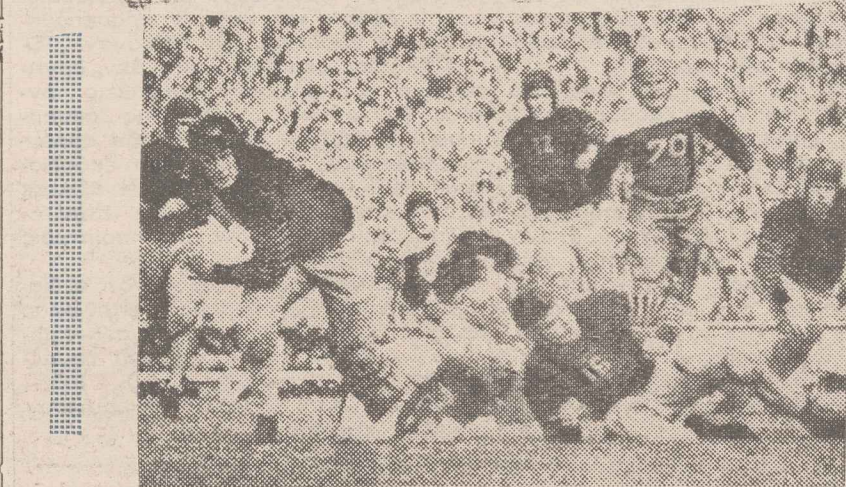
(Άποστέλλετε, όσοι θέλετε, αντα-
ποκρίσεις μικρές και με πολλά ονό-
ματα, κάθε άθλητικής κινήσεως (και
προσκοπικής) στον «Έσπερον» και με
φωτογραφίες καδράς, για να δημο-
σιευθούν. Θα δημοσιεύονται ευχαρί-
στως).

ΧΑΝΙΑ, Μάρτιος.-Εις την πρωτεύου-
σαν της Κρήτης το ποδόσφαιρο παρου-
σιάζει τόν τελευταίο καιρό εξαιρετική κί-
νησι. Αι έμφανίσεις των δύο μεγάλων ο-
μάδων (Όμιλος Φιλάθλων και «Ιωνία») δί-
νουν την κατευθυντήριο γραμμή στα
μάτια, που γίνονται και τα όποια παρκα-
λουθεί πολύς κόσμος. Έπίσης συμβά-
λουν εις την κίνησιν του ποδοσφαίρου
και δύο άλλαι ομάδες («Άτρώμπος» και
«Τάλως»). Ο «Τάλως» μάλιστα κατώρθω-
σε να έλθι ισόπαλος με την «Ιωνία»
στην τελευταία συνάντησιν τους.

Γενικά ο άθλητισμός προώδεσε εξαι-
ρητικά στα Χανιά, χάρις στο γυμναστή-
μας Κ. Προκοπίου. Χάρις ο' αὐτόν, διω-
γανώθηκαν οι (Παγκρήτιοι σχολικοί άγώ-
νες), που θα άρχίσουν στις 25 Μαρτίου
και που θα λάθουν μέρος ο' αυτούς όλοι
οι άθληται-μαθηται της Κρήτης. Άκόμη
ο άθλητισμός ανεπτύχθη και χάρις εις
το μεγάλο γυμναστήριόν μας, όπου οι ά-
θληται άσκούνται και εύχονται υπέρ της
ψυχής του ίδιου του.

ΔΗΜ.-ΣΤΑΥΡ.-

Κάθε λαός έχει και το εθνικό του
σπόρ. Οι Άγγλοι έχουν το ποδόσφαιρο,
οι Τούρκοι την πάλη, οι Ιάπωνοι τις
ταχυμαχίες, οι Φινλανδοί τόν κλασσικό
άθλητισμό, οι Τσεχοσλοβάκοι τὰ σκάκι,
οι Σκανδιναβοί τὰ χειμερινά σπόρ. Για
τούς Άμερικανούς όμως, ένα είναι το
κατ' έξοχην εθνικόν σπόρ: το ράγκμπι.
Είπε το άγώνισμα που ξετρελλάινει κυ-

Για τούς Άμερικανούς δεν υπάρχει προσφιλέστερο και
θεαματικώτερο σπόρ από το ράγκμπι, που είναι εν τού-
τοις το άγριώτερο και βαρβαρώτερο άγώνισμα

ριωλεκτικώς τους κατοίκους του Νέου
Κόσμου, μέχρι σημείου άπιστεύτου. Ότι
και να πούμε για την μανία αυτή των
Άμερικανών προς το ράγκμπι, θα είναι
λίγο. Αι μεγάλοι ποδοσφαιρικοί συρρά-
ξεις της Άγγλιας άγριούν από άπόμους
συγκεντρώσεως κόσμου, πρό της κομο-
πλημύρας που παρατηρείται σε μίαν
συνάντησιν έμμερικανικού ράγκμπι. Φαν-
τασθήτε τρεις φορές νεύματα το Πανα-
θηναϊκό Στάδιο, από ένα μαυινόμηνό και
έξαλλο πλήθος φανατισμένων φιλάθλων,
και θα έχετε μίαν ιδεάν της άφαντάστου
διαδόσεως αυτού μεταξύ του άμερικανι-
κού κοινού. Δόστε στον Άμερικανόν την
πλέον ένδιαφέρουσαν ποδοσφαιρικήν συ-
νάντησιν. Θα μείνι τελείως άσυγκλη-
τος, διότι έχει την αντίληψιν ότι το πο-
δόσφαιρον είναι άθλημα... θηλυκός! Γιά
να συγκινήθι ο Άμερικανός και να
πή ότι ο άγών είναι ένδιαφέρων, πρέπει
να δι' ράγκμπι, ελευθέρα πάλη, μετέξ-
μυάλλ, άγώνισμα δηλαδή πρωτοφα-
νούς βαρβαρότητας και άγριότητος. Δεν
πρόκειται περί υπερβολής. Άρκει να δει
άναφέρωμεν ότι κατά το 1936 έσημειώ-
θησαν 41 νεκροί εις το ράγκμπι, έκτός

της πληθώρας των θαρρεώς τραυματιμέ-
νων. Δεν υπάρχει στον κόσμο άγώνισμα
περισσότερον θιαιόν και επικίνδυνον ά-
πό το ράγκμπι. Οι παίκται έχουν το δι-
καίωμα να χρησιμοποιούν χέρια, πόδια
και κάθε είδους λαβήν, χωρίς περιορι-
σμούς, προκειμένου να άποσπάσουν την
μπαλόν από τόν αντίπαλον και τόν έμ-
ποδίσουν να την δώσι στον συμπαίκτην

του. Φαντασθήτε ότι, όλοι οι πλάκai του
ράγκμπι, φορούν στο κεφάλι των, μιά
σιδερένια κάσκα, με την οποίαν προφυ-
λάσσονται από τὰ τρομερά κτυπήματα,
που θα ύποστούν κατά την διάρκεια του
άγώνος. Παρ' όλα αυτά όμως τὰ θύματα
δεν λείπουν από κάθε μάτς. Είνε αδύνα-
τον να τελειώσι μάτς χωρίς τραυμα-
τίαις, που θα μεταφερθούν σε κατά χά-
ναι έκτακτο του γηπέδου, άντικαθιστά-
μεν άμέσως από τόν άναπληρωτήν. Κά-
θε όμάς ράγκμπι άποτελείται από 16
παίκταις, που παίζουν σε 3 περιόδους ά-
πό ½ ώρα έκαστη. Αι διατάξεις του ά-
γώνισματος δεν διαφέρουν και πολύ ά-
πό τὰς του ποδοσφαίρου, με την διαφο-
ράν ότι εδώ επιτρέπεται ελευθέρα χρη-
σιμοποίησις χειρών και ποδών. Φαντα-
σθήτε λοιπόν, τί γίνεται. Όλοι οι παί-
κται είναι ασφαλισμένοι άντι μεγάλων πο-
σών κατά ένδεχομένου άτυχήματος που
μπορεί να τούς στοιχίση την ζωή ή να
τους καταστήσῃ ανάπηρους. Έννοείται
ότι ο «ραγκμπισται» είναι όλοι έπαγ-
γελματίαι, πληρωμένοι άδρότατα, διά
να συγκινήσιν τὰ άγρια ένστικτα των Ά-
μερικανών φιλάθλων!

ΠΑΛΑΙΣΤΙΚΑ

Ο έρασιτέχνης παλαιστής δούκας ύ-
πηρετεί εις το θρυμαρχείον Άθηνών
και γυμνάζεται κατά τας άρας της ε-
λευθερίας του εις το Στάδιον του Νέου
Φαλήρου.

Ο παλαιστής Τρέζος προκαλεί ό-
λους τούς παλαιστές της κατηγορίας
του (έλαφρών βαρών).

Ο πρωτοπαλαιστής Δ. Καρυδάς έ-
πανήριος τας προπονήσεις του εις το
Στάδιον του Νέου Φαλήρου και έννύ-
σθη ότι δέχεται ευχαρίστως την πρό-
κλησιν του πρωτοπαλαιστού Πανάγου.

Ο παλαιστής Σολυμονάκης έσθα-
σεν εις Καλάμας και παρουσιάσθη εις
το εκεί έδρεϋον Σύνταγμα.

Ο παλαιστής Ζηλάκος επανήριος
τάς προπονήσεις του εις το Στάδιον
Νέου Φαλήρου υπό την επίδωξιν του Π.
Μπόρα.

Ο παλαιστής Πούλος άρχισε να
προπονείται εις το Στάδιον του Νέου
Φαλήρου.

Εις το ρίγκ Δραπετσάνος προσέρ-
χονται άνελλιπίαι και προπονούνται
πολλοί παλαισται μεταξύ των οποίων
οι Τζιμ Κανό, Μωσιάδης, Κωτσονάρος, Πα-
λίδης, Άνανιάδης και άλλοι.

ΑΓΩΝΕΣ ΤΕΝΝΙΣ

Η κλήρωσις των έφεταιών άγώνων
τέννις διά το Κύπελλον Νταϊνίς διεξα-
χθείσα πρό ήμερών καθώρισεν ως άκο-
λούθως τας άντιπάλους Έθνικές ομά-
δας των μετεχόντων Έσπατών.

Βέλγιον έναντιον Ούγγαρίας.
Ελβετία έναντιον Ιρλανδίας.
Νότιας Άφρικής-Ολλανδία.
Κίνα-Νέα Ζηλανδία.

Οι άγώνες ούτοι θα διεξαχθούν με-
ταξύ 3ης Άπριλίου και 2ας Μαΐου.

Επίσης την 7ην, 8ην και 9ην Μαΐου
θα διεξαχθί η συνάντησις Αυστρίας-
Γερμανίας και την 8-10 Γαλλίας Νορθ-
βίας εις Παρισίους και Πολωνίας-Τσεχο-
σλοβακίας.

Την 14ην και 16ην Μαΐου θα διεξα-
χθούν τὰ μάτς Έλλάδος-Σουηδίας και
Πουγκοσλαβίας-Ρουμανίας.

Η κλήρωσις διά την Άμερικανικήν
ζώνην, έφερε άντιμετώπους τας ομά-
δας Αυστραλίας-Μεξικού και Άμερικής-
Ιαπωνίας.

ΤΙ ΘΑΥΜΑ
Η ΑΕΡΟ-ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΤΟΥ
ΚΗΤΣΟΥ
ΣΑΤΟΡΕΙΑΝΑΟΥ 6
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 31.591

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑΙ

ΑΘΛΗΤΙΚΑΙ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Εις το όργανούμενον, έπ' ευκαιρία
της προσεχούς Διεθνούς Έκθέσεως των
Παρισίων, ποδοσφαιρικών τουρνουά διά
τὰ τέλη Μαΐου ή τας άρχάς Ιουνίου και
του όποιοι οι τελικοί άγώνες θα διεξα-
χθούν εν Παρισίους, θα μετάρχουσιν αι
κάτωθι όκτώ ομάδες: Αι πρωταθλήτριαι
Τσεχοσλοβακίας, Αυστρίας, Ούγγαρίας,
Γερμανίας και Ιταλίας. Η έπαγγελματι-
κή όμάς Σίλτα και η πρωταθλήτρια της
Γαλλίας Έθνικής Κατηγορίας ως επίσης
και η νικήτρια του Κυπέλλου Γαλλίας
1937.

Συμπληρωματικά πληροφορία, σχε-
τικώς με την προσεχή μεγαλειώδη όρ-
γάνωσιν του Παγκοσμίου Πρωταθλήμα-
τος άναφέρουν άτι η μετέχουσα Έλλη-
νική όμάς θ' άγωνισθί μετά της Έθνι-
κής ομάδος της Παλαιστίνης, έάν δε
νικήσθι θα μεταθί εις Βουδαπέστην διά
να δώσι τόν δεύτερον άγώνα της έ-
ναντιον της επαγγελματικής Ούγγρικής
ομάδος.

Ο «Μαραθώνιος της Βοστώνης» που
προσείλκυσε το διεθνές ένδιαφέρον διά
την τελειότητα της διεξαγωγής του έ-
γινε την παρελθούσαν Πέμπτην επί
της συνθήσεως διαδρομής με πληθώραν
συμμετοχής άγωνιστών και άρα άπο-
τελέσματα. Νικήτης του άγώνος άνεδεί-
χθη ο Μαραθωνοδρόμος Μάκ Μαόν κα-
λύψας την άπόστασιν των 42.195 μέ-
τρων εις 2 ώρας 46' 07". Εις τόν Μα-
ραθώνιον της Βοστώνης, ως είναι γνω-
στόν, είχε κληθί να μετόχη και ο Έλλην
Κυριακίδης, μη άποδεχθέντος του ΣΕΓΑΣ
την πρότασιν.

Ο Νεγροαμερικανικός σπρίντερ Έν-
του Τόλαν, Ολυμπιονίκης των δρόμων
ταχύτητας του Λος Άντζελες και νύν
επαγγελματίας, ήπτηθη χθές το άπό-
γευμα εις την κορσάν των 100 μέ-
τρων άπό τόν νεότερότερον φρέντ Λάι-
ο με άντιστοιχίας χρόνους 10" 3 και
10" 6.

Η Άγγλική όμάς Σίλια πρό της
συμμετοχής της εις το τουρνουά της
προσεχούς Διεθνούς Έκθέσεως των
Παρισίων πρόκειται να άγωνισθί την
17ην Μαΐου έναντιον της Άντιμπα εν
Βιέννη και την 23ην ίδιου έναντιον της
Γκροζιάνακι εν Άγγρω.

Την 9ην προσεχούς Μαΐου και πρό
του άγώνος Έθνικών ομάδων Αυστρίας-
Σκωτίας εν Βιέννη θα συναντηθούν αι
Έθνικαι ομάδες έρασιτέχνων Αυστρίας-
Ούγγαρίας.
Κατά πληροφορίας εκ Παρισίων, ο
τοάμπιν των Ιταλών πυγμαχών ήμμέ-
σων βαρών Κλέτο Λοκατέλι ένίκησεν
εις το Παλί ντε Σπώ τόν Γάλλον Ντεκ-
μύν εις τὰ σημεία. Επίσης ο πρωταθλι-
της της Γαλλίας ήμμέσων βαρών Πε-
ρόν ένίκησε τόν Βακιρίλ εις τὰ ση-
μεία.

ΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΑΙ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Η Διεύθυνσις της Δημοσίας Έκπαι-
δεύσεως της Σμύρνης έκοινοποίησε τας
έξής δέκα έντολας προς νύσιν και
συμμόρφωσιν των μαθητριών των Τουρ-
κικών σχολείων.

Μη μεταχειρίζεσαι κραγιόνι για τὰ
χείλη σου, πομμάδες και ποδύρα για
το πρόσωπόν σου.

Μη μεταχειρίζεσαι θερνικά και μη
χάνεις τόν καιρό σου για την περι-
ποίησιν νυκτιών σου. Φροντίζε μόνον να
είναι καθαρά.

Μη άποφύγης να ένδύσαιο κατά
τρόπον άσμενον.

Μη φορείς παπούτσια με ψηλό τα-
κούνι.

Μη πηγαίνεις εις τόν κινηματογρά-
φο μόνη, χωρίς συνοδόν.

Μη φορείς στο σχολείον κανένα κά-
σμημα.

Μη επιτρέπεις εις άλλους άνδρας,
έκτός του πατρός σου για τόν άδελφόν
σου να σου ήμιλούν.

Μη διατάξεις να καταγγείλεις εις τας
Άρχάς κάθε άνδρα που θα σ' ένσκαλ-
οι εις τόν δρόμον.

Μη επιδίδεις εις άθλητικές παιδι-
ές άπό το τερμαίν του σχολείου σου.

Μη φορείς άλλο καπέλλο άπό το κα-
θιερωμένον του σχολείου σου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Όσκαρ ήταν κατενθουσιασμένος
ή στιγμή, που έγυριζε σπιτί του. Ο κύ-
ριος Πεστέλ, ο διευθυντής του Μουσεί-
ου των Διεθνών Προσωποκλήτων του εί-
χε πη λίγο περί νήν:

— Άπό αύριο, Όσκαρ, πένεις δουλειά
έδώ!

Το Μουσείο των Διεθνών Προσωπι-
κλήτων ήταν πολύ περίεργο και ένδια-
φέρον. Όλες οι μεγάλες προσωπικότη-
τες, πολιτικοί, διπλωμάτες, στρατηγοί, ι-
στορικές Βασιλίσσες, έγκληματίες, ήσαν
έκτεθειμένα κεί μέσα, σε φυσικό μέγε-
θος σε καλοφτιαγμένα άνδρεια. Έ-
νόμιζες, πως τὰ πρόσωπα, που παρί-
σταναν ήσαν ζωντανά, έτοιμα να σου
μιλήσουν.

Ο Όσκαρ, από μικρό παιδί αισθανό-
τανε εξαιρετική ευχαρίστησι να έπι-
σκέπεται το Μουσείο αυτό με τόν πα-
τέρα του. Όλα τὰ πρόσωπα, που έδει-
πε τόν ένδιαφέρον, εξαιρετικά. Μνο-
ρούς να κάβεται άρως όλόκληρης και
να κυττάει, ένν ο πατέρας του τόν
κρατούσε άπ' το χέρι. Και γι' αυτό έλε-
γε μέσα του, τότε...

— Όταν θα μεγαλώσω, θα γίνω υπά-
λληλος εδώ σ' αυτό το Μουσείο!

Ο πατέρας του δεν τόν ώδηγούσε έ-
κεί με προθυμία. Μα ο Όσκαρ το ζητού-
σε διαρκώς και άκουγε με προσοχή τις
επεξηγήσεις, που τούς έδινε ο υπάλλη-
λος του Μουσείου, για κάθε πρόσωπο,
που παρίσταναν τὰ άνδρεια.

Αυτή η γυναίκα, έλεγε, είναι η
Χούλντα Ίλε, η μεγαλύτερη φαρμα-
κεύτρια της τελευταίας δεκαετίας!

Ήταν μιά γυναίκα με εξαιρετικήν
κορμοστασία και πολύ όμορφη, μιά γυ-
ναίκα που είχε κάνει εξαιρετικήν έντύ-
πωσι στον Όσκαρ. Ήθελε να τήν δι-
άκομη περισσότερο, με ο πατέρας του
τόν έτράβηξε από κεί.

Μα θέλω να δώ άκόμα τη φαρμα-
κεύτρια.

Δεν είναι άνάγκη, του άπάντησε
ο πατέρας του, που, αν και ήταν ψυχραι-
μος άνθρωπος, εν τούτοις έκείνη τη
στιγμή είχε ένκνυριοθί τρομερά.

Μόλις έδνηκαν άπ' το Μουσείο, ο Ό-
σκαρ είδε, πως ο πατέρας του είχε κι-
τρινίσει. Ήθελε να τόν ζητήσει πληρο-
φορίας για τη φαρμακείτρια, αλλά δεν
έτολμούσε. Κάποτε άλλοτε, τόν ρώτι-
σε:

Μα γιατί δε μ' άφίνεις πατέρα να
δω τη φαρμακείτρια; Θέλω να μάθω
ποία είναι...! Άρσσει...

Δεν είναι άνάγκη να μάθης τίποτα.
Ούτε πρέπει να τήν δής ξανά!

Ο Όσκαρ κατάλαβε, τότε, πως πίσω
άπ' την ιστορία της γυναίκας αυτής,
κρύβεται κάποιο μυστικό και γι' αυτό
ρώτησε τη μητέρα του.

Μην είσαι κούτος, του άπάντησε
αυτή. Άφες τη φαρμακείτρια και κύτ-
ταζε τη δουλειά σου, τὰ μαθήματά σου,
το σχολείο σου... Τώρα πιά ο Όσκαρ
Στέρ-αυτό ήταν τ' όνομά του-έχει
προσληθί εις τήν υπηρεσία του Μου-
σείου των Διεθνών Προσωποκλήτων.

Φορεί τη στήλη, παίρνει τὰ εισιτήρια
τών έπισκεπτών και τούς ώδηγεί στις
διάφορες αίθουσες. Δίνει πληροφορίες
για όλα τὰ πρόσωπα. Πηγαίνει πρωί-
πρωί, άνοιγει το Μουσείο, ξεσκονίζει,
κολλάει τὰ άνδρεια και δταν φτάνη
μπροστά στην Χούλντα Ίλε, τη φαρμα-
κεύτρια στέκεται και τήν κυττάει. Μα
δεν έχει μάθει το μυστικό... Παραξε-

νεύσαν μάλιστα για τη μυστηριώδη δύ-
ναμι, που είχε αυτό το άνδρεια.ελο να
τόν κρατή εκεί κορμωμένο.
Έτσι έπερνούσε ο καιρός, όταν μιά
μέρα ο Όσκαρ Στέρ έλαβε μιά κλησί
για να πάη στο Δικαστήριο. Παραξε-
νύπκε, γιατί δεν είχε ποτέ δσολληφίς
με τη δικαιοσύνη.

Επήγε.
Ένας ήλικιωμένος δικαστής τόν ρώ-
τησε:

Είσθε ο Όσκαρ Στέρ;

Μάλιστα.

Το πιστοποιητικά σας, παρακαλώ.

Ο Όσκαρ τὰ έδωσε. Ο δικαστής τὰ
έξήτασε προσεκτικά.

Καθίστε, του είπε.

Ο Όσκαρ έκάθισε δεξιά σε μιά κα-
ρέκλα.

Πρόκειται για μιά κληρονομία προ-
έθεσε ο δικαστής, η όποια περιέχε-
ται σε όας.

Η Τζην Πάρκερ, η γνωστή γόσσα του Χόλλυγουντ, παίζει με τ' άγαπώ-
μένα της περιστέρια.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

Ο ΕΡΡΟΛ ΦΛΥΝ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Έρχομαι παντρεμένος.
— Θα μείνετε για καιρό
Δεν ξέρω. Υπολογίζω να πάω στο

Λονδίνο, στο Βερολίνο και στην Κωνσ-
τάκη.

— Έθαύμασα την Επίθεσι της Ε-

Η Λιλί Νταμιτά, η σύζυγος του Έρρολ Φλύν

Το πρόσωπο του Όσκαρ έλαμψε από
χαρά.

Η Χούλντα Ίλε έπέθανε στις φυ-
λακές και άφες αυτά τὰ κομμήματα
και συγχρόνως τού έδωσε ένα κουτί,
μέσα στο όποιο ήταν τὰ κομμήματα και
κάτι χαρτονομίσματα.

Και σε λίγο.

Υπογράψατε σ' αυτό το χαρτί και
πάρε τα.

Ποιάς πέθανε, είπατε; ρώτησε κα-
τάπληκτος ο Όσκαρ.

Η Χούλντα Ίλε.

Η... φαρμακείτρια;

Ναι.

Και τί σκάσι έχω έχν μ' αυτή τη γυ-
ναίκα;

Μα είναι μητέρα σας!....

Ο Όσκαρ έκπρινισε. Δε μπορούσε να
βγάλη λέξη. Πραγματικά ήταν μητέρα
του κι ο πατέρας του άπ' τη στιγμή που
ή γυναίκα του πήγε φυλακή, τήν έχω-
ρισε. Ο Όσκαρ έπηρε το κουτί με τήν
κληρονομία, υπέγραψε το χαρτάκι α'
έφυγε διαστικός. Το μεσημέρι της ήμέ-
ρας εκείνης δεν έφαγε. Ούτε το βρά-
δυ. Ήταν εξαιρετικά άδιάθετος και
στους έπισκέπτας του Μουσείου, όταν
έφταναν μπροστά στο άνδρεια.ελο της
μητέρας του, έπανελάμβανε με άδύνα-
τη και κορμασμένη φωνή.

Εδώ βλέπετε τη Χούλντα Ίλε, τη
μεγαλειτερη φαρμακείτρια της τελευ-
ταίας δεκαετίας!

Τήν άλλη μέρα τόν πρωί ο Όσκαρ δεν
πήγε στη δουλειά.

Ο διευθυντής κ. Πέσσελ δεν άνησυ-
χησε καθόλου.

Μπορεί να άργήσῃ λίγο, είπε.

Η ώρα όμως περνούσε κι ο Όσκαρ
δεν φαινότανε πονθενά!

Αζαρη, η γυναίκα, που καθάριζε
τὰ διαμερίσματα του Μουσείου, έδωλε
μιά δυνατή και διαπεραστική κραυγή.

Ο διευθυντής έτρεξε μέσα στις οι-
θουσες. Πλάι στο άνδρεια.ελο της Χούλ-
ντα Ίλε είχε κρεμασθί ο Όσκαρ Στέρ
με ένα οκονί.

Η άστυνομία που ένήργησε κατόπιν
της άνακρίσεως, για τήν ύπόθεσι αυτή,
διηγήθηκε ότι ο Όσκαρ, όλα τὰ κομμή-
ματα της μητέρας του τὰ είχε φορέσει
προηγουμένως στο άνδρεια.ελο, βάζον-
τας συγχρόνως και τὰ λεπτά σε μ
τοπέπ του φορεμάτος της. Κατόπιν έ-
κρεμάστηκε!

ΤΑΝΤΕΑ ΓΚΙΝΤΛΕΒΣΚΑ

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΧΩΡΙΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΝ

ΚΑΤΑ ΝΕΩΤΑΤΗΝ ΜΕΘΟΔΟΝ ΤΟΥ „ΕΣΠΕΡΟΥ“

MAΘΗΜΑ KBον

rouvez-vous me dire où est le bureau de la Compagnie des autocars?

avez-vous encore deux places?

en avant?

en arrière?

je préfère être près d'une portière

à quelle heure portez-vous?

à quelle heure arrive-t-on à Patras?

puis-je avoir une cabine à une seule place?

y-a-t-il un supplément à payer?

la télégraphie sans fil fonctionne-t-elle à bord?

la nourriture est-elle comprise dans le prix du billet?

les valeurs sont fortes ou faibles la terre nous entrons dans le port

il faut faire viser le passeport

où sont vos bagages?

voulez-vous ouvrir votre mal?

mon frère arrive demain

nous partons après demain

πουβέ βοο με ντιρ ού έ λε μπουω ντε λα κομπανι ντε-ζ-ο-τοκάρ;

άβε βου-ζ-ανκόρ ντε πλάς;

άν άβάν;

άν άρριέ;

ζε προφέρ έτρε πρέ ντ' έυν πορτιέρ

ά κέλ έρ πορτέ βου;

ά κέλ έρ άριβ-τ-ον ά Πατράς;

πουτ-ζ-αδουοορουν κομ-πν ά ουν σε πλάς

υ-α-τιλ έν σουπλεμάν ά ποιινέ;

λά τελεγραφ άν φιλ φονζιόν ά μπόρ;

λα νουι τοορέ-ε-λ κον-τοίζ ντάν λε πρί ντου μπινε;

λα μέρ έ κάλμ

λά μέρ έ-τ-ασσε-ζ-αζιτέ

λέ βόγκ σόν φόρτ

όν άπερσο ά λα τερ νου-ζ-αντρών νταν λε πόρ

ιλ φό φ ρ βιζέ λέ πασπέρ

ού σόν βο μπκαζ

βουλέ βν-ζ-οδρίρ

βότρ μάλ;

μόν φριρ αρρίβ ντε-μεν

έιμπορείτε νά μοδ έ-πτε πού είνε το γρο-φ τον τής έταοιας τών έπιβατικών αὐτοκινήτων;

έχετε άκόμη δύο θέσεις πλάς;

έμπρός

πίσω;

προτιμώ νά έλθω κοντ-εις θυρίδα

ποιάν ώσαν άναχωρείτε τί ώσαν φθινι κανεί-εις Πάτρας;

έιμπορώ νά έλω μια-καμπίναν μοναχικήν;

π-έπει νά πληρωθώ κά-τι έπί πλέον;

ό άσύμματος λειτουργ-φνζιόν ά μπόρ;

ή τροφή συμ-πριλα-μ-βάναται είνε την τιμν-του ε σιτηρίου;

ή θάλασσα είνε ήσυχ-ή ή θάλασσα είνε άρ-κετά ταραγμένη

τά κύματα είνε ίσχυρά

φαν-νεται ή στεγνιά

είσερχόμεθα είνε τόν λιμ-να

πρ-πει νά θεωρήσωμεν τό δι βιτήρον

πού είνε άί άποσκευοί σας

άνοίξατε, παρακαλώ, το μπασιλό σας

ό άδελφός μου φθάνει αύ-ριον

άν γχωρούμεν μεθούοιον

nous allons à Salonique

pour quel but?

pour des affaires

vous y resterez longtemps

nous, seulement deux jours

comment vous portez-vous?

très bien merci

je me sens un peu indisposé

ce n'est rien

vous êtes fatigué

vous travaillez beaucoup

je vous prie de fermer la fenêtre

je vous attends au restaurant

à quelle heure?

à midi juste

il m'est impossible d'y venir

pourquoi?

parce que je demeure à la campagne

il faut alors fixer un autre rendez-vous

avec grand plaisir

voulez-vous venir chez moi demain à dix heures du matin?

l'accord

nous parlerons pour l'affaire du blé

certainement

et je vous prie d'en prendre une solution définitive

vous avez raison, il faut en finir avec cette affaire

πούρ κέλ βοϋτ

πούρ ντε-ζ-άφφέρ

βοϋ-ζ-υ ρεστερέ λον-τάμ;

νό, σελάν ντέ ζοϋρ

κομάν βοϋ πορτέ-βοϋ;

τρέ μπιν μερσί

ζε με σάν έν πέ έν-τισποζέ

σε νέ ριέν

βου-ζ-έτ φατικέ

βοϋ τραβάγιε μπκοϋ

ζε βοϋ πρί ντε φερμέ

λά φενέρ

ζε βοϋ-ζ-άτόν ό ρε-σταυρον

ά κέλ έρ

ά μιντι ζοϋστ

ιλ μ'έ-τι-μπος μπλ ν' ό βνίρ

πουρκοά;

πάρσκ ζε ντεμέρ α

λά κομπάνι

ιλ φό-τ-γλορ φέξ έν-δτρ ραντεβοϋ

άβέκ γκράν πλεζιρ

βουλέ-βοϋ βνίρ σε μοά

μα νά ντι-ζ-έρ ντυ

ντ' άκόρ

νοϋ παρλερόν ποϋρ

λ'άφερ ντου μπλέ

σερτενιέμάν

έ-ζε βοϋ πλ ντ'οϋ

ποσντρο οϋ σολου-σιόν ντε φινιτίβ

βοϋ-ζ-αβε ρεϋόν, ιλ φό

τ-αν φιν ρ άβέκ σι-τ-άφερ

πγαίνουμεν είνε την Θεσ-σαλονίκην

διά ποίον σκοπόν;

δι' όποθέσας

θά μείντε εκεί έπ πο-λύ;

νό, μόνον δύο ήμέρας

πός είσθε;

πολύ καλά έχασοισθ-αίσθανόμαι νά έλμαι κά-πως άδιοθετος

δέν είναι τιποτε

είσθε κουρασμένος

εργάζεσθε πολύ

σας παρακαλώ νά κλεί-σετε τό παρόθυρον

σας περ μένω είνε τό έστι-ατόριον

ποιάν ώ αν;

τό μεσημέρι άκριβώς

μοϋ είναι άδύνατον νά έλθω

διαίτι;

διότι κατοικώ είνε την έξο-χην

πρότε νά δώσωμεν τότε

μιαν άλλην συνέν-υζιν

λίαν εύχαριστώ

θέλετε νά έλθετε οϋλον

σπι-τι μου είνε τας δέκα

τό πρωτ;

σάμψαναι

θα όμιλήσωμεν διά την

ύπόθεσιν του σίτου

βεβαίως

κα σας παρακαλώ νά

λάβωμεν περί τούτου μιαν

δριστική άπόφασιν

έχετε δικαίον πρόκει-νά

τελειώσωμεν με την ύπό-θεσιν αύτην

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Μεταξύ των χορών που εδόθησαν την τελευταία εβδομάδα, πρέπει να σημειώ-σων με τούς εξής:

—Τόν χορό των «Φίλων της Άκτής», που δόθηκε στο «Ακροπόλ Πάλλας». Ήταν από τούς πιο καλύτερους χορούς της περιόδου, μ' έλκεκτόν κόσμο και με κέρφι πολύ. Τα άδρα του λαχούσι άφθαναν και πλούσια. Συγχρηστήρια στον πρόεδρο κ. Παπαχριστοφίλου, που έπώπτεως προ-σωπικώς γιά την έπιτυχία του χορού, του καλού σωματιεως και στα μέλη του Συμ-βουλίου των «Φίλων της Άκτής».

—Ο χορός της «Ενώσεως Συντακτών Περιοδικού Τύπου» στο «Ακροπόλ» έπί-σθι έπέτυχε. Καλός κόσμος και άν σκε-φθή κανείς πός δίδεται γιά πρώτη φο-ρά, ήτο ίκανοποιητικός.

—Ο χορός του «Συνδέσμου Φωτογρά-φων» στο «Ατελέ» παρά πάνω από κα-λός. Η ώραια σάλα συνεκέντρωσε έλε-κτόν κόσμον και με κέρφι άφθονο. Ο πρό-εδρος του «Σ. Ε. Φ.» κ. Ιωάννης Ξανθά-κης, άείζει συγχαρητήρια, γιά τόν άθλο αυτό —γιατί πραγματικός άθλος είνε έ-νας χορός, που δίδεται την τελευταία Κυριακή, που τό κοινόν έχει κουραστή.

—Καλός έπίσης και ό χορός τών Άρ-γειών στο «Ακροπόλ». Ο πρόεδρος του και άδελφός κ. Γκινόπουλος, εγείρασθι έξαιρετικά γιά νά πετύχη ή χορευτική

αυτή έσπερίδα, που συνεκέντρωσαν τόν καλύτερο κόσμο.

—**Άλλοι χοροί**

Εξαιρετική έπιτυχίαν είχαν έπίσης ό χορός του κ. Μ. Γεροπούλου στο «Βερ-τί», Τό πλούσιο και πρωτότυπο κοτίγιον (λαγάνες και... κρεμμυδάκια) καθώς και τό έλεκτό πρόγραμμα ένθουσίαν. Απήγγειλεν ό κ. Χρ. Πύρπασος κι' έτρα-γούδησεν έπίσης «πανελήνιο ασούλε» τής άναγής αέ θύκους «όλοοιμπος» «ζήτω ένα φίλε». Τραγούδησαν έπίσης ό κ. Σ. Σιδηρόπουλος τό «Πριν αέ γνωρί-σω» και τό «Θάν άογά σάν μετανοιά-ση» του κ. Γεροπούλου, ό κ. Λέριος, ή δίσ Μίρκα Στρατηγούπουλου καθώς και ό Χασάγιες του νέου συνθέτου κ. Ρ. Βέλλια που ήρεσαν έξαιρετικά στα νέα ασούλε» τούς «έλλαν» και «Γύρνα στα πε-ρασμένα». Ο κ. Ν. Τσίμης έτραγούδησε τό «Δέν είνε κρίμα ν' άγαπάς», τό νέο σουζέ της «Οντέον».

Διεκρίναμε τας κυρίες και δίδας Κο-κινά, Ρόκου, Σακελλαρίου, Σούλη, Ντάνια, Έλ. Σιδηροπούλου, Μ. Μακρή, Έλ. Μίληση, Μάνση, Καραλήνιου, Κο-ρωπάκη, Γκολφινοπούλου, Μπουτζία, τόν κ. και την κ. Άχ. Γεροπούλου, τόν κ. κ. Σπερνάντζαν, Γ. Κοσιώνη, Ν. Άλε-ξανδρίκη, Ι. Λάσκον, Α' φώρος Ρέου, Α' φώρος Ράπη, Διαντάκη, Μπουσάλο, τόν έκδοτό του «ζήτω ένα φίλε» κ. Φίλι-πον Νάκα, τούς κ.κ. Α. Καραγιάννη, Ά-ναγνωστόλλου, Παπαδημητρίου, Οικονό-μου, Σαρή, Παπαδημητρίου, Μπαλοϋ-δο Χρ. Πύρπασον, Ζαχαρόπουλον, Γ. Κα-ρολιώτην κ. ά.

Είς τό Άρνιόν

Ο χορός του Πατριωτικού Ίδρυματος Προστασίας Παιδιού, έδόθη μέ μεγάλη έπιτυχία χωρίς στις δραστηριές ένέργει-ες του προέδρου του Σωματείου κ. Εμ-μανουήλ Θεοδωροπούλου, του Δημάρχου κ. Δημητρίου Βότση και του Νομάρχου κ. Άντ. Λεμπέση. Οι είνε τόν χορόν αύ-τόν παρευρέθεντες μάς έδειξαν όλη τους

ή ζωηρότητα και την Ρομελιώτικη λε-βέντα. Διεκρίθησαν οι κ.κ. Ρήκας Άν-δρέας δικηγόρος, Χατζόπουλος Άποστ. Φαφούτης Ι., Φανός, Τσαπαλίρας Κ., Τερ-ζάκης Β., Τσακανίκας Γεώργ., Τσακανί-κας Δ., Τσιτσιμελής Α., Τσιτσάς Στ., Σο-χωρίτης Χ., Σκίτης Δ., Σίκοκς Γ., Σα-ραντόπουλος Δ., Σαγερόνης Ηλ. Σπα-νιόπουλος Χ., Σερπάνος Κ., Σκορδόπου-λος Β., Σακελλαριόδης Γ., Σουμέλης Γ. Σαζιτής Β., Σάβρος Ι., Ρίγας Π., Ρίγ-ας Α., Ροντήρης Ι. κ., Παπαδαυλείου Α., Παλιούρας Τ., Παναγόπουλος Ντ., Πολί-της Κ., Παναγόπουλος Α., Παπαγιαννό-πουλος Γ., Παυλόπουλος Άρισ., Παπα-γιάννης Ι., Παπαϊωάννου Γ. Ιατρός, Πα-παϊωάννου Β., Παπαγεωργίου Γ., Παπα-δόπουλος Αλέξ. καθηγητής, Κίνας Κ., Πατίστα Πεταλίδι, Ιατρός, Νικολακόπουλος Κωνστ. καθηγητής, Μαγκλάρας Κ., Μ-υλιάνης Α., Μοραβέγιανς Α., Λεονάρδος Μ. Μείρης Κ., Λαμπάκης Ν., έπίπτης, Κα-λογιάννης Ν., Κάπτας Φ., Καλατζόπου-λος Κ., Καραλής Ι., Καραμητόπουλος Σ., Κρίντας Β., Καραπαπάς Γ., Κουρού-νη Τ., Άντωνίου Εύαγγελος, Άθανα-σόουλης Η., Άδραμ Άναστασιάδης, Βλασσόπουλος Πάνος, Βιθαράς Ν., Τά-κης Βρέττας, καθηγητής, Δασκαρόνικας Β., Δανηλίδης Ε., Γερόβας Γ. Χ., Δα-λιάνης Ε., Πολυζωγόπουλος, εισαγγε-λεύς, Ζής Ν., Ζωγράφος Α., Ζάβρας Δ., Ήλιος Όδ., Θεοδωρόπουλος Έμμανουήλ, πρόεδρος Πατριωτικού, Χρυσανθόκοϋ-λου Β., Χαξέλλας Εϋθύμιος, Γυμνασιάρ-χης, Χατιάδης Κ., Ψιλός Άλέκος, καθη-γητής, Χατζάδης Α., Ψύχας Αλάν, Χα-τζής Ν., Λουδάρος Σ., Καρκατζός Γ., Νι-κόλας Κ., Κωστάκης Κ., Κολαούρας Γ., Κολαούρας Γ., Κισσάκης Δ., Κασάρας Χ., Κυλάσσης Δ., Ζάβρας Σ., Καμπούλας Δημήτριος, Ιατρός, και Π. Ζάβρας και Α. Χατζηγεωργίου. Αι ένδμοχασίαι τών κυριών ήσαν ώραιόταται και τό κέρφι ά-νεξάντλητο.

Είς τήν Λέσβον

Ο χορός έπλην μασκέ πού ήτο και τό τελευταίος έπέτυχε έξαιρετικά. Παρετ-ήθη μεγάλο κέρφι και εϋθυμία πού έ-

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Γυμναστική στο σπίτι

ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Οί κανόνες της εποχής ===

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΘΗ

ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΣΑΙΖΟΝ

Αναπνευστικές ασκήσεις

Η άναπνοή είναι, ως γνωστόν, τό σπουδαιότερο στοιχείο της ύγείας και οι άναπνευστικές άσκήσεις, που σάς δίνου-με σήμερα, είναι έξαιρετικά ώφέλιμες και γιά τήν διατήρησι των γραμμών του σώματος.

Δέν πρέπει νά ξεχνάτε ότι ή άνα-πνοή δέν γίνεται με όλες τις κινήσεις σε όλα τά μέρη τών πνευμόνων. Η ά-ναπνοή, που έντοπίζεται στό μέσον και κάτω μέρος τών πνευμόνων, άναπνέου-σαι με τις κινήσεις τών χειρών.

Η τυπική άναπνευστική κίνηση είναι ή εξής: Στάσις όρθία α) ένψ άναπνέ-τε από τό μήτυπ' ύψοστε τά χέρια τεν-τωμένα πλάγιως όσον τό δυνατόν πρός τά πίσω, με τήν άκρη τών δακτύλων στό ύψος της κορυφής του κρανίου (σχήμα 1). β) Κατά τήν έκπνοή, από τή μωτη και τό στόμα, ξαναφέρνετε άργά τά χέ-ρια στήν άρχική τους θέση, χαμηλώνον-τες συγχρόνως τό κεφάλι.

Κατόπιν, Στάσις όρθία Ρίξτε έλαφρά τούς ώμους και τό κεφάλι πρός τά πίσω, άναπνέοντας άργά και προοδευτικά από τή μωτη. Ξαναφέρετε τούς ώμους έμ-πρός και σκύψτε τό κεφάλι έμπρός, έκ-πνέοντες άργά και βαθεία. Ξαναρίξτε πέντε ως δέκα φορές αύτή τήν κίνηση, έναλλάσσοντες τήν με τήν προηγου-μένη.

Άλλη κίνηση: Στάσις όρθία. Υψώστε τά χέρια τεντωμένα έμπρός, με τις πα-λάμες τών χειρών ή μία άπέναντι της άλλης. Άπομακρύνετε τά μπράτσα τεν-τωμένα πλάγιως με τά χέρια (αί παλά-μες πρός τά κάτω) λίγο ψηλότερα από τό έπίπεδο του ώμου και φέρτε τά όσον τό δυνατόν πρός τά πίσω. Άναπνέσατε κατά τις δύο πρώτες φάσεις της κινήσε-ως. Κατά τήν έκπνοή, άργά και βαθεία, έπανέλαθε στήν άρχική στάσι, χαμηλώ-νοντας τά μπράτσα (σχήμα 2).

Άλλη κίνηση: Στάσις όρθία. Φάσις είσπνοής. Υψώστε τά μπράτσα τεντω-μένα έμπρός, με τις παλάμες ή μία ά-πέναντι της άλλης, ώπου τά μπράτσα νά έυρεθούν από κάθετο θέσι από τις δύο πλευρές της κεφαλής. Γυρίστε τις παλάμες πρός τά πλάγια και κατεβάστε τά χέρια, γιά νά έπανέλθετε στήν άρ-χική στάσι, έκπνέοντας βαθεία.

Η ΤΕΧΝΗ ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΕΣ

Γιά νά είναι ώραια δομμένη μια γυ-ναίκα πρέπει πρίν άπ' όλα νά μήτρα-βά τά όλέμματα πάνω της. Πρέπει νά άποφεύγη τις χτυπητές μογιές που τις δίνει κάτι τό ύπνοπο.

Δέν άρκει νά βάδετε στο πρόσωπό σας, με όποιοδήποτε τρόπο τήν ποϋ-δρα. Πρέπει νά ξέρετε τήν ακριβή όδοι του μακιγιαζ.

Η Μάι Ουέστ καταλαβαίνει τή ση-μασία ενός μακιγιαζ καλοθαμένου που δίνει τήν έντύπωση του φυσικού. Βάφε-ται με ένα τρόπο που νά μήν φαίνεται ποϋ άκριβή αλλά δέν κάνει τίποτε τό έκκεντρικό. Όχι διαβολικά ταινούρα, όχι πελώριο στόμα, ούτε άλλοιώτικες φόρμες.

Δέν έχει τίποτα άπάνη της ψεύτικο, όπως σμυθισιν σε άλλες στάς.

Η Μάι Ουέστ μετακεντρίζεται ένα «ρίμπελ» κασάνο. Πολλές μελαχροίνες φωνάζονται ότι πρέπει νά δάσουν «ρίμ-μελ» μαύρο ή καφέ. Δέν υπάρχει πιο άπάνη άπ' αύτό.

Η Μάι Ουέστ βάφεται πολύ έλαφρά, δάζει και λίγο μπλέ τό έλάφρα. Λι-γη βαζελίνη θαμμένη άπάνη σ' αύτό τό μπλέ δίνει στό όλέμμα μια έξαιρετική λάμψιν. Περιποιείται πάντοτε τό ώραιό στόμα. Ίδου μερικές συμβουλές.

Βάλετε πρώτα τήν κρέμα. Μία κρέμα ροζ ή κίτρινη, ύστερα πάρετε τό λιπα-ρό ροϋζ ή άπλόστε τό στο πρόσωπό σας. Νά μήν είναι ούτε πολύ σκούρο, ούτε πολύ άσκό. Άποφενύγετε τις έπρές μογιές που χαλούν τό δέσμα. Βάλετε προσεκτικά τήν ποϋδρα σας και σκουπίστε τό περισσώμα με μια μαλακή βούρτσά. Βάλετε ρίμπελ από μά-τι σας και τραβήξτε μια γραμμή με ό-τι χρώμα «κραγιόν» προτιμάτε.

ΤΑ «ΠΛΑΤΙΝΕ» ΜΑΛΛΙΑ ΤΗΣ ΤΖΙΝ ΧΑΡΛΟΥ

Ίδου και μια είδησις που ένδιαφέρει τας κυρίες που παρακολουθούν τήν μόδα τών κινηματογραφικών άστέρων.

Η Τζιν Χάρλου, ή οποία έλαναόρισε πρώτ'η το «πλάτινέ» χρώμα τών μαλλιών και που έμψήθησαν χιλιάδες φιλαρέ-σκων κυριών άπεφάσισε ν' αλλάξει χρω-ματισμόν χωρίς όμως νά καθορίση ποίος θα είναι. Ομιλούσα σχετικώς είνε ένα κι-νηματογραφικόν περιόδικόν είνε. «Α-να» πλάτιστα νά μεταβάλω τό χρώμα τών μαλλιών μου. Τήν άπόφασιν αύτην μου έπρεσε πολύ. Τήν ένέπνευσεν ένας νέος μου ρόλος. Ίδου νά άναπνέουσε είνε τόν ίδιον τόν Βιν-τ' Λούλ.

Άλληλογραφία

Ντοκτορέσας Χ.

Χ. Α. Δ., Δράμα. Τι θα ήν «φριζόν»; Ρω-τίστε τόν πρώτο κουρέα, που θα σ'αγαπήσει. Άν βέλας, ρωτίστε τόν κουρέα, που είνε άπέναντι στη Νομαρχία. Θα σάς ήν.

Άντ. Γρηγοριάδην, Θεσσαλονίκη. Μεθόδον Βιντά έπαρμυζέσ ό Ιατρός κ. Θεμ. Λούλης, Βασιλειάδης Σοφίας 2, Άθήνας. Είνε άσύν νά άναπνέουσε είνε τόν ίδιον τόν Βιν-τ' Λούλ.

ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Γιά τό ό β ρ ά δ υ : Ότι θέλε-τε και πρό πάντων ό,τι σάς πάει. Άν είσθε ύψηλή ή κοντή, ξανθή ή μελα-χροινή ή μόδα έχει προνοήσι και γιά τις μέν και γιά τις δέ. Στήν ίδια συλλο-γή, πανωφόρι τοια τέταρτα μαύρος και φοϋ

ντεκολτέ, γαρνίρονται με ένα μπωκέτ το μενεζέδες.

Τό π ρ ω ί : Θα φορέσετε ένα σϋ νολο από ύφασμα «σιν» φόρεμα και έ-πανωφόρι τοια τέταρτα μαύρος και φοϋ

ΡΩΤΙΚΑ

1. Φόρεμα από μαλακό μάλλινο ύφασμα. Πλάγια πανώ στό πλευρά της φοϋ-δας, 2,50 με 1,40 μέτρα. — 2. Μικρό κωϊτσέσκι φόρεμα, γαρνιρισμένο με δερματίνη ζωνη και σάρπα 2,50 με 1,40 μ. — 3. Φόρεμα από κρέπ ντε ρενιόν. Κορσάς στυρωτό άνοιχτό σε τούκα, σάκι. Δύο πλείες πέτες στην πλάτη 3,50 με 1 μ. — 4. Φόρεμα από κρέπ μαροκκιν. Τρέπες τονισμένες με κεντί-μα. Φούστα από τέσσερα πλάτη 3,50 με 1 μ.

ΡΩΤΙΚΑ

γν θα έδτε μέση ύψηλή και μέση χα-μηλή.

Φόρεμα «φλου» και συγχρόνως «φου-ρ» τουνικ έφρυσμένη και άλλες που σχηματίζουν «κοντέ πλίσσέ» και τυ-χές.

Γιά τό ό π ό ν ε υ μ α σ, Χαρ-τωμένα φορέματα χρωματιστά από ό-ραία ύφασμα μεταξοτό ή μάλλινο, ός χρώματα έπέβαλθσαν τό ροζ, πράσινο μπλέ. Πολλά μαύρα με ντό ζυγορή στη ζωνή ή τήν γιάκα. Φορέματα, πολύ σκ- από λινόμαλλινο ύφασμα κεντημένο με ζαί από μαροκκιν ή ρομιν. Όλα αυ-τά τά φορέματα είναι άπλούστατα, με ρεβέρ, τρέπες, γιάκα κλειστό.

Όταν έκων τετράγωνο ή μωροτό

στα και μπλούζα με «μαντώ» μακρό ή κοντό.

Τά χρώματα τών συνόλων αύτών είν-ναι πράσινο μπλέ γκρί-τό, κομότερο ρωμιν κουστόμοι θα είναι ή ρεντιγκο-τα σε τύπο άνδρικο, με ρεβέρ κλασσικά και δύο σειρές κουμπιά. Οι γούνες δέν θα φοριθύναι πιά.

Οι γιάκαδες βραδυών φορεμάτων γίν-νονται από σάτεν λευκό και άπομιν-σιν του άνδρικού κολλάρο, παρ όλο που ή πλάτη είναι ντεκολτέ.

Σε μερικά σούγρια από ύφασμα μαύρο και τό σκεδίο μπλούζας με μπόσκα ως κορσάς χρησιμοποιείται τό μπροϋτ-φεντί.

